LINDA HUDSON

Meseria de actriță

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– De ce faci atâta gălăgie? Ce înseamnă asta?

Red McGee suna la ușă de aproape cinci minute și bărbatul înalt care venise să-i deschidă părea furios.

"Probabil că a băut cam mult aseară...", își spuse tânăra.

Îmbrăcat numai într-un halat din prosop, individul avea părul ciufulit, ochii roșii și umflați și o barbă nerasă de trei zile.

Red șovăi câteva clipe. Se aștepta să-i răspundă o femeie, nu un bărbat, așa că se gândi să verifice dacă nu greșise numărul casei.

– Bună ziua! Aici stă doamna Saint-Aubyn?

– Da, dar...

– Trebuie să-i vorbesc.

Red vru să intre, dar bărbatul îi bară drumul.

– În ce problemă? o întrebă el repezit.

– Îi voi comunica dânsei despre ce este vorba.

– Îmi pare rău, dar nu se poate.

Indignată, Red își puse mâinile în șolduri.

– Și de ce mă rog?

– Pentru că este în pat.

Când vru să se uite la ceas, Red își aduse aminte că îl amanetase.

– La ora asta? E aproape vremea prânzului, nu?

– Și ce dacă?

Ușor jenată, Red nu știu ce să mai spună. Își zise în sinea ei că poate nu din cauza alcoolului arăta individul atât de rău, ci din cauza unei nopți pasionate de dragoste...

"Totuși, noaptea pasionată nu justifică barba nerasă de trei zile... Dar poate că e genul de macho ceva mai necioplit..."

Persoana din fața ei părea a avea în jur de treizeci de ani și ar fi putut fi destul de seducător dacă ar fi arătat ceva mai îngrijit.

"Dacă ăsta e genul de bărbat care îi place doamnei Aubyn, nu e treaba mea... își spuse Red.

Apoi adăugă cu voce tare:

– Aș vrea să mă înscriu la cursurile de dicție.

– Doamna Saint-Aubyn nu dă lecții în weekend. Sună luni!

Intenționa să-i trântească ușa în nas, așa că ea își vârî un picior în deschizătură.

– Uite ce este, domnule, n-am prea mult timp de pierdut. Aș vrea să încep cursurile săptămâna viitoare.

– Ți-am mai spus o dată, doamna Saint-Aubyn nu poate fi abordată acum!

– Ai putea măcar să te uiți în agenda dânsei!

Red începea să se înfurie și atunci când o făcea, accentul ei australian devenea foarte pronunțat... Dar individul era de neclintit.

– Vino luni.

– Nu. Dacă tot sunt aici, sunt sigură că putem să aranjăm ceva chiar acum.

– Încăpățânată mai ești! Ți-am mai spus că nu poți s-o vezi.

Apoi repetă accentuând fiecare silabă, ca și cum s-ar fi adresat unei înapoiate mintal:

– Sun-nă luni!

Înfuriată la culme, Red își scutură coama de păr roșcovan.

– Te rog să nu mă iei drept proastă numai pentru că vin din Australia! exclamă ea.

– Proastă ai zis? Păi asta și ești, dar nu pentru că vii din Australia. După câte se pare, e un defect din naștere!

– Oh! Dobito...

În clipa aceea își făcu apariția în cadrul ușii o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de casă din mătase de culoare pastel.

– Ce s-a întâmplat?

Vorbise cu o claritate atât de desăvârșită, încât Red trase concluzia că era vorba despre profesoara de dicție. Doamna Saint-Aubyn rămânea elegantă și sigură pe ea chiar și în capot de casă și chiar și după ce... petrecuse o noapte de dezmăț total... Dar era mult mai în vârstă decât își imaginase Red. Părea să aibă pe puțin șaizeci de ani, adică aproape dublul vârstei bărbatului care îi deschisese ușa.

"E un gigolo!" își spuse Red privindu-l disprețuitor.

– Aș vrea să iau lecții de dicție, îi spuse ea doamnei Saint-Aubyn.

– Ai și nevoie se mulțumi să-i răspundă. Intră!

Puse apoi mâna pe umărul nesuferitului macho.

– Mă ocup eu de ea, Linus. Întoarce-te în pat. Probabil că ești istovit.

Acesta nu se lăsă mult rugat și Red o urmă pe doamna Saint-Aubyn în holul de la intrare.

– Ești australiancă? o întrebă ea pe fată deschizând registrul cu programări.

– Da, îi răspunse Red, ușor provocator.

– De ce vrei să iei lecții?

– Sunt actriță.

Doamna Saint-Aubyn dădu din cap cu un aer înțelegător.

– Și aici rolurile sunt rare pentru o australiancă!

– Din păcate, da. Am fost la mai multe audiții la care mi s-a spus nu imediat ce am deschis gura. Ieri am fost trimisă din nou la plimbare când încercam să obțin un rol într-un serial de televiziune care urmează să fie filmat la Londra. Regizorul mi-a spus că nu voi ajunge la nici un rezultat din cauza acestui accent care, din câte se pare, reprezintă un mare handicap în Marea Britanie. M-a sfătuit să iau lecții cu dumneavoastră ca să scap de el.

– Când vrei să începi?

– Luni.

– E imposibil. În perioada asta sunt foarte ocupată, dar peste trei luni...

– Nu pot să aștept atât de mult...

– Pentru că speri să obții un alt rol, nu-i așa?

– Cu accentul ăsta nu pot să obțin nimic! exclamă Red descurajată.

Doamna Saint-Aubyn consultă din nou registrul

– Unul din elevii mei a plecat de curând într-un turneu și și-a anulat programarea. N-aveam de gând să iau pe nimeni în locul lui, dar dacă insiști atât de mult...

– Oh! Vă mulțumesc! Pentru mine e o chestiune vitală! Când doriți să vin?

– Marți la ora unsprezece.

– Cât costă lecțiile?

Red nici nu clipi când doamna Saint-Aubyn rosti cifra, precizând că era vorba despre un aranjament pentru zece lecții. Era foarte scump, dar tânăra se aștepta la acea sumă.

– Bine, voi fi aici marți la ora unsprezece.

– Cum te numești?

– Red McGee.

Peste câteva clipe, în timp ce o conducea spre ieșire, doamna Saint-Aubyn îi spuse pe un ton categoric:

– Te rog să nu mai suni la ușa mea în weekend!

Pentru că atunci primea vizita amantului ei, nu-i așa? Cum îi spusese? Linus? Pff! Ce nume caraghios!

Doamna Saint-Aubyn se grăbise atât de mult să se întoarcă la el, încât abia a mai apucat să-și ia rămas-bun.

Când ajunse în strada mărginită de copaci bătrâni din cartierul rezidențial Pimlico, viitoarea actriță aruncă o privire imobilului elegant datând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea. Văzând jaluzelele lăsate la una din ferestrele de la primul etaj, își spuse că probabil acolo dormeau, sau mai degrabă nu dormeau, Linus și doamna Saint-Aubyn...

Red luă metroul ca să ajungă la micul apartament pe care îl împărțea cu Jenny, o actriță care era cu vreo doisprezece ani mai mare ca ea.

Jenny fluieră când află cât vor costa lecțiile.

– Cum ai de gând să faci rost de banii ăștia?

– Mi-am amanetat ceasul.

– Cel pe care ți l-a dăruit tatăl tău când ai împlinit douăzeci și unu de ani?

– Da.

– Oho! Și ce va spune atunci când va afla?

– De unde să afle? Este în Australia!

– N-ar fi trebuit să faci așa ceva!

– N-avea decât să-mi trimită bani. Asta i-am cerut de ziua mea.

Dar tatăl ei considerase că îi dădea destui bani ca să poată trăi și în loc să-i trimită un cec baban, așa cum spunea Red, se pomenise cu indicația să meargă la cel mai mare bijutier din Londra ca să-și ridice ceasul din aur pe care îl comandase special pentru ea.

***

Atunci când Red se întoarse la doamna Saint-Aubyn pentru prima lecție, sexagenara, îmbrăcată și machiată părea mult mai tânără. Nu observă nicăieri vreo urmă de Linus sau de vreun domn Saint-Aubyn!

Prima lecție decurse foarte bine. Doamna Saint-Aubyn o învață pe eleva ei primele elemente indispensabile: cum să-și folosească vocea și respirația, cum să rostească vocalele...

– Vino vineri la aceeași oră, îi spuse ea după ce îi dăduse să facă niște exerciții pentru modularea vocii.

***

– Dacă nu încetezi, o să-mi ies din minți! strigă la ea Jenny. Nu vezi că mă interesează emisiunea asta?

De aproape o oră Red, făcea cu conștiinciozitate exercițiile vocale în timp ce prietena ei se uita la televizor.

– Doamna Saint-Aubyn mi-a spus să exersez până când devine totul natural.

– Ai putea să te duci în camera ta! M-am săturat să te tot aud!

Red se uită la ea, indignată.

– Exagerezi! Știi foarte bine că nu am prea mult timp la dispoziție. Dacă nu reușesc să obțin un rol important timp de un an, tatăl meu mă va obliga să mă întorc acasă!

– Totuși, nu te poate forța!

– Se vede că nu-l cunoști!

Începu să scoată vocalize: oooo.... aaaa...

Exasperată, Jenny aruncă în ea cu o pernă și își astupă urechile.

– Da, o să înnebunesc din cauza ta!

***

După câteva lecții, Red făcuse atât de multe progrese, încât a reușit să filmeze o reclamă. E adevărat că nu avea mare lucru de spus. Trebuia doar să rostească de câteva ori numele produsului oftând de plăcere... dar cel puțin era un început!

Încântată, îi trimise tatălui ei o carte poștală care reprezenta palatul Buckingham.

"Dragă tată,
Am semnat de curând un contract interesant!
Pupici
Red"

"După asta o să mă lase liniștită o bucată de vreme", își spuse ea aruncând cartea poștală în cutie.

Atunci când era foarte atentă, reușea acum să vorbească într-o engleză aproape perfectă, fără accent australian. Își dădea însă seama că încă mai avea multe de făcut, așa că se hotărî să-și ofere câteva lecții suplimentare cu banii câștigați din spotul publicitar.

Era deja trecut de ora șase seara când Red, pe când se întorcea acasă cu metroul, realiză că se afla în apropierea casei doamnei Saint-Aubyn. Ce-ar fi să se ducă să-i ceară s-o înscrie chiar acum la cursurile suplimentare?

"E lumină la ea, înseamnă că este acasă", constată tânăra când ajunse în fața casei arătoase a profesoarei sale.

Dar nu răspunse nimeni când sună prima oară la ușă... și nici când sună a doua oară. Tocmai se pregătea să plece, când i se păru că aude înăuntru un zgomot ciudat, ca și cum ar fi scâncit un copil. Ușor îngrijorată, dar și curioasă, se aplecă și sălta clapa din metal care acoperea deschizătura destinată corespondenței.

– Dumnezeule mare! exclamă tânăra.

Probabil că doamna Saint-Aubyn alunecase pe ceva și căzuse... pentru că zăcea la baza scărilor și încerca să se târască până la ușă.

– Ajutor! gemu ea.

Red nu stătu mult pe gânduri.

– Stați pe loc! Voi chema o ambulanță!

Alergă până la casa vecină și sună îndelung la ușă, bătând din când în când și cu pumnii în ea.

– Ce maniere sunt astea? exclamă bărbatul între două vârste care veni să-i deschidă. Ce te-a apucat de...

– Doamna Saint-Aubyn a suferit un accident, i-o reteză Red. Vă rog să chemați o ambulanță și poliția, ca să deschidă ușa...

La început destul de neîncrezător, vecinul doamnei Saint-Aubyn vru mai întâi să vadă cu ochii lui înainte de a da telefon. După ce constată că Red nu-l mințise, își schimbă comportamentul.

În mai puțin de cinci minute, o mașină a poliției oprea în fața locuinței profesoarei de dicție. Dând ocol casei, Red și vecinul descoperiseră că la primul etaj rămăsese o fereastră deschisă.

– E prea îngustă, nu va putea nimeni să se strecoare prin ea, spuse polițistul.

– Ba eu pot, îl asigură Red. Mi-ar trebui însă o scară.

– Am eu una, exclamă vecinul.

– Să mergem după ea.

Unul din polițiști clătină din cap.

– Nu pot să te las să urci până acolo, ai putea să cazi...

– Sper că glumiți! Tatăl meu m-a învățat să fac exerciții foarte periculoase! Să urc pe o scară nu e cine știe ce scofală... Și va fi mai rapid și mai puțin complicat decât forțarea ușii...

Vecinul se întorsese cu scara și Red începu imediat să se cațere pe ea.

"Am făcut bine că mi-am pus pantaloni astăzi", își spuse ea văzând chipurile îngrijorate ale polițiștilor și vecinului uitându-se în sus.

Urcușul a fost destul de ușor, în schimb i-a fost mai greu să se strecoare prin ferestruică. În cele din urmă, ateriză pe gresia băii.

Fără să piardă nici o secundă, coborî scările și se duse să deschidă ușa medicului de la ambulanță.

Doamna Saint-Aubyn, care zăcea pe holul casei de câteva ore bune, își fracturase glezna, se lovise la cap și își luxase umărul în timp ce încerca să se agațe de balustrada scării.

– Trebuie dusă urgent la spital, spuse medicul.

Doamna Saint-Aubyn se agață de mâna lui Red.

– Te superi dacă te rog să-l suni pe Linus?

– Nu. Ce număr are?

– Cincizeci și nouă, treizeci și șase... Nu, treizeci și șase, cincizeci și nouă...

Doamna Saint-Aubyn păru a fi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Nu-mi mai amintesc!

– Liniștiți-vă, vă rog! Voi găsi numărul lui în carnețelul cu adrese.

Red alergă în biroul în care lua lecții de la profesoara ei și se întoarse imediat.

– Care este numele de familie al lui Linus?

– Hunt, spuse doamna Saint-Aubyn strâmbându-se de durere, dat fiind că unul din brancardieri îi atinsese umărul din neatenție.

– Veniți cu noi la spital? o întrebă medicul pe Red.

– Da, desigur. Așteptați-mă numai puțin, ca să-mi notez numărul de telefon.

Tânăra se întoarse în birou, deschise carnețelul de adrese și își notă cele două numere de telefon care figurau în dreptul lui Linus Hunt.

Când reveni în hol, brancardierii tocmai o așezau pe doamna Saint-Aubyn pe o targă. Vecinul încuie ușa, apoi puse cheia într-o poșetă elegantă din piele, pe care i-o întinse lui Red.

– Luați-o, este poșeta Feliciei. Poate va avea nevoie de ea și e mai bine s-o luați cu voi...

Doamna Saint-Aubyn a fost dusă imediat la camera de gardă, în timp ce o secretară îi cerea lui Red niște date pentru completarea unei fișe.

De fapt, tânăra actriță încă nu știa mare lucru despre ea. În afară de adresă și numele profesoarei, nu știa nimic altceva, cum ar fi de exemplu anul nașterii, numele medicului ei de familie sau starea ei civilă.

"Probabil că Linus cunoaște toate astea, își spuse ea. Mă duc să-i dau telefon".

Intră într-o cabină și formă primul din cele două numere.

– Cornucopia Productions... Nu vă putem răspunde momentan, dar dacă ne comunicați numele și numărul dumneavoastră de telefon vă vom suna cât mai curând posibil.

"Un robot telefonic! N-am noroc! La ora asta birourile firmelor sunt închise..."

Sună la celălalt număr, unde dădu peste un alt robot, a cărui voce era a individului neras care îi deschisese ușa doamnei Saint-Aubyn cu o lună în urmă.

– Linus Hunt, lăsați-mi datele dumneavoastră și vă contactez eu.

Red șovăi. Dacă întâmplător Linus Hunt era însurat, ar fi fost mai bine să nu-i lase nici un mesaj, ca să nu-i provoace necazuri...

"Am să-i telefonez mai târziu, își spuse ea. Dacă am noroc, o să-mi răspundă chiar el".

După aceea o sună pe Jenny și-i povesti ce i se întâmplase, apoi contramandă invitația unui prieten de a merge la cinema.

Acesta păru dezamăgit.

– Și eu ce-o să fac? Abia așteptam să-mi petrec seara cu tine. Ar fi fost foarte plăcut, am fi putut să mergem într-un băruleț intim și să stăm de vorbă în tihnă...

– Dacă ai chef de vorbă, poți să vii să-mi ții de urât la spital...

– Ah, nu, mulțumesc de invitație.

În orele care urmară, Red încercă să-și omoare timpul citind niște reviste vechi, bând cafea de la automat și încercând din când în când să dea de Linus la telefon, dar fără succes.

În cele din urmă apăru o infirmieră care îi spuse că avea voie s-o vadă pe doamna Saint-Aubyn vreme de câteva minute.

– Cum vă simțiți, doamnă? o întrebă Red îngrijorată atunci când intră în rezerva bolnavei.

– A trebuit să iau niște calmante, așa că acum mă dor mai puțin umărul și piciorul, dar capul îmi dă de furcă... L-ai sunat pe Linus?

– Am încercat de mai multe ori să dau de el. Nu este acasă.

– Nu? Oh! Uitasem... Este în Elveția, dar trebuie să se întoarcă azi sau mâine, nu știu precis...

Cu fața nemachiată și marcată de oboseală, biata femeie părea a avea cu zece ani mai mult.

– Sunt epuizată! oftă ea. Uită-te și tu ce cămașă de noapte oribilă mi-au dat!

– Doriți să trec mâine pe la dumneavoastră acasă și să vă aduc una?

– Ai fi foarte amabilă! Ar fi grozav dacă ai putea să-mi aduci și peria de păr și cremele mele... Și mai ales să nu uiți trusa de machiaj...

Red zâmbi.

– Trusa de machiaj? Înseamnă că vă simțiți deja mai bine. V-am adus geanta. Trebuie să-mi dați cheile de la casă.

– Ia-le.

– O.K.

– Nu mai spune O.K., o corectă automat doamna Saint-Aubyn.

În rezervă intră o infirmieră.

– Acum trebuie să o lăsați pe bolnavă să doarmă, îi spuse ea lui Red.

– Te pot ruga să-mi faci un serviciu? o întrebă doamna Saint-Aubyn luând-o de mână pe Red.

– Cu plăcere.

– Vrei să-ți petreci noaptea la mine acasă? În cazul în care va suna Linus și nu-i va răspunde nimeni, va fi foarte îngrijorat...

Red n-avea nici un chef să meargă să doarmă la doamna Saint-Aubyn, dar aceasta o privi atât de rugător, încât nu se simți în stare s-o refuze.

– Oh, îți mulțumesc, minți Red! Ești atât de drăguță....

***

Dat fiind că era destul de târziu, tânăra ajunse la casa din cartierul Pimlico cu taxiul. Intră înăuntru și rămase câteva clipe în mijlocul holului

– Mi se pare ciudat să mă aflu singură aici... șopti ea.

O revăzu pe doamna Saint-Aubyn zăcând la baza scărilor și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi venit ideea de a veni să sune la ușa ei.

"E vineri seara și știu că nu dă niciodată lecții în weekend. Cât despre Linus, drăguțul doamnei, acesta e plecat în călătorie! Biata femeie ar fi rămas întinsă pe jos zile în șir..."

Făcându-i-se foame, Red se duse în bucătărie și își făcu o omletă cu brânză. Merse s-o mănânce în salon și deschise televizorul.

Era ora la care se difuza un serial istoric pe care îl urmărea în mod regulat. regretând că nu juca și ea un rol în el.

După aceea încercă din nou să dea de Linus Hunt. Acum îi știa numărul pe dinafară... dar încă nu se întorsese acasă și nu consideră că e necesar să lase vreun mesaj.

Îi telefonă apoi lui Jenny ca s-o anunțe că nu venea acasă în seara aceea. Prietena ei îi povestise că avusese loc o încăierare în restaurantul în care luase masa împreună cu o amică.

– Doi bărbați se băteau pentru o fată, poți să-ți închipui așa ceva?

– Ce-am ratat! exclamă Red izbucnind în râs.

– Stai liniștită, vei mai vedea și altele! Noapte bună!

– Mulțumesc, asemenea.

Începu să simtă oboseala, așa că Red urcă la etajul casei. Deschise cele trei uși de pe palier una după alta. Recunoscu baia pe gresia căreia aterizase brusc cu câteva ore mai înainte.

"Acesta este fără îndoială dormitorul doamnei Saint-Aubyn", își spuse ea aruncând o privire într-o încăpere uriașă de alături, decorată cu mult rafinament.

În fața acesteia descoperi o cameră mică de oaspeți cu patul gata făcut.

– Asta este ceea ce-mi trebuie!

Făcu un duș, apoi îndrăzni să împrumute o cămașă de noapte dintr-un dulap al profesoarei ei, după care se culcă. Totuși, nu reuși să adoarmă imediat. Stătea cu ochii larg deschiși în întuneric și asculta zgomotele necunoscute ale casei cu senzația stranie că se găsea într-un hotel și ea era singura clientă a lui...

În cele din urmă fu doborâtă de oboseală și se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

***

Un zgomot de pași o făcu să se trezească brusc din somn. Speriată, se ridică în capul oaselor. Cineva urca scara... pe întuneric, deoarece nu se vedea nici o urmă de lumină pe sub ușă.

Îngrozită și cu inima bătându-i în piept, Red aprinse veioză și căută o armă oarecare... dar nu găsi decât o vază.

Chiar în momentul acela, hoțul deschise ușa.

– Asta-i bună! exclamă el.

Făcu un pas spre ea. În momentul acela, Red aruncă din toate puterile cu vaza spre tâlhar. El se aplecă la timp, vaza îi atinse umărul și se sparse pe palier.

Red sărise deja din pat. Deschise larg fereastra și se pregătea să strige după ajutor... dar agresorul nu-i dădu răgazul s-o facă. Se aruncă asupra ei și o imobiliză, astupându-i gura cu mâna. Tânăra începu să se zbată cu furie, lovindu-l la nimereală cu pumnii și picioarele, dar forțele celor doi erau inegale...

Mușcă mâna care îi acoperea gura, după care bărbatul înjură și-i dădu drumul pentru o fracțiune de secundă, dar n-o lăsă să strige. O prinsese de gât și o zgâlțâia fără milă.

– Nu te mai zbate atâta toanto! N-am de gând să te violez!

Red recunoscu imediat vocea lui Linus Hunt și încetă să se mai agite.

– Oh, tu ești! spuse ea ușurată.

– Dar tu cine ești?

– Red McGee.

Era evident că nu-și amintea de numele ei, iar despre înfățișare nici atât!

– Felicia te-a invitat să stai aici? o întrebă el mirat.

– Felicia? Oh! Vrei să spui doamna Saint-Aubyn? Da, dânsa mi-a cerut să-mi petrec noaptea în casa ei.

Linus îi dădu drumul și se ridică în picioare.

– Mă mir că tot tămbălăul produs de tine n-a trezit-o încă! Numai o nebună poate să-mi arunce în cap cu o vază!

– Nu știam cine ești! Ai fi putut să aprinzi lumina, nu să te miști pe întuneric... ca un... țăcănit, un violator, un sadic, un vampir, un....

– N-am ce zice.... mulțumesc foarte mult!

Linus se uită la mâna lui. Se vedea clar urma dinților ei și câteva picături de sânge apăruseră pe pielea lui bronzată.

– Tu ești vampirul! N-aveam nici un interes să te atac!

Red îi adresă o privire cât se poate de neprietenoasă.

– De ce n-ai aprins lumina? Și de ce ai intrat în camera asta?

– Pentru că nu voiam s-o trezesc pe Felicia, mi se pare foarte clar! Are somnul foarte ușor și nu reușesc să înțeleg cum se face că zgomotul ăsta...

– Doamna Saint-Aubyn nu este aici. A avut un accident.

Linus Hunt încremeni.

– Cum? o întrebă el pălind. Un... un accident?

Reacția lui o surprinse pe Red.

"Nu mi-aș fi închipuit niciodată că un gigolo ar putea să simtă ceva pentru.... pentru o clientă!"

– A căzut de pe scări.

– Doamne sfinte! E grav?

– Nu prea. S-a ales numai cu o gleznă ruptă, o luxație la umăr și o lovitură la cap... Dar toate acestea au marcat-o, bineînțeles.

– Unde este acum?

– La spital. M-am dus cu ea acolo și am așteptat ca să fiu sigură că totul este în regulă.

– Dacă se poate spune așa! oftă Linus. Mă duc la spital.

– Nu vei fi lăsat să intri în camera ei, i s-au dat niște somnifere ca să poată dormi.

– La ce spital a fost dusă?

Red îi dădu toate informațiile necesare.

– Mă duc să dau telefon, spuse el îndreptându-se spre camera doamnei Saint-Aubyn.

Red își aruncă o jachetă pe umeri și îl urmă.

Linus Hunt îi făcea acum o impresie mai bună decât prima oară când îl văzuse. Îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă, de data asta nu mai avea un aer de bețiv, ci de om de afaceri! Cu figura lui cu trăsături regulate, nasul drept, bărbia voluntară și părul negru, era chiar un bărbat foarte atrăgător...

Reușise să intre în legătură cu infirmiera care răspundea de etajul respectiv.

– Bine... Foarte bine... Dar dacă se trezește, spuneți-i că voi veni mâine dimineață la prima oră... Da... Linus Hunt... Mulțumesc.

Închise telefonul și se întoarse spre Red, pe care păru că o vede pentru prima oară.

– Cum se face că ești amestecată în toată povestea asta? o întrebă el în timp ce privirea îi întârzia asupra părului roșcat și ondulat al tinerei.

– Venisem să o rog să mă înscrie la niște lecții suplimentare. În casă era lumină, dar n-a venit nimeni să-mi deschidă... Mi s-a părut că aud un geamăt și atunci am aruncat o privire prin cutia de scrisori. Am văzut-o zăcând pe podea, la baza scărilor. Am chemat imediat o ambulanță...

– Și ai însoțit-o la spital?

– Da. M-a rugat să te anunț, dar am dat numai peste roboți telefonici. N-am lăsat nici un mesaj. Atunci, dânsa mi-a cerut să-mi petrec noaptea aici. Se temea să nu fii îngrijorat în cazul în care ai fi sunat și n-ar fi răspuns nimeni la telefon.

– Am încercat de două ori s-o sun de la aeroportul din Zürich, dar era ocupat. Ai sunat pe cineva de aici?

– Am vorbit cu fata cu care împart apartamentul ca să-i spun că nu vin acasă în seara asta, îi răspunse ea pe un ton vinovat.

De fapt, nu înțelegea de ce trebuia să se simtă vinovată! De unde să știe că exact în momentul acela el încerca s-o contacteze pe doamna Saint-Aubyn?

Figura lui Linus se mai îmblânzi puțin.

– Din fericire, ți-a dat prin cap ideea de a trece pe aici să stai de vorbă cu Felicia! Îți mulțumesc!

– Oh, nu aveți pentru ce...

– Ești australiancă?

– Oh, exclamă ea supărată. Și eu care credeam că am făcut oarece progrese!

– Faci lecții cu Felicia ca să scapi de accent?

– Bineînțeles.

Linus se uită la ceas.

– E deja patru și jumătate. Noaptea asta va fi foarte scurtă! Voi încerca să trag un pui de somn în patul Feliciei. Cum te numești?

– Red. Red McGee.

– Ah, da! Așa este! Noapte bună!

– Noapte bună, îi răspunse ea cu răceală, după care se întoarse în camera de oaspeți.

Nu reuși să adoarmă prea ușor. Se gândea la Linus Hunt și se mira că i se păruse atât de schimbat acum.

"Poate că face parte din genul acela de oameni care se îmbată timp de trei zile și după aceea săptămâni în șir nu pun nici o picătură de alcool pe limbă?"

Așa trăiau unii dintre angajații tatălui ei în Australia, în ranchul în care domnul McGee creștea mii de oi. Dar lui George McGee nu-i plăceau bețivii și atunci când își dădea seama ce se întâmpla, dădea un prim avertisment. A doua oară acesta era dat pe ușă afară fără nici un anunț prealabil.

Felicia Saint-Aubyn părea mult mai îngăduitoare...

***

Red se trezi la ora opt dimineața. Își puse tot blugii negri și puloverul lung cu curea din piele pe care le purtase cu o zi în urmă. Avea mereu asupra ei, în geanta mare pe care o purta în bandulieră peste piept, o trusă de machiaj, ceea ce îi permise să se aranjeze puțin și să-și perie energic părul de culoarea focului.

Apoi coborî la bucătărie, unde pregăti micul dejun pe fondul unui program de muzică pop pe care îl găsise la radio.

– Bună dimineața, spuse ea bine dispusă când apăru Linus, peste douăzeci de minute.

El închise brusc radioul.

– Bună dimineața, mormăi el înăbușindu-și un căscat. Mereu te scoli atât de devreme?

– Da. Tu nu?

– Am dormit cam prost. Mi-am făcut griji pentru Felicia.

Red se uită la el în timp ce tânărul luă o sticlă cu suc de portocale din frigider. Părea și mai schimbat în dimineața aceea, după ce își schimbase costumul sobru cu niște îmbrăcăminte sport.

– Trebuie să mă duc s-o văd în dimineața asta, spuse ea. Am promis să trec pe la spital ca să-i duc câteva lucruri.

– I le duc eu.

– I-am promis să mă duc la spital, repetă Red pe un ton care nu admitea nici o replică.

Linus dădu din umeri.

– Cum dorești...

Tânăra așeză pe masă un mic dejun copios compus din cereale, ouă jumări și pâine prăjită, iar Linus se mulțumi cu suc de portocale și cafea pe care o făcu el însuși. Red observă mirată că individul se purta ca la el acasă în bucătăria Feliciei.

– Este într-adevăr o casă frumoasă! spuse ea ca să lege o conversație. Mi-ar plăcea să locuiesc în acest cartier, dar cred că chiriile sunt foarte mari.

– Casa este a Feliciei. I-a fost lăsată de soțul ei.

– Oh! Înseamnă că este văduvă?

Linus dădu doar din cap. Enervată de mutismul lui, Red vru să-l provoace.

– Femeile de o anumită vârstă trebuie să nu se încreadă prea mult în oameni ca să nu profite de ele, spuse ea pe un ton plin de subînțelesuri. Există o mulțime de oameni fără scrupule care încearcă să scoată bani de la ele.

– Te-ai săturat? o întrebă Linus pe un ton ironic. Dacă ai terminat de mâncat, ar trebui să mergem să-i pregătim Feliciei un mic bagaj.

Luă o geantă de călătorie din dulapul din holul casei și urcă scările după Red. Ea trase sertarele comodei și luă câteva cămăși de noapte, niște pantofi, prosoape și toate produsele cosmetice pe care le găsi. Observă că Linus se simțea mult mai stingherit în baia Feliciei decât în bucătărie.

Apoi plecă la spital cu taxiul. La ora aceea a dimineții circulația era foarte intensă și pe măsură ce trecea timpul, Linus părea din ce în ce mai nervos.

Atunci când sosiră la spital, Red îl conduse pe coridoarele acestuia, dar la etajul la care se găsea doamna Saint-Aubyn îi opri o infirmieră.

– Dimineața nu se fac vizite. Veniți după-amiază, între paisprezece și douăzeci.

– Ah, nu! exclamă Linus pe un ton care nu admitea replică. Îmi pare rău, dar sunt foarte îngrijorat și insist s-o văd pe doamna Saint-Aubyn chiar acum!

– Numai membrii familiei au voie să vizitezii bolnavii în afara orelor stabilite.

– Sunt o rudă cât se poate de apropiată. Doamna Saint-Aubyn este mama mea!

Infirmiera îl privi cu neîncredere.

– E-n ordine, spuse ea în cele din urmă nu prea convinsă. Puteți intra, dar nu rămâneți mai mult de cinci minute!

Red se pregătea să-l urmeze pe Linus, dar infirmiera o opri.

– Și dumneavoastră cine sunteți? Fiica dânsei?

– Ăăă...

– Da, spuse Linus. E nora doamnei Saint-Aubyn, soția mea.

După care o prinse pe Red de braț și o conduse mai departe. Tânăra pufni în râs.

– Ai avut o idee bună să te dai drept fiul ei! spuse ea când se găsiră suficient de departe ca să nu fie auzită de infirmieră. Nu ți-ar fi dat în veci voie să intri dacă i-ai fi spus că ești iubi... ăă... prietenul ei.

Linus se opri brusc din mers.

– Poftim? exclamă el mirat. Drept cine mă iei?

– Păi drept... ăă... ești într-adevăr fiul dânsei? se bâlbâi ea uluită.

Linus se uită la ea cu asprime.

– Bineînțeles!

Și porni să meargă din nou cu pași mari. Red îl privi uluită cum se îndepărtează de ea. Izbucni în râs, după care îl ajunse din urmă alergând pe culoarul brusc luminat de razele soarelui.

Capitolul 2

Red rămase la ușa camerei pentru a o lăsa pe doamna Saint-Aubyn singură cu fiul ei timp de câteva minute. Îi făcuse o plăcere nebună să afle că Linus nu era amant de profesie. Însemna atunci că prima ei impresie fusese una total falsă?

"Poate că nu era nici alcoolic!" își spuse ea hotărându-se în cele din urmă să intre și ea în rezervă.

Când își făcu apariția în încăpere, doamna Saint-Aubyn îi zâmbi.

– Cum vă simțiți în dimineața asta, doamnă? o întrebă Red.

– Mult mai bine, mulțumesc. Din câte înțeleg, Linus te-a cam speriat azi-noapte...

– Mi-a fost o frică soră cu moartea, doamnă! Ca să mă apăr de el, i-am aruncat în cap cu ce mi-a căzut în mână.... respectiv o vază. Îmi pare rău.

– Nu te scuza! exclamă doamna Saint-Aubyn. Mărturisesc că și mie mi-a venit adesea să arunc după el cu câte ceva.

– Oh, nu regret că am dat în el! Sunt supărată numai pentru că v-am spart vaza.

– Mulțumesc, n-am ce zice! exclamă Linus, vizibil uluit de sinceritatea ei.

Red o întrebă pe doamna Saint-Aubyn când credea că se va întoarce acasă.

– Nu m-a văzut încă medicul în dimineața asta, dar mă simt mult mai bine și sper să-mi dea voie să ies din spital destul de repede. Dacă am noroc, poate plec chiar azi.

– După un asemenea accident? Exclus! exclamă Linus categoric. Trebuie să te odihnești.

Doamna Saint-Aubyn dădu din umeri în loc de răspuns și se întoarse spre tânăra ei elevă.

– Mi-ai adus o cămașă de noapte?

– Da, și o trusă de machiaj.

– Oh, mulțumesc! Voi putea în sfârșit să-mi scot de pe mine chestia asta oribilă și aspră...

Linus schiță un zâmbet.

– Trebuie să recunosc că nu prea se potrivea cu stilul tău...

Infirmiera deschise brusc ușa.

– Medicii își încep vizita! Trebuie să lăsați bolnava singură!

Linus îi adresă o privire nu prea prietenoasă și-și îmbrățișă mama.

– Mă întorc după-amiază, Felicia, promise el.

– La revedere, doamnă, spuse Red. Mă bucur că vă simțiți mai bine.

– Te rog să-mi spui Felicia! Vii și tu după-amiază?

Văzând că tânăra ezită, ea insistă:

– Te rog! Vreau să-ți cer ceva, dar acum nu mai am timp să-ți explic despre ce este vorba.

– Atunci voi reveni.

– Mulțumesc!

Șefa de etaj îi dădu afară fără menajamente și Linus exclamă:

– Ce scorpie e infirmiera asta! Dă-le puțin nas femeilor, că-și închipuie că le este permis totul!

– Asta nu e în general valabil pentru bărbați?

Linus zâmbi jenat.

– Se poate... dar e și mai rău când este vorba despre o femeie.

– Se vede că vorbește un bărbat!

– Vrei să ai mereu ultimul cuvânt, observă Linus făcând semn unui taxi.

Îi deschise portiera lui Red.

– Unde te duci? se interesă el.

– Acasă.

– Dă adresa șoferului.

Red se uită mirată la Linus, înainte să execute ordinul. După ce îl întrebă pe șofer cât va costa cursa, acesta o achită pe loc, dar nu se urcă în mașină.

– Felicia are numărul tău de telefon? o întrebă el pe Red.

– Da.

– Chiar credeai că sunt iubitul ei?

– Nicidecum! minți ea. Am glumit...

El o privi atât de ironic, încât înțelese că el nu credea nici un cuvânt.

– Atunci... la revedere! spuse el. Și îți mulțumesc încă o dată că ai ajutat-o pe Felicia.

După aceste vorbe, trânti portiera și făcu semn unui alt taxi.

***

La ora cincisprezece, Red se întoarse la spital cu un buchet mare de margarete în brațe. Linus, care sosise înaintea ei, părea furios, iar Felicia își luase un aer disprețuitor și încăpățânat.

"Erau pe cale să se certe?" se întrebă tânăra destul de mirată, deoarece până atunci avusese impresia că mama și fiul se înțelegeau foarte bine.

Felicia își pusese o cămașă de noapte din mătase și se machiase cu mare grijă.

– Florile astea sunt pentru mine? o întrebă ea pe Red zâmbind. Ce frumoase sunt... Linus, du-te și adu o vază.

– O să se ocupe mai târziu de asta o îngrijitoare!

Linus o ascultă, fără prea multă tragere de inimă. Imediat ce acesta ieși, Felicia se înclină spre vizitatoarea ei.

– După ce pleacă Linus, vreau să rămâi cu mine, îi șopti ea fetei. Am ceva să-ți spun.

Moartă de curiozitate, Red fu de acord. Ar fi vrut să-i pună anumite întrebări, dar Linus se putea întoarce dintr-o clipă în alta, așa că se așeză pe un scaun și se strădui să vorbească foarte firesc.

– V-a văzut medicul? Când aveți voie să vă întoarceți acasă?

– Mâine.

– Mâine? Păi e foarte bine! exclamă Red exact în momentul în care intra Linus în cameră.

Fără să spună nimic, acesta îi întinse vaza cu apă, în care ei nu-i mai rămăse decât să pună florile. Pe lângă splendidul aranjament cu orhidee care împodobea deja pervazul ferestrei, lui Red margaretele i se păreau de-a dreptul banale! Se întrebă dacă Linus oferea orhidee tuturor femeilor... sau numai mamei sale. Nu știa nici acum nimic despre el, nici măcar dacă era sau nu căsătorit!

"Dacă ar fi fost, soția lui l-ar fi însoțit la spital și nu s-ar fi dus să doarmă la Felicia... Trebuie să fie burlac".

Discutau sărind de la una la alta, despre toate și nimic. Atunci când Felicia îi spuse fiului său că Red era actriță, acesta o privi cu cinism.

– Nu se poate! Nu mi-aș fi închipuit niciodată!

– Ai ceva împotriva actrițelor? îl întrebă ea pe un ton ironic.

– Nu, cu condiția să fie talentate și să se comporte într-un mod profesionist.

Oare ce voia să spună? Dar Red nu mai apucă să rostească întrebarea cu voce tare.

– Și eu care credeam că ați venit să mă distrați! exclamă Felicia. Trebuie să recunosc că discuția voastră nu mi se pare prea amuzantă! Linus, dacă nu ai de gând să te porți mai frumos, poți să pleci!

– Vrei să scapi de mine? Foarte bine... Dar nu uita ce ți-am spus și nu organiza nimic fără știrea mea! Promiți?

– Voi face, ca de obicei, numai ce-mi place. Cred că ai ajuns să mă cunoști în toți anii aceștia...

El oftă exasperat.

– Ești îngrozitoare!

– Atunci ia-ți rămas-bun frumos.

În timp ce mama și fiul se sărutau, Red se întoarse în mod discret cu spatele. Linus o salută cu răceală înainte să iasă din cameră.

– Atunci când Linus vrea ceva..., șopti Felicia după plecarea lui.

– Dar dumneavoastră nu faceți decât ceea ce doriți.

– Oh, din când în când îl mai las să câștige și el... E un război pașnic. De data asta însă, prevăd că va avea loc o luptă grea.

– Și, dacă am înțeles bine, aveți nevoie de ajutorul meu.

Felicia zâmbi.

– Ce-mi place mie la australieni, ca și la americani de altfel, este sinceritatea lor dezarmantă. Noi englezii suntem mult mai complicați, mai suciți...

După o pauză, continuă cu un aer gânditor:

– Da, am nevoie de ajutorul tău, dar nu știu dacă vei accepta după ce îți voi explica despre ce este vorba.

– Spuneți, totuși...

– Ei bine, iată cum stau lucrurile... Din cauza gleznei și umărului, voi fi imobilizată vreme de câteva săptămâni. Linus vrea să angajeze o infirmieră acasă pentru că el nu va putea să se ocupe de mine. Are afacerile lui, călătorește mult... Nici nu mă gândesc să stau cu o necunoscută în casă... Eu am tabieturile mele și vreau să fim lăsați în pace. Infirmierele au tendința să fie foarte autoritare!

– Nu toate.

– Ba da! Le vorbesc bolnavilor ca unor idioți și eu urăsc treaba asta. Eu vreau să fiu ajutată numai atunci când simt nevoia. N-am chef să fiu tratată ca o păpușă de porțelan care trebuie să trăiască în puf... Mi-aș pierde pur și simplu mințile! Aș prefera ca infirmiera să-mi fie deja cunoscută cât de cât. De aceea aș dori să joci tu acest rol.

– Eu? exclamă Red uluită.

– Te voi plăti pentru asta și tu vei primi lecții de dicție gratuite în fiecare zi.

Red nu-și putu stăpâni un zâmbet.

– Asta e corupție curată! Ce se va întâmpla în cazul în care obțin un rol?

– Vei semna imediat contractul, bineînțeles! Nu-ți face griji! Vei fi destul de liberă. Nu voi avea nevoie de tine douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru! De exemplu, poți să te duci la câte audiții vrei.

– Va trebui să locuiesc la dumneavoastră?

– Da.

– De ce m-ați ales pe mine? Probabil că aveți o grămadă de prietene care ar fi încântate să vă facă un serviciu.

– Nu vreau să-i cer acest lucru unei persoane de vârsta mea. În plus, dacă ar locui o prietenă la mine, aș fi nevoită să-i fac conversație tot timpul, ceea ce m-ar enerva la culme... M-am obișnuit să fiu singură și îmi place așa.

– Îhî, dar...

– Nu mai spune "îhî", o corectă Felicia.

Reveni apoi imediat la ceea ce o interesa.

– Tu faci parte din altă generație, vezi altfel lucrurile. În cazul în care am să-ți spun să mă lași singură, sunt convinsă că nu te vei supăra.

– Sigur că nu, dar...

Red se opri și se încruntă. Propunerea Feliciei n-o bucura deloc. Deși avea un suflet altruist și generos, nu se prea vedea părăsindu-și modul de viață de până atunci. Se înțelegea foarte bine cu Jenny și nu prea îi convenea ideea de a se despărți de ea. În plus, mai exista un element de care trebuia să țină cont...

– L-ați informat pe Linus? Din cauza asta vă certați?

– Ai observat că ne certam? Da, i-am vorbit despre ce aveam de gând.

– Și el s-a opus? Nu mă miră deloc.

– El crede că ar trebui să angajez o infirmieră veritabilă.

Red, care nu era lipsită de perspicacitate, ghici că mai era vorba și despre altceva. De ce oare era Linus atât de supărat pe mama lui? Nu considera necesar să pună aceste întrebări, conștientă fiind că Felicia îi va da un răspuns evaziv.

Văzând că interlocutoarea ei îi aștepta răspunsul, ea ezită.

– Nu știu ce să zic..., șopti ea.

– Am nevoie de tine.

– Cum să vă explic..., de fapt eu locuiesc deja cu cineva...

– E un bărbat?

Red pufni în râs.

– Nu, e o prietenă... Serios, nu știu ce să vă spun.

– Nu trebuie să-mi dai un răspuns acum. Mai gândește-te.

– Atunci, așa rămâne. Mă mai gândesc la propunerea dumneavoastră și vă voi da un telefon. Pot să sun aici?

– Da, am telefon în cameră. Îți voi da numărul.

Felicia i-l dictă și Red îl notă.

– Trebuie să vă dau înapoi cheia casei, spuse ea, începând să se scotocească prin geantă.

– Păstreaz-o la tine, până când vei lua o hotărâre. Sper că-mi vei da un răspuns afirmativ. Îmi place foarte mult de tine, Red, și sunt sigură că ne vom înțelege bine.

O spusese atât de frumos, încât tânăra nu-și putu stăpâni un zâmbet... Dar nu era atât de fraieră!

– Văd că știți să atrageți mușteleе mai degrabă cu miere decât cu oțet...

Felicia izbucni în râs.

– Exprimarea ta deschisă mă va surprinde întotdeauna!

***

Red nu fu mirată când descoperi că Linus o aștepta, șezând pe unul din scaunele incomode din holul spitalului. Atunci când ea ieși din lift, el își împături ziarul pe care îl citea și o prinse brusc de braț.

– Hai să bem o cafea în liniște, undeva.

Peste cinci minute se găseau stând unul lângă altul într-o cafenea.

– Două cafele și niște prăjituri, comandă Linus.

– Prăjituri? Crezi cumva că nu mănânc îndeajuns?

– Actrițele nu se gândesc decât la dietă, observă el cu dispreț.

– Eu nu! îl asigură ea privind cu poftă la tava cu prăjituri delicioase pe care chelnerița o așezase pe masa lor.

În loc să abordeze direct subiectul care îl interesa, Linus începu să vorbească despre cu totul alte lucruri.

– Te afli de mult în Anglia?

– De opt luni, îi răspunse ea alegând cu încântare un ecler cu cafea.

– Și cât ai de gând să mai rămâi?

– Atât cât va fi necesar!

– Necesar pentru ce?

– Ca să devin bogată și celebră, îi răspunse ea pe un ton calm.

El se încruntă.

– Asta este singura ambiție a vieții tale?

– În momentul de față, da. A ta care este?

Linus consideră că venise vremea să schimbe tactica.

– Felicia ți-a cerut să vii să locuiești la ea?

– Da.

– Și tu ai acceptat, bineînțeles!

– De ce "bineînțeles?"

– Pentru că nu cred că ai fi lăsat să-ți scape o asemenea ocazie. Ai recunoscut adineaori că ești foarte ambițioasă... Și intrând în grațiile mele și ale Feliciei, consideri că ești pe calea cea bună...

Red îl privi mirată.

– Felicia mi-a oferit lecții de dicție gratuite, e adevărat...

– Și când vei avea audiții ce vei face?

– Mi-a spus că mă voi bucura de suficientă libertate ca să particip la ele...

– Speri să-ți dau toate recomandările care se cer.

– Tu?

Red înțelegea din ce în ce mai puțin ceea ce se petrecea. Linus o privi atent câteva clipe înainte de a-i zâmbi cu răceală.

– Oare ești o actriță mai bună decât am crezut? Haide, nu mai juca teatru! Așa-zisa ta candoare nu te va duce nicăieri. Dimpotrivă, în clipa de față îți face un deserviciu...

– Ce tot spui? Nu înțeleg nimic!

– Știi foarte bine cine sunt! spuse Linus cu o voce glacială.

– Am aflat că ești fiul Feliciei. De fapt, până azi-dimineață te luam drept amantul ei..., adăugă ea pe un ton intenționat jignitor.

– Toată lumea știe că Felicia este mama mea! Nu e nici un secret! Mulți șmecheri au încercat, sub pretextul lecțiilor de dicție, să ajungă la mine prin ea.

– Mă întreb foarte serios de ce fac oamenii asemenea eforturi ca să te cunoască!

El o fixă fără să spună nimic, în timp ce ea, enervată de purtarea lui, adăugă pe un ton ironic:

– Nu ești chiar atât de simpatic, să știi!

– Ieri ai recunoscut că ai sunat la biroul meu... Dacă înainte nu știai cine sunt, acum, prin forța împrejurărilor, ești în cunoștință de cauză.

Tânăra încercă să-și amintească.

– Am dat peste un robot telefonic, șopti ea nesigură.

– Și n-ai auzit că era vorba despre o casă de producție?

Red făcu ochii mari.

– O casă de producție?

– Nu mai face pe proasta! Toată lumea știe că Cornucopia produce o mulțime de filme pentru marele și micul ecran.

Deci asta era cauza pentru care el nu voia ca Red s-o ajute pe Felicia! Credea că va încerca să profite de pe urma acestei situații.

Tânăra era furioasă.

"Mă mir că nu mă acuză că am împins-o pe mama lui dinadins pe scări!"

– Și cu ce te ocupi la firma asta? spuse ea vrând să-l jignească. Ești secretar?

Linus fu gata să se înece cu cafeaua pe care o sorbea în acel moment.

– Nu tocmai, îi răspunse el în cele din urmă. În orice caz, nu te voi lăsa să te ocupi de Felicia. Ea are nevoie de o infirmieră calificată.

– În primul rând, ea este cea care va hotărî, iar în al doilea rând, îi este teamă că o infirmieră va fi prea enervantă.

– E o slujbă pentru una sau două luni, nu mai mult.

– Îți iubești mama? îl întrebă deodată Red.

– Evident.

– Atunci ascultă sfatul meu: las-o să trăiască așa cum îi place ei.

– Are nevoie de odihnă ca să i se sudeze bine osul gleznei. O infirmieră va ști cum să procedeze, pe când tu, nu.

– Și o infirmieră nu are ambiții cinematografice!

Red își termină prăjitura cu lăcomie și se ridică de la masă.

– Te rog să mă scuzi... mă întorc imediat.

Cabina telefonului de la subsolul clădirii era liberă. Formă hotărâtă numărul pe care i-l dăduse mama lui Linus.

– Felicia? Sunt Red. Am reflectat la propunerea ta și m-am hotărât să accept.

Înainte de discuția cu Linus avea de gând să refuze, deoarece era și ea convinsă că Felicia ar fi mult mai bine îngrijită de către o infirmieră, dar acuzațiile individului o făcuseră să vadă roșu dinaintea ochilor...

Se întoarse în mai puțin de două minute la Linus, dar nu se mai așeză pe scaun.

– Trebuie să plec. Mulțumesc pentru cafea!

Se ridică și el de la masă.

– Nu fi supărată pe mine. Îți sunt foarte recunoscător pentru că ai găsit-o pe Felicia căzută la baza scărilor și sunt sigur că se va revanșa și ea dându-ți lecții gratuite de dicție, dar trebuie să înțelegi că...

– Oh, da, înțeleg! îl opri ea. Înțeleg chiar foarte bine.

Ea îl privi fix, cu ochii mijiți.

– Probabil că ai avut niște experiențe nefericite cu femeile din viața ta. Le crezi oare incapabilă de un gest altruist? După părerea ta, ele nu fac nimic dezinteresat?

– Actrițele care caută să obțină un rol sunt groaznice! Nici nu-ți poți închipui de ce sunt în stare. Sunt gata să facă orice ca să iasă în evidență... Dar cred că nu ți-am spus nici o noutate...

Red îi zâmbi ironic.

– E evident că ai ceva împotriva actrițelor. Ce s-a întâmplăt? Te-a părăsit vreuna pentru alt bărbat? În orice caz, un lucru e sigur: nu le cunoști deloc pe australience.

După aceste cuvinte, îi întoarse spatele și se îndepărtă de el cu pași mari.

***

Felicia îi ceru lui Red să se mute la ea imediat.

– O să mă plictisesc de moarte fără tine, scânci Jenny în timp ce se uita la prietena ei care-și făcea bagajul.

– O ai pe Katryn!

Camera lui Red fusese deja subînchiriată unei actrițe șomere, dar acest lucru o obliga pe tânără să golească dulapurile, ceea ce nu prea era o treabă ușoară, pentru că de când sosise la Londra, își cumpărase o mulțime de haine... Îi trebuiră nu mai puțin de patru valize ca să ia tot.

După ce sosi în casa Feliciei, își urcă bagajele în camera de oaspeți în care mai petrecuse deja o noapte. Găsi câteva haine de-ale lui Linus în șifonier pe care le puse într-o cutie de carton.

Tocmai își aranja lucrurile în cameră, când auzi deschizându-se ușa de la intrare. Recunoscu vocile Feliciei și a lui Linus... Gândindu-se că cel mai bine era să se confrunte cu el cât mai repede posibil, coborî scările la parter.

Figura lui Linus se întunecă imediat ce o văzu. Felicia se sprijinea în cârje și părea foarte obosită.

Făcându-se că nu-l observă pe Linus, Red o ajută pe Felicia să-și scoată paltonul.

– Instalează-te în salon, eu mă duc să fac cafea...

Câteva minute mai târziu, Linus veni după ea în bucătărie.

– Parcă îți spusesem că nu vreau să te mai văd pe aici! Când am sosit însă la spital cu infirmiera pe care o angajasem, Felicia mi-a spus că te vei ocupa tu de ea. Ai tras sforile fără știrea mea!

– Am fost silită s-o fac!

– Cum adică? Cine te-a obligat?

– Tu.

– Eu? În nici un caz!

– Ba da!

Red îi explică despre ce era vorba cu o mulțumire ascunsă.

– Mi-am spus că Felicia avea dreptate să se plângă de fiul ei autoritar și că nu mai avea nevoie, în plus, și de o infirmieră care să dirijeze totul. Așadar, am sunat-o ieri, din cafeneaua în care am fost împreună.

– Și ești mulțumită de tine? Te crezi foarte șmecheră, nu?

– Ce ai făcut cu infirmiera pe care ai angajat-o?

– A trebuit să-i dau o sumă de bani spunându-i că deocamdată nu aveam nevoie de serviciile ei. O voi suna atunci când Felicia își va da seama că nu ești în stare să te ocupi de ea!

Red nu-i răspunse, luă tava și se îndreptă spre salon cu Linus pe urmele ei.

– Linus, nu vreau s-o necăjești pe Red! exclamă Felicia agitată. Las-o în pace!

Red își păstră calmul.

– Nu vă faceți griji, sunt în stare să mă apăr și singură.

– Da, e foarte încăpățânată! exclamă Linus pe un ton plin de venin.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu tânăra turnând puțin lapte în ceașca Feliciei.

– Oh! Știi și cum îmi place să-mi beau cafeaua! exclamă bolnava încântată.

– Am văzut cum o făceați în timpul lecțiilor.

– Ai simț de observație. Asta e bine.

Red adusese trei cești, dar nu turnase cafea decât în cea a Feliciei.

"Dacă vrea și Linus, să-și pună singur. Nu sunt dădaca lui!" își spuse ea.

El înțelese provocarea ei și își umplu singur ceașca. De dragul mamei lui reușise să se stăpânească, dar Red bănuia că stătea să exploadeze.

– Va trebui să-i suni pe studenții mei și să anulezi lecțiile pentru două zile, îi spuse Felicia lui Red.

– Nu e suficient, protestă Linus. Mamă, te rog să-mi promiți că îți vei lua măcar o săptămână de vacanță.

– Dacă ai început să-mi spui mamă, înseamnă că e într-adevăr foarte grav... Bine, o să văd...

Linus își mușcă buza de jos, renunțând, cel puțin deocamdată, să mai facă vreun comentariu.

– Ați încercat deja să urcați scările cu ajutorul cârjelor? o întrebă Red. Poate ar fi mai bine să faceți o încercare în timp ce este Linus aici.

– Ca să mă prindă în cazul în care voi cădea din nou? E o idee bună... La spital am luat liftul, apoi m-au pus într-un scaun cu rotile cu care m-au dus până la taxi. Arătam absolut ridicol!

Oricum, Felicia păru bucuroasă să-l aibă pe Linus lângă ea în timp ce urca încet scările, ținându-se cu o mână de balustradă și sprijinindu-se cu cealaltă într-o cârje. Red o urma cu cealaltă cârjă.

– Unde sunt covoarele? o întrebă Linus când ajunse la etaj.

– Le-am scos. Mi-a fost teamă să nu se împiedice Felicia de ele.

Linus se încruntă, dar nu spuse nimic. Cât despre Felicia, care la sosire arăta obosită, acum părea total epuizată.

– Ar trebui să vă odihniți puțin înainte de masa de prânz, îi spuse Red.

Felicia nu se opuse și nu o făcu nici când tânăra actriță o ajută să se dezbrace și să se întindă în pat.

După ce trase perdelele duble, Red închise ușa după ea și coborî la parter. Linus care se plimba de colo-colo în holul casei, o urmă în bucătărie.

– E extenuată! exclamă el.

– Nu mă mir deloc, dacă te-ai certat cu dânsa toată dimineața.

– Atunci când mi-a spus că nu voia să-i angajez infirmieră, am încercat s-o conving să meargă într-o casă de odihnă. M-a refuzat! Nu e bine pentru ea să rămână aici. O să vrea să facă o mulțime de lucruri... Îi vei suna pe toți studenții ei și îi vei anunța că nu vor mai primi lecții vreme de două săptămâni cel puțin.

– I-am sunat deja! Le-am spus că doamna Saint-Aubyn este în concediu medical până săptămâna viitoare. După aceea, dumneaei va hotărî ce va face în continuare... S-ar fi înfuriat pe mine dacă mi-aș fi luat libertatea de a-i anula lecțiile pe o perioadă mai lungă.

Linus dădu din cap mirat, în semn de aprobare a hotărârii ei, dar tot cu o voce aspră întrebă:

– Ai mai îngrijit bolnavi până acum?

– M-am ocupat de mama, atunci când a fost bolnavă.

– Cât timp?

Red se încordă, încercând să nu se mai gândească la momentele complicate pe care le trăise atunci când mama ei se lupta cu cancerul, care în cele din urmă a răpus-o.

– Vreme de câteva luni, răspunse ea pe un ton lipsit de orice inflexiune.

Linus nu păru impresionat.

– Voi încerca să vin s-o văd pe Felicia cât pot de des. Să nu-ți închipui că ai câștigat războiul, pentru că voi face tot ce-mi va sta în puteri ca s-o determin pe mama să se răzgândească. Nu te aștepta să faci prea mulți purici aici.

"Și unde o să mă duc? se întrebă Red. Camera mea deja s-a ocupat!"

Red îi răspunse pe un ton glacial:

– Dacă Felicia va dori să mă înlocuiască ulterior cu o infirmieră, nu e nici o problemă, dar nu te voi lăsa să o hărțuiești în continuare așa cum ai făcut-o astăzi. E mama ta, e adevărat, dar acesta nu este un motiv ca să iei tu toate hotărârile în locul ei. Este în stare să-și trăiască viața așa cum dorește!

– Mă simt răspunzător pentru ea.

Linus o învălui pe tânără cu o privire bănuitoare.

– Și știi că încercând să te faci indispensabilă, te gândești mai mult la cariera ta. Să-ți intre bine în cap că nu te voi ajuta absolut deloc. Pot să creez actrițe, dar pot să te și distrug!

Continuă apoi cu un aer amenințător:

– Ai grijă! Dacă bag de seamă că o neglijezi pe Felicia, voi face în așa fel încât să nu ți se ofere niciodată vreun rol, nici măcar ca figurantă! Și nu numai în lumea spectacolului! În felul acesta nu vei mai avea din ce să te întreții și vei fi silită să te întorci în Australia!

Capitolul 3

Ușa se deschise fără zgomot și Red se sprijini cu spatele de zid, strângând din pumni.

– Ce individ jalnic! își spuse ea printre dinți.

Reuși totuși să se calmeze încet-încet.

"Înțeleg că Linus este îngrijorat în legătură cu sănătatea mamei sale, dar este acesta un motiv să mă judece atât de greșit?"

Dădu din umeri și urcă la ea în cameră ca să termine de desfăcut bagajele. Apoi, văzând că se apropie ora mesei de prânz, se duse să vadă ce poate găsi prin dulapurile din bucătărie.

Mai erau câteva ouă, dar pâinea era veche și salata ofilită... Tânăra se duse să arunce o privire în dormitorul Feliciei și, dat fiind că aceasta dormea adânc, se gândi să dea o fugă până la magazinul cel mai apropiat ca să facă niște cumpărături pe care le plăti din banii ei.

Atunci când se întoarse, un Jaguar uriaș era parcat în fața casei și Linus o aștepta în hol cu brațele încrucișate peste piept și un aer acuzator.

– E prima zi! Felicia abia s-a întors din spital și tu ai lăsat-o singură! Poți numi asta un comportament responsabil?

– A trebuit neapărat să fac niște cumpărături! Vrei ca mama ta să moară de foame? Treaba asta nu mi-a luat mai mult de cinci minute și înainte să plec m-am asigurat că Felicia doarme.

– M-am întors intenționat, ca să fie cineva lângă ea în timp ce tu te-ai dus să faci aprovizionarea!

– Ai fi putut să-mi spui asta înainte să pleci!

– N-ai făcut bine că ai lăsat-o singură, insistă el.

– Ți-am mai spus o dată că dormea! îi răspunse Red exasperată. Și acum mă duc la dânsa ca să văd dacă nu are nevoie de ceva.

Felicia deschise ochii chiar în clipa în care Red intra în camera ei.

– Cred că am adormit... spuse ea întinzându-se. Cât este ceasul?

– E puțin trecut de douăsprezece. Mă duc să pregătesc masa. Ce-ați zice de o omletă cu ciuperci?

– Excelent!

– Vreți să vă aduc sus mâncarea pe o tavă?

– Bună idee! N-aveam nici un chef să cobor scările acum. Urcușul a fost destul de dificil! Am ceva corespondență?

– Da, plicurile sunt aici.

– Îți mulțumesc. Te gândești la toate!

"Acum pun pariu că Linus se va duce imediat la mama lui ca să se plângă de mine!" își spuse Red în timp ce cobora.

Dar spre mirarea ei, fiul Feliciei plecase deja. Ciudat... Totuși, fără să se mai gândească la purtarea acestuia, Red începu să pregătească mâncarea pentru Felicia.

– Tu nu iei masa cu mine? o întrebă bolnava atunci când Red i-o aduse.

– Am crezut că vreți să fiți singură.

– Nu, îmi place să iau masa cu cineva, dacă este vorba despre o persoană simpatică, bineînțeles!

Red șovăi.

– Păi... aș fi vrut să mă uit puțin la televizor. Acum se transmite pe canalul doi un serial australian filmat în urmă cu doi ani. Am avut și eu un rol mic în el și...

– Ne vom uita la el împreună, în dormitorul meu, decretă Felicia. Îmi place la nebunie să-i văd pe studenții mei pe scenă sau pe ecran!

În serialul acela de succes, Red juca rolul logodnicei unuia din personajele principale și o făcuse vreme de douăsprezece episoade... până când scenaristul hotărâse că trebuia să moară într-un accident de mașină.

Tânăra își studie interpretarea cu un ochi critic.

"Nu jucam chiar atât de prost!" își spuse ea cu o oarecare satisfacție.

Felicia părea să se gândească la același lucru, dar după ce o felicită, îi făcu câteva observații particulare și folositoare.

Ceva mai târziu, când Red ducea tăvile la bucătărie, îl văzu pe Linus intrând cu două valize uriașe.

– Dat fiind că nu pot să pun nici o bază pe tine și Felicia refuză să aibă o infirmieră... începu el.

– ... te vei instala aici ca să ai totul sub control!

– Exact!

– Nu cred că treaba asta va fi pe placul Feliciei, îl avertiză Red.

– Dimpotrivă! Întotdeauna se bucură când sunt aici! Nu-ți mai rămâne să eliberezi camera și să te cazezi la etajul al doilea.

Până la urmă se dovedi că Red avusese dreptate: hotărârea fiului ei era departe de a o încânta pe Felicia!

– Aș fi vrut ca cei din jurul meu să nu se mai agite atâta din caua mea! oftă ea.

– A venit pentru că nu avea încredere în mine, îi explică tânăra pe un ton trist. Dacă ați fi angajat o infirmieră, ar fi stat mai liniștit. Să știți că pot să plec oricând.

Felicia își sprijini capul pe pernă cu un aer obosit.

– I-am spus doar că vei face față obligațiilor. De fapt în clipa de față am mai mare nevoie de tine decât de el!

Și adăugă cu un zâmbet șiret:

– Și cum tu stai în camera pe care o ocupa el de obicei, va trebui să se instaleze la etajul doi!

– Mi-a ordonat să mă mut, ca să-i eliberez camera.

– Ah, nu! Vreau să stai în apropierea mea, ca să te pot chema în timpul nopții...

– Deci rămâne cum ați stabilit dumneavoastră. El va sta sus! Și nu va trebui să-i fac patul...

Felicia pufni în râs.

– Nu e necesar. E destul de mare ca să și-l facă și singur.

Sărind de la una la alta, ea o întrebă pe Red:

– Spune-mi, știi să bați la mașină?

– Desigur.

– Vreau să-ți dictez câteva scrisori după-amiază. Vei găsi coli de hârtie la parter, în biroul meu.

– Mă duc să le iau.

În trecere, Red îl văzu pe Linus punându-și trusa de toaletă pe unul din rafturile din baia pe care o folosea ea.

"Presupun că vom fi obligați s-o împărțim!" își spuse ea nemulțumită.

– Ți-am spus să-mi eliberezi camera, îi spuse Linus pe un ton aspru.

Ea îi zâmbi larg.

– Îmi pare rău, dar Felicia dorește să stau lângă ea. Tu vei locui sus!

El făcu o strâmbătură, dar nu protestă.

– Probabil că acolo e plin de praf! Va trebui să fac curățenie și... patul dimineața...

– Mare lucru!

Linus tresări.

– E nevoie să-ți mai amintesc că ești plătită ca să lucrezi aici?

– Să-ți amintesc și eu că Felicia e cea care mă plătește și nu tu? În plus, are de lucru cu mine și voi fi ocupată toată după-amiaza. Dacă vrei să te culci în seara asta într-un pat curat, trebuie să te descurci singur!

***

Felicia îi dictă nu mai puțin de douăsprezece scrisori secretarei ei improvizate. Red ar fi putut să le transcrie rapid dacă ar fi avut la dispoziție un calculator sau măcar de o mașină de scris electrică..., dar Felicia nu avea decât o mașină mecanică, o adevărată antichitate!

La început, Red pierdu o grămadă de timp încercând să elibereze carul mașinii care era blocat. Apoi observă că panglica era atât de decolorată, încât literele abia se vedeau.

Dat fiind că nu voia s-o deranjeze pe Felicia, care era posibil să doarmă, începu să caute o panglică de schimb prin sertare.

– Victorie! exclamă ea în cele din urmă.

– Acum te-ai apucat să scotocești prin sertarele Feliciei? îi spuse Linus pe un ton acuzator.

Red se ridică rapid și îi arătă panglica nouă.

– Asta căutam. Pe mașina asta veche își dactilografiază Felicia scrisorile?

– Așa cred...

– Ar cam fi timpul să se mai modernizeze și ea! De ce nu-i faci cadou un calculator?

– Nu mi-a cerut așa ceva.

– N-ar trebui să ajungă să ceară un lucru atât de simplu! Tu ai lăsa-o pe secretara ta să tasteze pe o asemenea rablă? spuse ea și începu să scoată panglica veche din lăcașul ei.

– Feliciei nu-i plac mașinăriile complicate. Dacă i-aș aduce un calculator, nici nu s-ar atinge de el.

Red bătu câteva litere la mașină și îl privi bucuroasă.

– Acum merge! Calculatoarele nu sunt prea complicate. În ziua de astăzi le folosesc până și copiii mici.

– Și tu? o întrebă el vizibil neîncrezător.

– Oh, da! Tatăl meu m-a obligat să fac cursuri de secretariat în același timp cu cele de actorie.

– E un om înțelept.

Linus se uită la bătrâna mașină de scris cu nostalgie.

– Îmi amintesc de vremea când a cumpărat-o tata... acum mulți ani. Atunci am învățat s-o folosesc.

– Deci are o anumită valoare sentimentală... Poate că din acest motiv n-a renunțat la ea Felicia....

– Nu. Cred că de teama față de mașinăriile prea complicate. Dacă îi cumpăr un calculator, o înveți cum să-l folosească?

– Bineînțeles! Și asta va face să treacă timpul mai repede. În curând se va plictisi de citit și uitat la televizor.

– E-n regulă. Mă voi ocupa de problema asta.

– Ar trebui totuși să-i spui dinainte ce ai de gând.

– Mai bine o pun în fața faptului împlinit.

După ce rosti aceste cuvinte, ieși din cameră și Red se putu întoarce la treaba ei. Totuși, nu era mulțumită de faptul că Linus nu voia s-o consulte pe mama lui înainte de a-i aduce un calculator.

"În cazul în care ea refuză să se atingă de el, Linus e în stare să spună că a fost ideea mea! Dar eu aș fi cerut mai întâi părerea principalei beneficiare!"

Spre seară duse scrisorile Feliciei la semnat și își ceru scuze:

– Îmi pare rău, n-a ieșit prea bine! Mașina e foarte capricioasă...

Dar spre mirarea ei, Felicia fu entuziasmată.

– Niciodată n-au arătat mai bine scrisorile mele! Eu fac mereu greșeli de literă.

– Iar eu n-am văzut niciodată o mașină atât de veche! De ce nu folosiți un calculator?

– Doamne ferește! E prea complicat!

– Nu e deloc greu, dacă știți să lucrați cu el. Punerea în pagină se face automat și greșelile se corectează ca prin farmec.... E o minunăție!

– Crezi că aș fi în stare să-mi scriu scrisorile la calculator?

– Fără nici o problemă! Vă învăț eu!

– Sunt scumpe?

– Nu prea.

– Poate că aș putea să cumpăr unul... Dar cum să-l aleg?

– Trebuie să-l întrebați pe Linus.

– Bună idee!

Felicia termină de semnat scrisorile și o anunță pe Red că are de gând să coboare la cină.

– M-am săturat să stau în pat!

– Foarte bine. Voi veni să vă ajut să vă îmbrăcați când doriți.

– Am să te strig. Linus e aici?

– A plecat adineaori, dar parcă l-am auzit când s-a întors.

– Spune-i să vină până la mine. Trebuie să-i vorbesc despre calculator. Ar putea să-l cumpere chiar mâine.

Red crăpă ușa salonului în timp ce Linus vorbea la telefon.

– Te cheamă mama ta.

Fără să-și întrerupă conversația, el dădu din cap în semn că înțelesese.

Tânăra se așteptase la o cină pentru două, nu pentru trei persoane, așa că în loc să facă fripturile la grătar, așa cum avusese de gând, le tăie în bucățele mici și le puse într-o cratiță cu ceapă și o cutie de fasole boabe pe care o descoperi în fundul dulapului.

Iahnia ei improvizată clocotea deja de ceva vreme când Linus veni și ridică încet capacul de pe cratiță.

– Cassoulet!

– Cassoulet? Cassoulet ești tu! îi spuse ea crezând că fusese jignită.

Văzând că izbucnește în râs, ea înțelese cu o fracțiune de secundă prea târziu că el folosește cuvântul franțuzesc.

– În Australia mâncarea se numește pur și simplu, tocană de fasole, mormăi ea. Dacă nu-ți place...

– Ba da! Miroase frumos.

După o pauză, continuă:

– Mi-a spus Felicia că vrea să cumpere un calculator. Ai fost foarte abilă convingând-o că ideea fusese a ei.

– Și i-ai deschis cumva ochii?

– Nu. De ce aș fi făcut-o?

– Nu știu... Am impresia că acesta este genul de lucruri de care ești în stare...

– Ascultă, dacă tot trebuie să locuim sub același acoperiș, e mai bine să stabilim niște reguli.

– Cum ar fi?... îl întrebă Red speriată.

– Nu vom ajunge la nici un rezultat dacă ne vom ciondăni tot timpul.

– Dat fiind că tu începi întotdeauna primul...

– Asta este o observație de-a dreptul prostească!

– Vezi? Mă ataci tot timpul.

Linus oftă cu un aer exasperat.

– Facem pace sau nu?

Red se uită la el neîncrezătoare.

– Nu mă vei mai acuza că mă aflu aici pentru a obține un rol?

– Nu.

– Dar crezi în continuare așa?

– Ce importanță are, din moment ce nu am de gând să te ajut în carieră? Ești de acord să facem armistițiu?

– Da.

El se uită la ea, cu mâinile în șolduri. Red era obișnuită să vadă bărbați înalți – Australia nu ducea lipsă de așa ceva – dar cu toate astea, dintr-o dată, bucătăria i se păru prea mică pentru masculul arogant care era obișnuit să se plece toți în fața lui.

În cele din urmă îl privi drept în ochi.

– Bine, dar nu va fi nici pace, nici armistițiu între noi, ci mai degrabă o încetare temporară a ostilităților.

– Oricum, e mai bine decât nimic! exclamă Linus amuzat. E în regulă și dat fiind că tu ai gătit, eu mă angajez să pun masa, ca să ai timp să te schimbi și s-o ajuți pe Felicia să se pregătească.

Din câte își dădu seama, pe aici trebuia să te schimbi pentru cină... În Australia se acorda rareori atenție unor asemenea detalii. Acolo atmosfera era mult mai relaxată.

"Din fericire, mi-am adus toate hainele cu mine!" își spuse Red.

În primele zile după ce sosise la Londra, făcuse adevărate razii prin magazine. De atunci frenezia cumpărăturilor i se mai

domolise, dar spre dezamăgirea ei, nu avusese încă ocazia să-și pună rochiile elegante care îi umpleau șifonierul, deoarece invitațiile la cină erau destul de rare... Actrițele pe care le cunoștea ea aveau în general mijloace materiale limitate și alegeau restaurante ieftine din zone pretențioase și când se făcea nota de plată li se părea normal să-și achite fiecare partea ei.

Red nu regretă că făcuse un efort financiar mai mare pentru haine atunci când Felicia o rugă s-o ajute să îmbrace o rochie foarte elegantă de catifea gri. Apoi coborâră împreună scările, în ritmul bolnavei, și se duseră să ia loc în sufragerie.

Tânăra constată că până și Linus se schimbase de haine... și că masa aranjată de el arăta superb, împodobită cu pahare din cristal cu încrustații care străluceau la fel de tare ca și tacâmurile din argint.

"Asta e o ambianță cam prea elegantă pentru un biet... cassoulet", își spuse Red.

Dar comesenii ei părură totuși să aprecieze în mod deosebit mâncarea și nu lăsară nici o firimitură în farfurie. Mama și fiul schimbau replici cu însuflețire și Red interveni cu ușurință în discuția lor, care era axată în special pe artă și literatură.

După ce servi cafeaua în salon, strânse masa, puse în funcțiune mașina de spălat vase și începu să întocmească o listă.

– Trebuie să mai faci cumpărături? o întrebă Linus când își făcu apariția în bucătărie.

– Am cumpărat numai ce ne trebuia pentru astăzi și cum nu aveam de unde să știu că ești aici, a trebuit să mă grăbesc... Vei veni la cină în fiecare seară?

– Cel puțin săptămâna asta și în zilele în care vei ieși în oraș o voi duce pe Felicia la restaurant.

– Zile de ieșit în oraș?

– Trebuie să ai și tu niște zile libere!

– Eu și Felicia n-am discutat despre subiectul acesta.

– Înțelege-te cu ea. Trebuie să fiu aici neapărat atunci când lipsești. Nu vreau să urce și să coboare singură.

– Corect!

Red mușcă gânditoare capătul pixului.

– Mă uitam peste felurile de mâncare... Ai de gând să vii și la prânz?

– Nu, trebuie totuși să mai și muncesc! Suntem în toiul audițiilor la adaptarea pentru televiziune a unui roman de Dickens.

De ce ținea el oare să-i demonstreze că avea puterea să-i dea un rol și poate s-o umple de glorie... dar că nu va face nimic în direcția asta? Jignită, Red îi aruncă o privire ostilă.

– Ai motive să fii mândru, domnule Hunt! Hai, umflă-te în pene!

– Ești tare nesuferită uneori!

– Deloc! În general, mă înțeleg bine cu oamenii.

– Serios?

– Uite ce este, mi-ai spus foarte clar că nu voi obține nimic purtându-mă frumos cu tine, așa că de ce m-aș obosi să-ți fac pe plac?

– Nu te porți frumos decât dacă ai ceva de câștigat? În cazul acesta, stau și mă întreb de ce te faci luntre și punte ca să intri în grațiile Feliciei... adăugă el pe un ton bănuitor.

– Cu dânsa este altceva. Mi-e milă de ea.

– Din cauza accidentului?

– Nu. Pentru că are un fiu ca tine.

Spre mirarea lui Red, Linus izbucni în râs.

– Asta numești tu încetarea ostilităților?

– Am precizat: încetare temporară.

– Din câte văd, a fost destul de scurtă! E-n ordine! Acum du-te și vorbește cu Felicia despre zilele libere. Trebuie să știu și eu la ce trebuie să mă aștept! Mi-ar conveni să fie în weekend.

Se uită apoi la ceas și adăugă:

– Eu am niște telefoane de dat...

În timp ce el se îndrepta spre birou, ea se duse să stea de vorbă cu Felicia în salon.

– Linus spune că trebuie să stabilim acum zilele mele libere, ca să știe și el cum să-și organizeze programul.

– De acord. Ție ce zile îți convin?

– De exemplu, ziua de sâmbătă și miercuri seara. De obicei, miercurea mă duc la piscină împreună cu prietena mea Jenny.

– E în ordine.

– Mai trebuie să fac și cumpărături, mai ales dacă Linus va veni să ia cina aici în fiecare seară... Pot să mă duc mâine dimineață?

– Cum dorești. În general, sun la Harrods și fac comandă.

– Harrods... șopti Red, care admirase de departe rafturile raioanelor de alimente ale acelui magazin de lux.

Felicia păru derutată.

– Ți se pare că sunt cam snoabă?

– Poate un pic cam blazată.

– E doar lene la mijloc. Nu-mi place să umblu teleleu prin supermarketuri. Cel de la capătul străzii mi se pare deprimant.

– În timp ce dormeați, am fost acolo și am făcut niște cumpărături.

– Oh, n-am știut! Îți datorez niște bani... Cât a costat? Tare mi-e teamă că nu am destui bani în casă și abia mâine voi putea să merg la bancă. Trebuie să-i cer lui Linus!

– Nu vă faceți griji! Nu este nici o grabă, spuse Red chiar în clipa în care intra Linus în încăpere.

– Pentru ce nu e grabă? întrebă el.

– Red a făcut niște cumpărături și îi datorăm niște bani. Ar trebui să-i dai un avans, ca să nu fie nevoită să cheltuie din buzunarul ei.

Linus scoase portofelul și-i întinse câteva bancnote.

– Cred că ajung pentru început. După ce-i vei cheltui pe toți, cere-mi alții.

– Mulțumesc.

Red vârî banii în geantă fără să-i numere.

– Ai discutat cu Red despre salariu? o întrebă Linus pe mama lui.

– Nu încă.

– Acum este un moment potrivit, spuse el așezându-se pe scaun. Ascult!

Felicia observă că tânăra se înroșise toată la față.

– Uite ce este, Linus, Red a acceptat să-mi facă un serviciu din pură amabilitate, spuse ea pe un ton care nu admitea nici o replică. Vom discuta despre aspectul material al problemei atunci când vom avea noi chef, nu în fața ta.

Linus dădu din umeri, dar nu insistă.

– Foarte bine... Și zilele libere?

– Sâmbătă și miercuri seara.

– Am notat. Voi face în așa fel încât să fiu aici.

– Mă protejezi prea mult! protestă Felicia zâmbind.

În ochii lui Linus apăru o ușoară emoție.

– Știi bine cât țin la tine.

Exista atâta tandrețe în privirea lor, încât Red se întoarse cu spatele, simțind cum i se pune un nod în gât. Se gândea la propria ei mamă și-și spunea că n-o mai privise de mult cu duioșie așa cum făcea în copilăria ei.

Tatăl ei, căruia nu-i plăcea să se exteriorizeze, cel mai adesea o certa, nu-și exprima afecțiunea față de ea. Voia cu orice preț s-o facă să intre în tiparul pe care îl construise special pentru ea. După părerea lui, Red trebuia să renunțe la himerele ei artistice, să se întoarcă în Australia, să se mărite și să facă o mulțime de copii, de preferință băieți, care ar putea să preia ferma după moartea lui.

Ajuns la capătul puterilor, el cedase insistențelor lui Red.

– OK, îți dau un an ca să ajungi vedetă la Londra. Un an, ai înțeles? Nici o zi mai mult!

Își făcuse foarte bine calculele... Într-un an, dacă nu avea loc o minune, nimeni nu putea să ajungă în top. Se aștepta așadar ca fiica lui să se întoarcă acasă foarte dezamăgită de o serie de eșecuri... și să se supună în sfârșit cerințelor lui.

"Nu știe cu cine are de-a face!" își spuse tânăra.

***

A doua zi de dimineață, la ora șapte, Red făcea duș cântând și fluierând de mama focului. Nu auzi când cineva bătu la ușa băii și își continuă vocalizele.

Se bătu din nou... cu același rezultat. Numai atunci când Linus intră și bătu cu pumnul în geamul cabinei de duș ea reveni la realitate.

– Hei! Cară-te de aici!

– Grăbește-te! De când stai în baie ar fi putut să facă duș toată trupa de cântărețe de la Moulin Rouge!

– Cară-te! Ca-ră-te!

– Oho! Ce fițoasă ești! Îți închipui cumva că ai ceva diferit față de altele?

Dar ieși din încăpere.

Abia închise Linus ușa în urma lui și Red închise repede robinetele și o zbughi de sub duș înfășurându-se într-un prosop uriaș.

"Și totuși eram convinsă că am tras zăvorul!"

Observă însă că acesta era defect. Îl blestemă în toate felurile și ieși pe coridor unde aștepta Linus.

– În sfârșit! exclamă el.

Red se pregătea să pornească spre camera ei nemaiobosindu-se să-i răspundă, când Linus strigă după ea:

– Dacă folosești prosopul acela, adu-mi mie altul!

În loc de răspuns, Red îi adresă o privire sfidătoare, dar după ce se îmbrăcă, deschise dulapul, luă un prosop și bătu în ușa băii. Dat fiind că nu-i răspunse nimeni, împinse ușa batantă... Tocmai se pregătea să arunce prosopul pe podeaua din gresie, când Linus o prinse de mână.

– Nu pleca atât de repede!

Văzu în treacăt silueta bronzată cu umeri lați și șolduri înguste, după care se răsuci brusc pe călcâie și o rupse la fugă trântind ușa în urma ei, urmărită de râsul ironic al lui Linus.

Când ajunse în bucătărie, începu să pregătească micul dejun cu mișcări nervoase. Era furioasă că fusese atât de tulburată de imaginea lui Linus în costumul lui Adam...

Da, era furioasă... și în același timp ciudat de jenată, aproape frustrată.

"Nu trebuie să-mi fac prea multe probleme, își spuse ea, străduindu-se să-și recapete calmul. Sunt un om normal și nu este prima oară când mă atrage un bărbat din punct de vedere sexual!"

Dar întâmplarea făcea ca... de data asta bărbatul să fie Linus Hunt!

Capitolul 4

Linus nu-i lăsă mamei sale răgazul să se răzgândească în legătură cu calculatorul. Acesta fu adus acasă de dimineață și atunci când descoperi cât de ușor putea fi folosit, Felicia fu atât de încântată încât se instală imediat în fața lui și le scrise tuturor prietenilor ei.

– E fantastic! exclamă ea. Nu înțeleg de ce Linus nu mi-a dăruit mai devreme un calculator!

În seara aceea, Felicia se duse la culcare imediat după cină. După ce a strâns masa, Red se duse în salon, unde fu surprinsă să-l găsească pe Linus.

– Iartă-mă, am crezut că ești la birou.

Tânăra se pregătea să se retragă, dar Linus deschise televizorul și-i făcu semn să se așeze în fața lui.

– Mi-a spus Felicia că ai un rol în serialul australian care este difuzat acum în Anglia.

– Da.

El se încruntă ușor.

– Doar da? Asta e tot? Nu vrei să spui mai mult?

– Nu, pentru simplul motiv că problema asta nu te interesează pe tine.

Linus se uita la ea cu un aer gânditor.

– Întâmplarea a făcut să ne cunoaștem în niște împrejurări destul de neobișnuite, fără să știm mare lucru unul despre celălalt. Mi-ar plăcea să-mi vorbești puțin despre tine.

Amabilitatea lui ciudată nu făcu altceva decât s-o facă bănuitoare pe Red.

– De ce?

– Pentru că aș vrea să te cunosc mai bine. Părinții tăi trăiesc de mult în Australia? Acolo te-ai născut?

Sperând să-l șocheze, ea spuse:

– Da. Părinții mei sunt descendenții ocnașilor care au fost deportați acolo în anul 1787.

Spre ciuda ei, Linus nu păru nici măcar mirat.

– Înseamnă că strămoșii tăi se numără probabil printre primii coloniști care s-au stabilit pe meleagurile acelea...

Red continuă să vorbească în joacă engleza cu un accent australian, exagerând la maximum:

– Îhî... Au fost trimiși acolo cu primul vas de deportați. E adevărat că se poate spune că acolo se simt ca la ei acasă, precum cangurii din jurul lor!

Linus izbucni în râs.

– Strămoșii tăi erau oameni cu caractere puternice. Probabil că ești mândră de ei.

– Să fiu mândră că mă trag din ocnași?

– Bineînțeles! De fapt, există oi negre în toate familiile... Ai de gând să te întorci în Australia?

– Dacă nu mi se oferă un contract extraordinar, de bună seamă.

– Din cauza banilor?

– Tatăl meu mi-a dat un an ca să-mi încerc norocul. Dacă nu voi obține nici un rezultat, îmi va tăia subvenția și va trebui să mă întorc acasă.

– Am înțeles... Vrei să bei ceva?

– Un whisky cu gheață, te rog.

– Nici unul din noi n-a făcut vreun efort deosebit ca să ne înțelegem mai bine, observă Linus ceva mai târziu, după ce-i adusese paharul cu băutură. Ce-ar fi să facem o încercare?

– De ce?

– Pentru că apreciez ceea ce faci pentru Felicia.

– N-am nevoie de recunoștința ta.

– Asta nu înseamnă că nu-ți pot fi recunoscător... Și am început să cred că m-am înșelat în legătură cu tine, adăugă el aproape în șoaptă.

Red râse pe un ton ironic.

– Recunoști, în sfârșit, că nu sunt o oportunistă și nu încerc să profit cât pot de pe urma ta?

Privirea lui Linus se fixă asupra picioarelor lungi și armonioase ale fetei.

– Poate că nu ești...

– Nu pari prea sigur. Oricum, nu îndeajuns de sigur ca să consideri că este necesar să-ți ceri scuze față de mine?

– Să spunem că deocamdată îți acord beneficiul îndoielii.

– Ce generos ești! îl ironiză Red. În schimb, eu îți promit că n-o să te implor să mă transformi într-o stea de cinema... lucru de care oricum nu te cred în stare.

– Ai dreptate. Trebuie să ai talent pentru început.

"Am căutat-o cu lumânarea!" își spuse Red furioasă pe ea însăși.

– Ai mai ajutat actrițe să aibă succes? îl întrebă ea neîncrezătoare.

– Mai multe, și cită câteva nume celebre.

– Tu le-ai lansat? exclamă Red, sincer uluită. Lucrează permanent pentru casa ta de producție?

– Nu, dar au fost cunoscute de marele public după ce au apărut în seriale sau filme produse de Cornucopia. Pe undeva, le-am dat impulsul de care aveau nevoie.

– La urma urmei, nu ești decât un descoperitor de talente. Persoanele respective aveau un anume potențial și, mai devreme sau mai târziu, oricum ar fi devenit celebre!

Linus nu se supără pe ea. Se mulțumi să schițeze un zâmbet ușor... și să schimbe subiectul discuției.

– Știi să joci șah?

– Da.

– Ce-ar fi să jucăm o partidă?

– Bine, dar te anunț că sunt foarte bună, spuse Red așezându-se în fața tablei de joc.

– Ce modestă ești!

Începură să joace. Curând, Linus începu s-o privească mirat pe tânără.

– E adevărat că joci excelent... Cine te-a învățat?

– Mai mult mama. După moartea ei am mai jucat și cu tatăl meu, dar nu prea des.

Părea în continuare absorbită de joc, dar vocea i se schimbase atunci când pomenise despre mama ei. Linus se uită la ea fără să spună nici un cuvânt, studiindu-i fața frumoasă, pometii înalți ai obrajilor și genele lungi și dese care-i umbreau fața.

– E rândul tău, spuse Red.

Linus deveni atent la joc și mută o piesă.

– Șah și mat.

Red lăsă capul în jos și i se păru că pătrățelele tablei de șah devin încețoșate în fața ochilor ei.

– Da, ai câștigat, spuse ea cu o voce neutră.

Se ridică jenată.

– Noapte bună, Linus.

– Realizezi faptul că am reușit să petrecem o seară împreună fără să ne certăm?

Tânăra zâmbi și chipul păru să i se lumineze.

– Stai liniștit, asta n-o să dureze prea mult! Noapte bună...

***

Red o sunase pe Jenny miercuri seară ca să-i dea întâlnire la piscină. Tratau acest sport cu seriozitate și își efectuară lungimile de bazin obișnuite fără pauză înainte să meargă să se relaxeze în jacuzzi cu apă caldă.

– Ia spune-mi, cum e acolo? o întrebă Jenny.

– Așa și așa... Ai auzit cumva vorbindu-se despre o casă de producție numită Cornucopia?

– Cornucopia Productions! Evident!

– Eu n-am auzit de ea.

– Ba da! Ei au adaptat pentru ecran cartea lui Edith Wharton... Titlul îmi scapă acum, dar fimul ți-a plăcut foarte mult.

– Ah! Știu care! A fost nemaipomenit!

– Sunt tari și în domeniul documentarelor și serialelor de televiziune... Când reușești să semnezi un contract cu Cornucopia Productions, poți să spui că ai dat lovitura! De ce mă întrebi? Ai aflat de vreo audiție la ei?

– Nu.

– M-ar fi mirat... Nu au niciodată așa ceva! Selecționează două sau trei persoane în funcție de rolurile pe care le au de jucat și le convoacă la studiouri.

– Îl cunoști pe un tip Linus Hunt?

– Evident! El conduce Cornucopia! De ce? L-ai cunoscut?

– Păi... da! Este fiul Feliciei Saint-Aubyn.

Jenny făcu ochii mari de mirare.

– Nu se poate! Ce noroc a dat peste tine!

– Ba dimpotrivă, pentru că își închipuie că am acceptat s-o ajut pe Felicia numai ca să mă pot apropia de el. Imediat ce a aflat că sunt actriță, s-a purtat foarte urât cu mine.

– Trebuie să-l îmbunezi...

– Cum?

– E însurat?

– Nu.

– Păi înseamnă că asta este soluția! exclamă Jenny râzând.

– Mersi frumos! Nu e genul meu de bărbat... Dacă trebuie să-i seduc pe producători ca să obțin un rol, mai bine mă întorc în Australia.

După ce ieșiră din apă și se îmbrăcară, se duseră să ia cina într-un mic restaurant, a cărui clientelă era formată mai ales din actori începători gata de orice ca să obțină un rol. Red se feri să le spună că-l cunoscuse pe Linus Hunt și Jenny, înțelegând gestul ei, rămase și ea foarte discretă.

Știind că ea locuia acum în cartierul Pimlico, un tânăr actor pe care Red îl cunoscuse cu ocazia turnării reclamei, îi propuse s-o conducă acasă, sub pretextul că era în drumul lui. Când ajunseră în fața casei Feliciei, acesta încercă s-o sărute, dar ea se feri, după care o invită să mai bea ceva, dar îl refuză categoric.

– Îmi pare rău, aici nu e acasă la mine. La revedere!

Dar el insistă.

– Numai cinci minute și apoi îți promit să plec.

Deodată, ușa casei se deschise brusc și își făcu apariția Linus, furios la culme.

– Cară-te imediat de aici! îi spuse el individului pe un ton care nu admitea nici o replică.

După care o prinse pe Red de braț, o trase înăuntru și trânti ușa în nasul tânărului actor care rămăsese cu gura căscată.

– Ce nesimțiți sunt unii! exclamă Linus. Vă auzeam de la mine din casă, de la etajul doi!

– Ne luam rămas-bun...

– Ei bine, pe viitor încearcă să nu mai faci chestii de-astea în fața casei Feliciei. Mai ales la ora asta din noapte.... sau mai degrabă a dimineții!

– Nu sunt liberă să mă întorc la ora care-mi place? se revoltă Red.

– Draga mea, ai putea avea măcar puțin respect pentru Felicia venind acasă la o oră rezonabilă.

– Nu mă lua cu "draga mea!"

Linus ridică ochii spre cer și, fără să mai spună nimic, se îndreptă spre scări cu pași greoi. Red observă atunci că el purta numai un halat din prosop, fără pijama pe dedesubt...

***

Peste o săptămână, Felicia începu să se simtă mai bine. Primi câteva vizite și începu să dea din nou lecții, în ciuda protestelor lui Linus.

Acum, rolul lui Red era mai mult acela de bucătăreasă și secretară decât infirmieră. O menajeră venea de două ori pe săptămână și tânăra profita de prezența ei ca să meargă după cumpărături. Linus îi dăduse bani pentru cheltuielile zilnice și ea ținea o socoteală strictă a cheltuielilor.

Atunci când Linus se întorcea de la birou, se ducea întotdeauna să arunce o privire în bucătărie.

– Vrei să te ajut cu ceva? îi propunea el în mod invariabil ridicând capacele de pe oale cu mare interes.

De cele mai multe ori, Red îl refuza. Totuși, într-o seară, îl lăsă să pregătească o salată, o sarcină de care se achită minunat.

– La tine acasă gătești? îl întrebă ea curioasă.

– Atunci când am timp... Uneori am musafiri.

Pe cine? Prieteni de afaceri... femei? Linus nu vorbea niciodată despre viața lui privată și de aceea Red nu știa dacă avea vreo iubită sau chiar mai multe. Seducătorul director al Cornucopia Productions n-avea decât de ales dintre actrițele însetate de glorie din jurul lui.

Acum părea să se fi împăcat cu ideea prezenței ei în casa mamei lui. Nu-i mai arunca săgeți și n-o mai amenința pentru orice fleac că o înlocuiește cu o infirmieră calificată. Găsise și soluția de compromis pentru folosirea băii. Linus o lăsa pe Red să meargă prima cu condiția să nu se eternizeze în locul acela. Pe scurt, până la urmă adoptaseră un mod de viață care să le convină amândurora.

În seara aceea, pentru prima oară de la accident, Felicia urma să iasă în oraș cu niște prieteni. Aceștia promiseseră că vor veni s-o ia de acasă, s-o ducă să ia cina la un restaurant și să joace bridge.

Red fusese de dimineață la o audiție, dar din păcate fără succes. Se gândea s-o sune pe Jenny ca să meargă împreună la un film, când Felicia o anunță că Linus venea acasă la cină.

"S-a dus naibii filmul meu! Trebuie să mă apuc de gătit!" își spuse tânăra.

Linus sosi mai devreme și, conform obiceiului, se duse să arunce o privire la pregătirile pentru masă.

– Miroase frumos! Ce este?

– Vițel cu mirodenii și vin roșu.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Pune masa, dacă vrei.

– Putem să mâncăm în bucătărie. Ar fi mai simplu.

– Bună idee! Ce atâtea fițe?

Linus întinse o față de masă în carouri pe masa din pin și alese niște tacâmuri din inox cu mânere din os, care erau mult mai simple decât argintăria folosită de obicei în sufragerie.

Red se miră din nou că se simțea atât de bine cu el. Nu era obișnuită să vadă un bărbat în bucătărie. În Australia, angajații tatălui ei ar fi considerat că este nedemn de ei să-i dea o mână de ajutor. Linus însă nu făcea deloc mofturi... Părea a considera cât se poate de firesc să participe la treburile gospodăriei.

"E ca și cum am trăi împreună", își spuse ea.

Izgoni repede din minte acest gând, dar probabil din cauză că locuiau sub același acoperiș, i se părea că pe zi ce trece prezența lui Linus face parte integrantă din viața ei.

– E gata! spuse ea peste câteva minute. Pot să aduc la masă?

– Așteaptă puțin, să destup o sticlă de vin.

– Când ești singur iei masa în bucătărie?

– Da. Felicia e cea care insistă să mâncăm în sufragerie.

Făcu o pauză, după care o întrebă:

– Cum a fost la audiție?

– Ți-a spus Felicia că mă duc?

– A pomenit despre asta mai devreme, când am sunat-o. Ai obținut rolul?

– Nu, spuse Red cu capul în jos.

– Despre ce a fost vorba?

Ea dădu din umeri plictisită.

– Am candidat pentru un rol destul de important din serialul pentru televiziune "Knightsbridge Parade" Speram să am noroc, după atâtea lecții pe care le-am luat de la Felicia... Dar la sfârșit au ales pe altcineva.

– Deci n-ai fost eliminată încă de la începutul audiției.

– Nu, m-au chemat de mai multe ori. Începusem să cred că lucrurile erau pe drumul cel bun... și apoi... nimic...

Ea îi zâmbi forțat.

– Asta e viața!

– Mi-ai spus că ai urmat cursuri de artă dramatică în Australia? Cât timp ai făcut asta?

– Aproape un an.

– Nu e suficient. Ar trebui să continui.

– Aș vrea eu, dar cursurile de teatru sunt îngrozitor de scumpe.

– Astăzi au fost audiții la Cornucopia Productions pentru un film istoric.

De ce îi spunea asta? Ca s-o facă să sufere?

– Serios? spuse ea pe un ton cam prea vesel. Pe cine ați angajat?

El îi spuse câteva nume de actori cunoscuți.

– Ei nu mai au nevoie de probe, e evident. În schimb, am audiat patru actori pentru roluri secundare și i-am angajat pe toți patru.

– Ai audiat patru persoane pentru patru roluri? îl întrebă Red uluită. Nu se poate! De obicei se fac cozi de minimum cincizeci de actori pentru un singur rol...

– Îi văzusem pe acești actori jucând în alte roluri și știam că vor corespunde așteptărilor mele. Audiția a fost mai mult o formalitate...

– Nu te înșeli niciodată?

– În domeniul acesta? Nu. Niciodată.

– Înseamnă că cei patru actori nu trebuie să-și mai facă griji pentru viitorul carierei lor, spuse Red pe un ton ironic. S-au trezit lansați grație lui Cornucopia Productions!

– Nu crezi că e adevărat?

– Nu. Dacă lucrurile ar fi fost atât de simple, s-ar fi aflat.

Linus dădu din umeri.

– Ești prost dispusă pentru că n-ai avut succes la audiție.

După câteva clipe de gândire, adăugă:

– Poate că ești și un pic geloasă...

Red tresări.

– Oh! Exagerezi! Ești un tip josnic, nu... nu...

Îl privi cu un dispreț total.

– Te crezi foarte puternic, continuă ea, dar pun pariu că nu ești în stare să-ți dai seama dacă cineva are într-adevăr talent sau nu. Și cu atât mai puțin să-l ajuți să aibă succes!

El o privi cu un aer ironic.

– Cât de mult te înșeli! Știi că aș fi în stare să fac din tine un star? Da, chiar și din tine!

Cuprinsă de furie, Red puse mâna pe un pahar ca să-i arunce conținutul în față. Din păcate, însă, pe fundul acestuia nu mai rămăsese nici o picătură de băutură!

Văzând rezultatul eforturilor ei, Linus izbucni în râs. Râsul lui, care ar fi trebuit să mărească furia tinerei, avu asupra ei efectul unui duș rece. Îl privi drept în ochi.

– OK, m-ai convins că ești foarte puternic, spuse ea cu demnitate. Un zeu al cinematografiei. În ceea ce mă privește, recunosc că sunt o neica nimeni. M-ai făcut să înțeleg acest lucru destul de des, dar asta nu-ți dă dreptul să mă jignești. Eu m-am ținut de cuvânt. Nu ți-am cerut nici măcar o singură dată să mă ajuți. De ce simți nevoia de a-mi pune în evidență eșecurile profesionale? De ce îmi vorbești mereu despre cei care vor avea succes datorită ție?

Vocea începu să-i tremure.

– Răutatea ta nu are nici o justificare...

Linus o prinse de mână.

– Nu! începu el să spună. Am...

– Dă-mi drumul!

Mirat de vehemența ei, Linus își slăbi strânsoarea. Ea profită de ocazie și ieși alergând din cameră. Când ajunse afară, un zâmbet larg îi lumină fața.

"Am avut un discurs magistral! își spuse ea cu satisfacție. Sunt sigură că l-am convins... Acum sper că regretă faptul că a îndrăznit să-mi vorbească atât de urât".

De fapt, Red se cam îndoia că așa se va întâmpla. Linus Hunt nu prea era omul căruia să-i pară rău de ce făcuse.

"Măcar i-am dat o lecție... Trebuie să găsesc un mijloc prin care să mă revanșez".

***

Pentru a o consola pe Red pentru că nu fusese aleasă pentru rol la ultima audiție, Felicia îi oferi o lecție suplimentară. Tânăra se afla în plină activitate atunci când menajera bătu la ușa biroului.

– Am găsit acest dosar în camera domnului Hunt. Căzuse între pat și noptieră. M-am gândit că poate este important.

Felicia îl frunzări.

– Și încă cum! Este proiectul la care lucrează în prezent și știu că are o ședință în după-amiaza asta pe marginea acestui subiect. Ești drăguță, Red, să i-l duci tu la birou? Fă în așa fel încât să i-l înmânezi personal.

– Cu plăcere.

Încântată că se ivise ocazia de a se plimba puțin, Red luă dosarul și urcă în cameră să se pregătească de plecare. Avea de gând doar să-și treacă pieptenul prin păr, dar îi veni o idee machiavelică și în timp ce-și punea unul din elegantele ei taioare noi, de un verde închis de părea negru, fluiera veselă o melodie.

– Nu-mi pun nici o bluză, nici tricou, spuse ea în șoaptă. Direct pe piele e mult mai sexy!

Niște ciorapi negri și pantofi cu tocuri înalte îi completară ținuta elegantă. Apoi își perie părul bogat de culoare castaniu-roșcat și-l scutură ca să-i dea mai mult volum. Acum era în sfârșit gata de plecare!

***

Birourile firmei Cornucopia Productions ocupau ultimele etaje ale unei clădiri moderne. Red luă liftul și, când ajunse în holul central al firmei, se îndreptă spre recepționeră. Se simțea foarte sigură pe ea, în taiorul nou a cărui minijupă îi dezgolea destul de mult picioarele.

– Cu domnul Linus Hunt, vă rog!

Recepționera îi aruncă o privire de gheață.

– Aveți stabilită o întâlnire?

– Nu, dar...

– Domnul Linus Hunt nu primește pe nimeni fără programare. Dacă sunteți interesată de un rol, spuneți-i impresarului dumneavoastră să ia legătura cu secretariatul.

– Ce vă face să credeți că sunt actriță?

Privirea recepționerei, din ce în ce mai glacială, se fixă din nou asupra ei.

– Chiar nu sunteți? o întrebă ea cu ironie în glas.

Red înțelegea că fata aceea frumoasă și machiată prea strident era enervată din cauză că era deranjată permanent de o mulțime de actrițe care probabil veneau să-și încerce norocul aici... dar îi displăcea profund să fie tratată cu atâta lipsă de respect.

– Uitați cum stă treaba, n-aveți decât să-i spuneți lui Linus că a venit Red.

– Red?

– Red McGee.

Recepționera șovăi.

– Dacă este o șmecherie ca să puteți ajunge la dânsul, vă avertizez că nu veți obține nici un rezultat favorabil. Dimpotrivă! Dumnealui...

– Nu ați aflat? o opri Red. Nu, desigur... Nu văd de ce v-ar fi vorbit dumneavoastră despre problema asta.

Făcu o pauză ca să facă impresie.

– Noi trăim împreună.

Văzând mirarea zugrăvită pe fața recepționerei, îi veni să aplaude.

– Anunță-l mai repede! Consider că am așteptat deja prea mult!

Tânăra ridică în cele din urmă telefonul din furcă.

– Red McGee este la recepție și vrea să vă vadă... Da... Da, îi voi spune...

Puse apoi receptorul jos.

– Vă roagă să așteptați câteva clipe. Domnul Hunt vine imediat.

– Mulțumesc, spuse Red cu un zâmbet ironic.

În timp ce ea se duse să arunce o privire peste afișele și fotografiile de actori care împodobeau pereții, recepționera ridică receptorul și începu să vorbească în șoaptă.

"În curând, toată firma va ști că iubita lui Linus Hunt așteaptă în hol", își spuse Red satisfăcută. De altfel, aproape imediat holul forfotea de lume, de parcă toți angajații găsiseră un pretext oarecare pentru a veni în acel loc. Red se făcu că nu-i vede, dar era conștientă de privirile curioase care se ațintiră asupra ei.

– Red?

– A! Linus!

Știind că erau priviți, ea arătă spre o fotografie cu copaci în flăcări.

– Este marele incendiu de păduri din Australia?

– Da, am făcut o emisiune acolo anul trecut. Dacă te interesează, îți voi împrumuta caseta.

– Mulțumesc, Linus! exclamă ea zâmbind larg.

– Pot să știu și eu ce cauți aici?

Ea îi întinse dosarul.

– L-ai uitat acasă azi-dimineață.

Vocea ei, acum bine instruită de Felicia, articulă cu limpezime:

– Era sub pat.

Într-o fracțiune de secundă, Linus înțelese jocul tinerei.

"Mă va pune la punct în fața tuturor angajaților", se gândi tânăra cu o ușoară teamă. Dar îi înfruntă privirea cu curaj.

– Serios? Îți mulțumesc că mi l-ai adus... spuse el luând dosarul. Mă duc să-l las în biroul meu și după aceea vom coborî să luăm masa împreună.

Peste treizeci de secunde, el o lua cu brațul de mijloc și o conducea la un restaurant din apropierea biroului. Probabil că era un client obișnuit al localului, deoarece observă că ospătarul îi întâmpină cu căldură și-i conduse imediat la o masă rezervată de lângă fereastră. În schimb, nu-i aruncă nici o privire lui Red.

"Probabil că-l vede mereu însoțit de câte cineva..." își spuse ea ușor dezamăgită.

Linus îi făcu semn să ia loc. Ea se execută și așteptă să înceapă furtuna.

– Spune-mi, te rog, începu el pe un ton periculos de calm, ce-ți veni să-i faci pe toți din Cornucopia să vadă că ești amanta mea? Asta e vreo monstră a umorului de tip australian?

– Recepționera nu mă lăsa să trec...

– Pentru asta este plătită.

– Nu trebuia să se poarte atât de urât cu mine. Mi-a vorbit de parcă aș fi fost ultimul om... Credea că sunt o actriță care își încearcă norocul...

– E de-ajuns să se uite lumea la tine ca să ajungă la această concluzie!

– De ce?

– Pentru că semeni cu toate fetele care vor să facă fime! O claie de bucle răvășite, o fustă extrem de scurtă... Știi ce ești, Red? O clonă! Da, o clonă, o copie identică a lor! Ai fi făcut mai bine dacă rămâneai în Australia, aici nu vei ajunge la nici un rezultat. Așa-zisele actrițe ca tine se găsesc cu duiumul la Londra.

Red reuși să nu-i arate interlocutorului său cât de mult o răneau vorbele lui. Atunci când ospătarul veni să ia comanda, ea alese primul fel din meniu, fără să catadicsească să citească mai departe.

– Acum, toată lumea crede că sunt amanta ta, spuse ea după ce plecă ospătarul.

– Mie-mi convine.

– Poftim? Cum adică? îl întrebă ea uluită.

– Nu te privește pe tine!

– Asta-i bună! Eu sunt cea care sunt luată drept amanta ta și asta nu trebuie să mă privească?

– Cine a răspândit zvonul? i-o întoarse el perfect logic.

– Ar putea să ajungă și la urechile Feliciei...

– Ar amuza-o, pentru că știe că nu este adevărat.

Red se încruntă.

– Toate astea n-au nici un sens! Nu înțeleg din ce motiv vrei ca oamenii să-și închipuie că noi doi suntem amanți, din moment ce nu așa stau lucrurile.

– Nu-ți bate capul cu problema asta. Mai bine mulțumește-mi că nu ți-am dat peste cap șiretlicul în fața întregii asistențe. Ai fi fost pur și simplu ridicolă...

– Din moment ce nu există nici un motiv să mai pun vreodată piciorul în biroul tău, ce importanță mai are?

– Așa este...

Red se forță să înghită câteva îmbucături din mâncarea care i se pusese în față. Linus reușise să-i taie pofta de mâncare...

Așadar, el considera că seamănă cu toate actrițele care căutau cu disperare un rol? Era adevărat că stilul de coafură pe care-l adoptase făcuse furori în momentul acela. În plus, majoritatea actrițelor erau ca și ea, slabe și înalte.

"Dar nu există prea multe roluri pentru grăsanele bondoace!" își spuse ea.

Jenată, tânăra se revăzu stând la cozile lungi care se formau la porțile studiourilor atunci când se anunța vreo audiție. Într-adevăr, printre candidate existau de fiecare dată cel puțin o duzină de... clone!

– Ce cauți tu la o actriță? îl întrebă ea deodată.

– În primul rând să corespundă din punct de vedere fizic rolului pe care-l are de jucat și în al doilea, să fie o bună actriță.

– Dar dacă nu se oferă niciodată roluri tinerilor, cum vrei să acumuleze experiență?

– Mulți actori au urmat cursuri de artă dramatică.

– Sau au turnat filme în străinătate.

Linus clătină din cap.

– Te-am văzut în serialul australian.

Red aproape se inecă în timp ce sorbea din berea pe care o comandase Linus fără s-o întrebe.

– Serios? Și?

– Scenariul era atât de banal că-ți venea să plângi, actorii parcă erau niște marionete și mi-a fost destul de greu să te recunosc, deoarece existau trei fete îmbrăcate și coafate cam în același stil ca tine.

– Văd că ți-a plăcut la nebunie serialul!

– Totuși, avea și ceva bun...

– Faptul că fiecare episod dura numai o jumătate de oră?

– Și asta, recunoscu Linus zâmbind, dar și că era evident că o oarecare Red McGee era mai bună decât celelalte.

– Îți... bați joc de mine?

– Nu.

– Înseamnă că îmi vei propune un rol într-una din producțiile tale? îl întrebă ea fără să piardă ocazia.

– Nu.

Replica aceea scurtă era atât de tipică pentru Linus, încât tânăra izbucni în râs.

– Cum am putut să fiu atât de naivă încât să-mi închipui că, deși ai recunoscut că am un pic de talent, îți vei schimba atitudinea față de mine?

– Ți-am mai spus că o actriță trebuie să corespundă rolului respectiv.

– Și eu nu sunt în stare să-l joc?

– Ba da, cu condiția să-l dorești cu disperare.

– Îl vreau! Îl vreau cu disperare!

– De ce?

Ea se uită la el uluită.

– Ce întrebare! Pentru că vreau să am succes! Pentru că vreau să fac carieră în lumea spectacolului. Pentru că...

– Toate actrițele aspirante ar putea să spună la fel, o opri Linus. Ce ai tu atât de deosebit ca să-l obții?

Dat fiind că nu-și pusese niciodată o asemenea întrebare, Red rămase câteva secunde fără grai.

– Nimic, spuse ea în cele din urmă. Totuși, aș putea să-mi dezvolt calitățile pe care le am deja.

– Vrei să devii celebră?

– Da, dar pentru că voi fi excepțională, nu din alt motiv. Gloria de dragul gloriei nu mă interesează.

– Vrei să devii bogată?

Încă o întrebare capcană... Red îl privi drept în ochi.

– Toată lumea știe că în Anglia se joacă de dragul artei, nu pentru bani! spuse ea cu ironie.

Linus schiță un zâmbet viclean.

– Dar presupun că n-ai zice nu dacă ți s-ar oferi un rol important însoțit de un onorariu interesant, nu?

Red se aplecă ușor și mângâie mâneca lui Linus.

– Frumos costum... Ai și un ceas de aur... și mergi la volanul unui Jaguar, nu-i așa? Ai o casă de producție vestită, câștigi o grămadă de bani și ți se pare normal să te bucuri de toate frumusețile vieții. De ce nu și-ar dori și un actor toate astea?

– Credeam că n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre Cornucopia Productions.

– M-am interesat între timp.

Linus își încrucișă brațele pe piept și se uită la ea fără să spună nimic.

– Poate că aș putea să fac ceva din tine, spuse el în cele din urmă, însă cu condiția să vrei să muncești pe brânci.

Inima lui Red începu să-i bată mai repede în piept.

– Sunt pregătită!

– Nu vei mai avea timp și pentru altceva. Va trebui să-ți consacri toată energia activității de a deveni o bună actriță.

– Ac.... accepți să mă ajuți? îl întrebă ea uluită.

– Pot să fac o încercare, dar nu-ți promit nimic. Succesul nu-ți va veni imediat pe tavă de argint. Totul depinde de tine, de ceea ce ai de dat.

Red înțelese că asta era șansa vieții ei. Nu-i mai rămânea decât să pună mâna pe ea...

– Sunt gata de orice!

– Foarte bine, spuse Linus dând din cap.

Chemă ospătarul și ceru nota de plată.

– De ce te-ai răzgândit? îl întrebă Red. Sper că nu din cauză că ți-am spus că nu ești în stare să ajuți pe cineva să aibă succes...

– Nu. De altfel, aveam de gând să-ți vorbesc despre asta aseară, dar n-am mai apucat, pentru că te-ai înfuriat pe mine...

Ea se ridică de pe scaun.

– Astăzi relaxează-te, draga mea, pentru că începând de mâine nu vei mai avea nici un minut liber!

***

A doua zi de dimineață, la micul dejun, Linus îi întinse lui Red o foaie de hârtie.

– Asta este lista întâlnirilor din ziua de azi. Programul, adresele... ai totul aici.

– Dar... cum rămâne cu Felicia?

– Medicul vrea să-i schimbe ghipsul și trebuie s-o duc la spital pentru asta. Grăbește-te, peste o oră ai prima întâlnire.

Red citi prima adresă de pe listă cu un aer mirat.

– Ce este asta?

– Vei vedea!

Peste o oră, un taxi o lăsă în fața unui salon de coafură foarte cunoscut.

"Ar fi trebuit să-mi închipui!" își spuse ea fără nici un entuziasm.

Probabil că Linus îi programase această întâlnire în mod intenționat înaintea celorlalte, deoarece în cazul în care n-ar fi acceptat să-și sacrifice claia de păr din cap, ar fi însemnat că nu era gata să facă orice ca să reușească în meserie.

– Foarte bine! șopti ea cu un aer hotărât în timp ce împingea ușa elegantului salon.

Peste două ore, ieșea de acolo total transformată. Stilistul nu numai că-i scurtase părul, dar îi redusese și cantitatea... și nu-i mai intra în ochi. Dar Red nu era prea convinsă că stilul acela nou de tunsoare i se potrivea. Se obișnuise prea mult cu coafura pe care o purta de ani de zile.

Următoarea programare o conduse la o sală de fitness unde unul din instructori o puse să facă niște exerciții, după care trase concluzia că avea o formă fizică bună.

– ... dar puteți să mai lucrați puțin asupra siluetei. Veți veni să vă antrenați de la șapte jumătate la opt jumătate până vineri cu un profesor particular.

– Atât de repede?

– Așa a cerut persoana care a făcut programarea. Vă convine programul?

– O să mă descurc...

"Linus exagerează! A găsit în felul acesta un mijloc prin care să aibă mână liberă la ora la care îi convenea lui!"

Ultimul punct din program o duse într-un studio de dans. Fu informată că va lua lecții de cinci ori pe săptămână. A patra și ultima adresă care figura pe listă era cea a unui curs de artă dramatică, la care, de asemenea, era înscrisă să ia lecții în fiecare zi.

Linus o avertizase de altfel: va fi, într-adevăr, extrem de ocupată!

Dat fiind că se afla în apropierea locuinței lui Jenny, se duse să-i facă o scurtă vizită.

– Ghici ce mi s-a întâmplat!

– Spune repede...

Red nu stătu mult pe gânduri... Uluită, Jenny o ascultă fără s-o oprească nici măcar o dată.

– Ata-i bună! exclamă ea când Red termină de povestit. Face el toate astea pentru tine? Crezi că-i place de tine?

– Nu cred că despre așa ceva este vorba... șopti Red roșind. A văzut că am talent și vrea să mă ajute.

Jenny râse cu ironie.

– Uite cum stau lucrurile, fetițo! Eu sunt mai mare ca tine și cunosc destul de bine lumea spectacolului ca să-ți spun că nimeni nu face nimic în mod dezinteresat. Dacă un bărbat face pe dracu-n patru să ajute o fată să aibă succes, înseamnă că are el ceva de gând.

– Nu, te asigur că...

– Cine îți va plăti cursurile?

– N-am discutat încă despre detalii.

– Am înțeles! El va achita toate facturile... iar tu îi vei plăti în natură!

– Linus nu este un asemenea om.

– Ce naivă ești! Dacă îți va face propuneri indecente, cum vei reacționa?

– Ăăă... îi voi spune nu, bineînțeles.

– Ăsta e un "nu" care seamănă foarte bine cu un "da".

***

Când se întoarse în seara aceea în Pimlico, Red nu găsi pe nimeni acasă. Felicia îi lăsase un bilet prin care o anunța ca se dusese să ia masa la restaurant cu Linus.

Tinerei nu-i păru rău că rămăsese singură. Urcă în camera ei și își probă toate hainele una după alta, ca să vadă dacă se potriveau cu noua coafură.

– Mă întinerește sau mă îmbătrânește? se întrebă ea uitându-se la imaginea ei din oglindă cu un aer critic. Arăt mai sofisticată, sau măcar mai sexy? Nu-mi prea dau seama...

Felicia și fiul ei se întoarseră acasă după ora unsprezece noaptea. Atunci când Linus bătu la ușa ei, Red, care nu uitase de avertizările lui Jenny, se întrebă dacă nu cumva venise să se dea la ea...

Fu obligată însă să-i deschidă.

– Am vrut să-ți văd noua coafură, spuse Linus. Ah, îți stă foarte bine! E exact ce-ți trebuia!

– Crezi?

El o mângâie pe păr.

– Absolut. Parcă ai fi... o altă femeie.

– Nu mai sunt o clonă?

– Ești foarte frumoasă.

"Acum mă va săruta", își spuse Red cu inima bătându-i ca un ciocan în piept.

– Care este numele tău adevărat? o întrebă Linus trezindu-se brusc la realitate. Doar n-ai fost botezată Red!

– Trebuie să-mi schimb și numele?

– Nu vrei?

Ea nu-i răspunse. Deodată, tânăra simți că nu-și mai poate desprinde privirea de pe chipul frumos al lui Linus. Îngăimă cu o voce de nerecunoscut:

– Trebuie... să... să mă duc s-o ajut pe Felicia să se pregătească pentru noapte.

Capitolul 5

În săptămânile care urmară, Red nu mai avu nici o secundă liberă, deoarece în afară de cursurile de fitness, dans sau artă dramatică, trebuia să se mai ocupe și de Felicia.

Din fericire, bătrâna actriță se simțea din ce în ce mai bine. Îi fusese schimbat ghipsul și acum putea să se miște mai ușor. Totuși Red trebuia să gătească, să facă mereu cumpărături și să fie și secretară, ceea ce nu era deloc ușor.

Linus îi interzisese să se mai ducă la alte audiții. Oricum, n-ar fi avut nici timp și nici curaj. Linus se hotărî brusc să plece împreună cu o echipă de filmare ca să realizeze la fața locului unul din palpitantele documentare care făcuse faimoasă Cornucopia Productions.

– Și chiar trebuia să-i însoțească pe cameramani? întrebă Red, mirată de rapiditatea cu care se hotărâse Linus să plece.

– Nu, recunoscu Felicia, dar în asemenea cazuri vrea să asiste personal la filmări. Va lucra în niște condiții foarte periculoase și nu

vrea să-i expună pe oameni la accidente în lipsa lui. Și ca și în cazurile anterioare, la întoarcere va fi epuizat... De aceea, vine întotdeauna să doarmă aici după asemenea expediții...

Linus lipsi zece zile și spre mirarea ei, Red constată că-i lipsea...

***

– S-a întors Linus. Este deja în pat, o informă Felicia pe tânără într-o seară, după ce se întorsese de la cursul de dans. A doua zi urmau să vină niște prieteni ai Feliciei s-o ia pentru a petrece o zi la țară.

– Nu-l lăsa pe Linus să doarmă prea mult, îi spuse ea înainte să plece. E adevărat că este foarte obosit, dar trebuie să se reacomodeze cu programul de aici...

"Ar fi trebuit s-o întreb la ce oră să-l trezesc", își spuse Red după plecarea ei.

Pregăti niște suc de portocale și urcă la Linus. După ce bătu de câteva ori în ușă fără să primească vreun răspuns, se hotărî să intre.

Linus dormea dus... și semăna leit cu bărbatul care venise să-i deschidă atunci când sunase pentru prima oară la ușa Feliciei. Neras, cu părul ciufulit și ochii încercănați... Acum înțelegea că starea aceea nu se datora alcoolului.

"Atunci când l-am văzut prima oară, era epuizat de oboseală ca și acum!" își spuse ea în timp ce se ducea să tragă perdelele de la fereastră.

Linus se întoarse spre ea, mîji ochii și adormi din nou.

"Ce-ar fi să-l scutur puțin?" se întrebă Red.

Tocmai se pregătea să-l scuture de umăr, când Linus se ridică brusc ca un arc și o prinse de mână. Tânăra se dezechilibră și căzu pe pat lângă el.

– Hei! exclamă ea uluită.

– Ah! Tu ești...

Și el părea foarte mirat s-o vadă lângă el. Red vru să se elibereze din mâna lui, dar Linus o ținea strâns. O privi preț de câteva secunde, părând că nici n-o vede. Apoi deodată, o îmbrățișă și-i acoperi gura cu un sărut pasionat.

După ce trecură primele clipe de stupoare, Red se lăsă moale în brațele lui, uitând de toate. Ca mânate de o voință proprie, mâinile ei începură să rătăcească prin părul ciufulit al lui Linus, pe pielea goală și netedă, în timp ce i se dăruia cu ochii închiși.

– Scoate-ți chestia asta... șopti el cu o voce răgușită, trăgând de bluza ei.

Timp de câteva clipe, Red reveni cu picioarele pe pământ.

– Nu, Linus. Stai puțin...

Dar el își lipi din nou buzele de gura ei și tânăra își pierdu capul... Simțea că prin vene nu-i mai curge sânge, ci plumb încins.

Tremurând de dorință, se mângâiau și se sărutau cu pasiune.

– Scoate-ți chestia asta... repetă Linus.

De data asta nu se mai opuse.

După ce scoase un oftat de satisfacție, Red se lipi de trupul lui Linus, care mormăi ceva de neînțeles. Ea vru să se ridice, dar el o reținu.

– Nu, mai stai.... Peste două minute mă apucă din nou.

– Peste... două minute? Numai două minute? îl întrebă ea mirată peste măsură.

– Poate chiar mai puțin.

– Ce mai mascul! Nici un australian n-ar fi în stare...

Linus o strânse și mai tare în brațe.

– Încă nu i-ai cunoscut pe englezi? Vei...

Îl opri soneria telefonului. Ca să ajungă la el întinse brațul pe deasupra ei, atingându-i sânii în treacăt.

– Alo? Da, este aici... E pentru tine, spuse el întinzându-i receptorul.

Ea se dădu înapoi.

– Nu acum! Am...

Dar el îi puse hotărât telefonul în mână, după care se prăbuși din nou pe perne.

– Da? spuse Red pe un ton ursuz.

– Cine a răspuns la telefon? întrebă o voce bărbătească furioasă la culme.

Tânăra simți că pălește.

– Oh! Tată... Bună! Cum te simți?

Și ca și cum tatăl ei ar fi putut s-o vadă, se grăbi să-și tragă cearșaful până la bărbie, ca să-și ascundă goliciunea.

– Te rog s-mi spui cine a răspuns la telefon. Aș vrea tare mult să știu de ce nu voiai să răspunzi!

– Ăă... păi tocmai pregăteam ceva. O să se ardă dacă...

– Cine este tipul care a răspuns?

Red nu ținea în mod special ca Linus să asculte acea discuție.

– Așteaptă puțin, tată! Trebuie să iau o oală de pe foc.

Își puse un halat al lui Linus și se duse în camera Feliciei ca să-și continue conversația.

– Tată? Mai ești la telefon?

– Evident! Ai de gând să-mi spui odată cine este individul?

– E Linus, fiul doamnei pentru care lucrez în prezent. Îmi pare rău, tată, că nu ți-am mai dat nici un semn de viață în ultima vreme, dar sunt îngrozitor de ocupată. Urmez niște cursuri și...

– Ai obținut vreun rol?

– Hm, deocamdată nu. Muncesc foarte mult și sper că în curând...

– Când te întorci acasă?

– Mi-ai dat un an ca să dovedesc de ce sunt în stare!

– De ce nu recunoști pur și simplu că nu vei ajunge niciodată la nici un rezultat? De ce te încăpățânezi atâta? M-am săturat de toată farsa asta! N-am avut niciodată măscărici în familie. Ești așteptată acasă, este nevoie de tine aici!

– Cine mă așteaptă?

– Ned și cu mine, firește! Vorbește tot timpul despre tine!

– M-ar mira să facă asta din moment ce nu mi-a scris nici măcar o dată!

– Are altceva mai bun de făcut decât să-ți scrie. Crede-mă, abia așteaptă să te vadă din nou.

Red inspiră adânc, străduindu-se să rămână calmă.

– De unde ai numărul meu de telefon?

– Am sunat-o pe Jenny, fata cu care locuiai atunci când am vorbit ultima dată. Ea mi l-a dat.

– Ți-a explicat de ce nu mai stau cu ea?

– Da, mi-a pomenit ceva despre o bătrână care și-a rupt piciorul.

Șocată să-l audă pe tatăl ei vorbind cu atâta lipsă de respect față de Felicia, Red îi răspunse cu răceală în glas:

– Așa este, mă ocup de o persoană care a avut un accident. Este profesoara mea de dicție.

– Pfui!

– ... și i-am promis să rămân cu ea până când se va restabili complet.

– Nu ți-am dat bani ca să devii damă de companie în Anglia! Fă bine și ia primul avion care pleacă la Sydney și asta cât se poate de repede.

– Nu! îl opri Red, hotărâtă. Nu vreau să mă întorc acasă și nici nu mă gândesc să mă mărit cu Ned.

– Din cauza individului ăluia, nu-i așa? Cel care a răspuns la telefon? Am bănuit că despre chestia asta este vorba!

– Nu, tată! Te asigur că...

– Red! Nu mă lua drept prost!

Cuprinsă brusc de un impuls de moment, tânăra nu stătu mult pe gânduri.

– Ei bine, da, ai ghicit. Este... din cauza acestui individ, așa cum îi spui tu. Bărbatul vieții mele.

– Poftim?

– Sunt îndrăgostită de el.

– Ce-ai zis?

Din gura lui George McGee se auzi un urlet atât de furios, încât Red depărtă receptorul de ureche ca să nu asurzească din cauza

exploziei care urma. Și ea avea un temperament violent, dar tatăl ei o întrecea cu mult!

Așteptă ca acesta să-și mai piardă din elan ca să vorbească din nou cu el.

– Îmi pare rău tată... Așa a fost să fie... Cum voi avea un pic de timp, o să vin să ți-l prezint pe Linus. Sunt sigură că îți va plăcea.

– Trăiești cu el?

– Nu, ți-am mai spus. Locuiesc la mama lui, persoana de care am grijă. Îi pregătesc masa și...

– Te exploatează, se vede de la distanță! Ești folosită ca om bun la toate!

– Deloc. Dimpotrivă, am șansa de a dispune de mai mult timp ca să merg la cursuri. Linus lucrează și el în domeniul cinematografiei. E producător!

– În domeniul cinematografiei! repetă George McGee scârbit. Și zici că ești îndrăgostită de individul ăsta?

– De Linus? Da.

– Ce nume ridicol!

Red auzise deja destul.

– Ascultă, tată, trebuie să închid. Mă cheamă Felicia... Îți promit că-ți voi scrie. O scrisoare foarte lungă! Te sărut...

Și puse receptorul în furcă fără să-i mai lase tatălui său timp să-i răspundă. Apoi se așeză pe patul Feliciei și clătină uluită din cap.

– N-am spus de când mă știu o minciună atât de gogonată!

Dar datorită acelei minciuni, avea posibilitatea de a mai dispune de un scurt răgaz...

"Așa cel puțin tatăl meu n-o să mi-l mai vâre pe gât pe Ned! Și după ce, datorită eforturilor mele și ajutoruilui lui Linus, voi obține rolul vieții mele, va fi nevoit să recunoască faptul că am talent! În cazul în care mă va întreba unde este bărbatul vieții mele, n-am decât să-i spun că m-am despărțit de el...

Se înfășură mai bine în halatul care mirosea plăcut a loțiune după bărbierit și urcă la etajul al doilea în vârful picioarelor. Linus adormise la loc...

"Știam eu că exagerează. Promisese că după două minute îl apucă din nou!"

Îl scutură ușor.

– Linus.

El nu făcu nici o mișcare. Red șovăi. Trebuia oare să-l zgâlțâie mai tare ca să se trezească?

"Probabil că nu vom face dragoste la fel de spontan ca prima oară... Mai bine îl las să se odihnească" își spuse ea.

Și se duse să facă un duș fluierând o melodie.

Linus nu se trezi decât după trei ore. Atunci când îl auzi coborând scările, alergă în întâmpinarea lui. Acesta apăru în hol proaspăt ras, îmbrăcat și odihnit...

Oare o va săruta? Îi va propune să se întoarcă în dormitor? Va râde de el că adormise din nou?

– Bună dimineața, se mulțumi el să spună cu indiferență. Am o grămadă de telefoane de dat. Dacă mi-ai da puțină cafea și ceva de mâncare, un sandviș sau un croissant, ar fi perfect.

Fără să mai aștepte răspunsul tinerei, se duse și se închise în biroul lui.

Furioasă, Red se luă după el, îi smulse telefonul din mână și-l puse la loc.

– Cum îndrăznești să mă tratezi în halul ăsta? exclamă ea.

El o privi uluit.

– Din cauză că ți-am cerut un sandviș?

– Știi foarte bine că nu este vorba despre asta! Ce maniere mai sunt și astea? După ce faci dragoste cu o femeie, te porți cu ea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic!

Linus zâmbi satisfăcut.

– Nu mai spune! Înseamnă că n-a fost un vis?

– Ai... ai crezut că ai visat?

– Eram pe jumătate adormit...

Red încremeni. Ce situație umilitoare! Profita de ea ca de orice femeie care s-ar fi găsit în casă cu totul întâmplător!

– Presupun că ar trebui să-mi cer scuze, bombăni Linus văzând fața încruntată a fetei. Sper că nu te-am... silit să faci ceva ce n-ai vrut.

– Nu m-ai violat, dacă asta voiai să știi.

– Cu atât mai bine!

– OK! Mă duc să-ți fac cafea și sandvișuri, îi spuse ea întorcându-i spatele.

– Red!

Tânăra nu vru să se uite la el, ca acesta să nu-i poată vedea chipul încruntat și pumnii crispați.

– Da?

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat.

– Ai mai spus asta. Să nu facem din țânțar armăsar! Hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

– Dar... N-a sunat cumva telefonul? Sau a fost tot în vis?

– Ba da, a sunat telefonul.

– Și te-a căutat un bărbat!

– Era tatăl meu.

Linus scoase o exclamație de surpriză și spuse:

– Dar știu că și-a ales bine momentul!

– Și ce importanță are asta pentru tine? îl întrebă Red cu tristețe. Oricum nu erai treaz!

Peste zece minute, Linus vorbea la telefon când ea îi aduse o ceașcă de cafea și un sandviș. Îi puse tava pe masă și dispăru.

Era în continuare supărată, dar mai ales foarte tristă. Măcar ar fi trebuit să aibă bunul simț să recunoască faptul că-i plăcuse... și să-i mulțumească pentru asta!

Dat fiind că n-avea nici un chef să-și petreacă ziua cu un om care transformase actul cel mai natural, mai tandru și mai spontan din lume într-un subiect de discuție interzis, ieși afară și se plimbă îndelung înainte de a intra într-un cinematograf.

Când crezu că venise Felicia, se hotărî să se ducă și ea acasă.

Doamna Saint-Aubyn, care era deja în camera ei, îi povesti cu lux de amnunte cum își petrecuse ziua.

– Tu ce ai făcut în vremea asta?

– Am fost să văd ultimul film al lui Steven Spielberg împreună cu o prietenă.

După ce o ajută pe Felicia să se pregătească pentru noapte, tânăra îl găsi pe Linus așteptând-o la etaj.

– Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse el.

– Sunt prea obosită. Rămâne pe mâine?

– Aș prefera acum. Să mergem jos, în salon.

Ea îl urmă fără nici un chef.

– Ce este? îl întrebă ea pe un ton repezit.

– Pari cam... tulburată.

– Te înșeli. Sunt doar obosită.

– Azi-dimineață...

– Am stabilit că nu vom mai vorbi niciodată despre asta, i-o reteză ea categoric.

– De acord cu tine, dar trebuie să fiu conștient de responsabilitățile mele. Sper că iei anticoncepționale...

Red tresări.

– De ce "speri"?

– Pentru că ești o fată emancipată, cu o anumită experiență...

– A mai rămas să spui că sunt genul de femeie care are nevoie de un alt bărbat în fiecare seară!

– Ascultă, ai spus chiar tu că, citez propriile tale cuvinte, nu trebuie să facem din țânțar armăsar!

Ea îl privi drept în ochi.

– Cu tine nu, îi răspunse ea pe un ton intenționat jignitor.

Avu satisfacția să vadă că își atinsese scopul. Linus continuă pe un ton lipsit de orice inflexiune:

– Trebuie să reprezint Cornucopia Productions la ceremonia decernării premiilor care va avea loc marți. Aș vrea să vii și tu cu mine.

– De... de ce? îngăimă Red, care nu se aștepta deloc la o asemenea invitație.

Linus rânji.

– Va fi o ocazie bună să întâlnești oameni importanți. A sosit momentul să ieși în lume, draga mea.

– Dacă vezi în asta o modalitate de a mă răsplăti pentru ceea ce s-a întâmplat azi-dimineață... Nu, mulțumesc!

– Nu este adevărat. Chiar aș dori să vii cu mine.

– De ce?

– Consideră invitația ca pe o mică recompensă pentru toate chinurile pe care a trebuit să le înduri în ultimele săptămâni. Profesorii tăi sunt foarte mulțumiți de tine.

Red încă se codea.

– Oricum, trebuie să fiu însoțit de cineva, continuă Linus. Și dat fiind că ai lăsat impresia că ai fi amanta mea, măcar să fiu văzut împreună cu tine!

Să asiste la ceremonia decernării premiilor la brațul lui Linus Hunt, directorul firmei Cornucopia Productions! O asemenea invitație nu se refuza... Cu douăzeci și patru de ore mai înainte ar fi sărit într-un picior de bucurie. Dar acum, din nefericire, nu prea avea chef de așa ceva.

– Asta este tot ce vrei de la mine? Să fiu un om de paie care să-ți țină companie?

– Sincer... da! Sper că nu mai e nevoie să precizez că acest aranjament ne convine amândurora!

– Dacă așa stau lucrurile, accept. Voi merge cu tine.

– Mulțumesc! Mii de mulțumiri!

Recunoscu în vocea lui o nuanță de ironie pe care n-o mai folosise de multă vreme.

– Mâine vom arunca împreună o privire asupra garderobei tale, ca să vedem dacă ai ceva potrivit pentru eveniment, continuă el. Trebuie să ai un aer de femeie rafinată, nu de papițoaică de genul "Mario, hai în gang..."

Se opri brusc.

– Scuză-mă, n-am vrut să spun că...

Devenind conștient de faptul că mai mult strica lucrurile în loc să le dreagă, lăsă fraza neterminată.

Red pălise foarte tare.

"Oare așa arăt? Și crede că așa mă port de obicei?" se întrebă tânăra cu groază și tristețe.

Totuși, era destul de bună actriță ca să nu-l lase să vadă pe interlocutorul ei cât de tare o jignise.

– Atunci, ne vedem mâine! îi spuse ea cu răceală. Noapte bună!

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti el.

– Ce întrebare? spuse ea ca să mai câștige timp.

– Iei anticoncepționale?

– Stai liniștit, actul... nostru nesăbuit nu va avea nici o urmare, îl asigură ea, deși nu știa dacă așa va fi sau nu.

După ce ajunse în camera ei, Red schiță un zâmbet trist. Ce ironie a sorții! Linus o lua drept o femeie ușuratică... pe când ea, în comparație cu celelalte londoneze, era aproape o sfântă!

Nu s-ar fi crezut niciodată în stare să cedeze atât de ușor unui bărbat, ca în dimineața aceea, dar în același timp totul i se păruse atât de simplu, de natural și frumos pe moment!

– Red va veni cu mine ca să asiste la festivitatea decernării premiilor de mâine seară, o anunță Linus pe Felicia a doua zi

dimineață la micul dejun. După părerea ta, cu ce ar trebui să se îmbrace?

Felicia nu păru deloc mirată.

– Ai vreo rochie de seară, Red? o întrebă ea.

– Am câteva...

– Trebuie să le vedem și noi...

– Va face probe după micul dejun, decretă Linus.

Așadar, după ce strânse masa, tânăra se duse să facă pe manechinul de modă. Își puse mai întâi o rochie plină de paiete aurii, dar când coborî în salon, modelul acela care o costase totuși o avere, fu respins. A doua rochie cu paiete, de data asta multicolore, avu aceeași soartă. O rochie surtă de culoare neagră, cu mâneci lungi, le reținu mai mult atenția, dar în cele din urmă Felicia clătină din cap.

– Nu e destul de elegantă.

Red își puse atunci o rochiță cu bretele din catifea roșie, lungă până la glezne, dar crăpată până la genunchi. În principiu, roșul rochiei nu se prea potrivea cu părul ei roșcat... dar în acea combinație, cele două culori se armonizau ciudat de bine.

Atunci când Red o văzuse în vitrină, simțise că rochia aceea era făcută pentru ea. Fără să se lase descurajată de prețul ei cam piperat, o cumpărase fără să mai stea pe gânduri.... și încă nu avusese ocazia s-o poarte niciodată.

Linus o studie îndelung, după care își dădu verdictul din vârful buzelor.

– Mda... asta o să meargă.

Capitolul 6

– Linus! exclamă Felicia. Asta e tot ce poți să spui? Red e superbă! Trebuie însă s-o modificăm puțin în talie... Nu e greu. Cred că pot s-o fac eu. Ai mai slăbit?

– Puțin, mărturisi tânăra. E normal, după câtă gimnastică și dans fac în fiecare zi!

– Și bijuterii? Ce părere ai, Linus? Ai nevoie de ceva foarte vizibil... sau nimic.

– Mai bine nimic.

După câteva clipe de gândire, adăugă:

– Ar trebui să-și strângă părul la spate într-un coc.

– Da! aprobă Felicia. Îi stă foarte bine cu fruntea liberă. Și ca să-și completeze în mod fericit ținuta, i-ar trebui niște mănuși lungi și negre.

– Excelentă idee!

Red avea impresia că devenise o marionetă în mâinile lor.

– Nu am mănuși, bombăni ea bosumflată.

Linus dădu din umeri.

– Vei avea destul timp astăzi să-ți cumperi o pereche. Fă-ți programare la coafor, ca să-ți facă părul mâine după-amiază.

Se uită la ceas și se duse s-o sărute pe mama lui.

– Acum trebuie să plec. Nu mă așteptați cu masa în seara asta!

***

După ce participă la cursurile de artă dramatică, Red alergă într-un suflet la Jenny.

– Ia spune! Cum mai merg lucrurile între voi? o întrebă prietena ei cu interes.

– Ai prea multă imaginație! Nu e nimic nou. Linus mă duce mâine la ceremonia decernării premiilor și...

– Și zici că nu e nimic nou? Îți bați joc de mine? Ai un noroc chior. Eu aș fi dat oricât să ajung acolo...

Jenny îi aruncă o privire plină de subînțelesuri.

– Și am putea să știm și noi de ce te-a invitat?

Red deveni stacojie la față.

– Îți stă mintea numai la prostii!

– Ce supărăcioasă poți să fii! Stai liniștită, nimeni n-o să-ți ia în nume de rău faptul că ai sărit în patul lui într-o noapte fără lună...

Bineînțeles că n-avea de gând să-i spună că toată treaba se petrecuse în zorii zilei, când era soare afară. Se mulțumi doar să ridice ochii spre cer fără să spună nimic.

– Ți-a oferit un rol?

– Nu încă. Spune că e prea devreme, că nu sunt încă pregătită.

– Exagerează! Ești sigură că vrea să te ajute în carieră?

Red avea niște îndoieli în această privință, dar nu voia, din mândrie, să i le împărtășească prietenei sale.

– Oh, da! o asigură ea veselă. M-a văzut la televizor și crede că am talent. Mi se pare însă că încă ai ceva împotriva lui! Ești geloasă cumva?

– Deloc. Dacă voi avea într-o zi succes, acest lucru se va datora meritelor mele personale, nu faptului că am fost plăcută de un producător.

– Văd că, privite de la distanță, lucrurile stau altfel decât în realitate...

Se ridică în picioare.

– Mi-a telefonat tata la Felicia. Tu i-ai dat numărul?

– N-am avut încotro!

– Am bănuit! Atunci când vrea cu tot dinadinsul ceva...

Jenny făcu o grimasă.

– Sper să n-am niciodată ocazia să-l întâlnesc pe tatăl tău. Mi-e frică de el și când vorbesc cu el la telefon!

***

După masa de prânz, Red își puse din nou rochia roșie și Felicia, înarmată cu niște ace cu gămălie, se învârti în jurul ei șchiopătând.

– Altădată îmi făceam rochiile singură, îi explică ea. De multă vreme n-am mai lucrat... Acum nu mai am deloc ocazia să țin în mână vreun ac, decât atunci când cos nasturii de la cămășile lui Linus. În general, și el se pricepe la asta! Am ținut neapărat să învețe să facă un minimum de activități domestice. I se pare extrem de neplăcut ca un bărbat să fie nevoit să depindă de nevasta lui!

Felicia adăugă zâmbind:

– Și cum pare să nu prea aibă chef de însurătoare, treaba asta îi este foarte utilă.

– N-a fost niciodată căsătorit? nu se putu stăpâni să întrebe Red.

– Nu. Pretextează că încă n-a întâlnit-o pe cea care este făcută pentru el. I s-a părut de două sau de trei ori că este îndrăgostit, dar nu l-a ținut mult! Din fericire! Fetele acelea nu se potriveau deloc cu el!

– De ce?

– Nu-mi plăcea stilul lor. Prea multe farduri, tricouri mulate pe trup și fuste prea scurte... Cred că îți este cunoscut genul...

Destul de stânjenită, Red se întrebă dacă nu cumva Felicia încerca s-o facă să înțeleagă, extrem de subtil, de altfel, că nici ea nu prea era de nasul scumpului ei fiu. Tânăra se simți dintr-o dată cuprinsă de un val de ură față de Linus.

"Aș vrea să nu ia nici un premiu și firma lui să dea faliment!" își spuse ea strângând din pumni.

Accesul de furie îi trecu însă la fel de repede cum venise.

"Există totuși ceva ce-mi scapă în toate astea... De ce oare a lăsat să se înțeleagă angajaților de Cornucopia Productions că sunt amanta lui? De ce mă ajută în carieră, deși s-a jurat că nu va face

niciodată nimic pentru mine? Ce să fie oare la mijloc?" se întrebă ea neliniștită.

Spre seară, atunci când Red se uita la imaginea ei din oglindă, abia se mai recunoscu.

Rochia din catifea roșie, retușată cu dibăcie de către Felicia, îi venea acum nemaipomenit, mai ales cu mănușile negre pe care și le cumpărase în cursul dimineții.

– Ești superbă! îi spuse Felicia cu o admirație sinceră.

Red schiță un zâmbet trist.

– Nu mă mai simt eu însămi. Am impresia că am devenit creația lui Linus.

– O creație foarte reușită. Fii calmă, ce Dumnezeu! Să nu uiți niciodată că ești actriță! Dacă nu te simți în largul tău... joacă teatru. Și mai ales nu uita ce te-am învățat. Nimeni nu trebuie să bănuiască faptul că ești australiancă.

O strânse ușor de mână.

– Parcă o trimit pe Cenușăreasa la bal.

– Linus se va transforma oare în broscoi la miezul nopții?

Felicia pufni în râs.

– Confunzi basmele între ele!

Îi întinse tinerei poșeta de seară pe care i-o împrumutase pentru eveniment.

– Este seara ta, trebuie să profiți la maximum de ea... dar încearcă totuși să te și distrezi.

Arătând impecabil în smochingul lui negru, Linus o aștepta pe Red la baza scărilor. Foarte tulburată, ea își aminti la timp de instrucțiunile Feliciei și-i adresă un zâmbet radios.

– Bună seara!

Apoi se întoarse spre "protectoarea" ei.

– Noapte bună, zână bună! Și mulțumesc pentru tot!

Atunci, Linus o luă de braț și o conduse la luxosul Rolls Royce condus de un șofer.

– De ce i-ai spus mamei "zână bună"? Te crezi cumva o Cenușăreasă modernă? o întrebă Linus.

– Nu știu dacă sunt Cenușăreasa... dar știu că voi asista la un bal de operetă.

– Cum adică?

Tânăra consideră că n-avea rost să-i împărtășească rezervele ei în legătură cu seara care le stătea în față.

– Aceste ceremonii nu ți se par un pic ridicole? se mulțumi ea să-l întrebe.

– Deloc. În cazul în care Cornucopia Productions va obține unul sau mai multe premii, ne vom vinde mai ușor filmele, ideile... Același lucru este valabil și pentru un actor. Cel sau cea care primește un premiu este sigur că are de lucru doi sau trei ani de atunci încolo.

În curând ajunseră la hotelul Hilton din Park Lane, unde urma să aibă loc ceremonia. Îngrămădită în spatele unor bariere, mulțimea de curioși aplauda frenetic vedetele... Sosirea Rolls-ului nu trecu neobservată. Fotografii se năpustiră spre ei și le făcură poze. Dar treaba asta nu dură prea mult. Pentru fanii starurilor, Linus și Red erau necunoscuți.

Înăuntru, lucrurile stăteau cu totul altfel, deoarece în lumea filmului toți știau că Linus Hunt reprezenta Cornucopia

Productions. Astfel că, destul de repede, se trezi înconjurat de un mic cerc de oameni. El le-o prezentă pe Red.

– Rachel McGee.

Peste câteva minute, tânăra profită de câteva clipe de răgaz și-i șopti la ureche:

– Cum mi-ai descoperit numele?

– M-am uitat în pașaportul tău.

– Ce tupeu ai avut! Urăsc numele ăsta!

– Se potrivește totuși mai bine cu noua ta imagine, decât Red.

– Se poate...

Red nu socoti necesar să mai comenteze subiectul, dar se gândi că femeia necunoscută pe care o văzuse în oglindă se numea Rachel McGee, nu ea...

Linus se întâlni curând cu mai multe persoane care lucrau cu Cornucopia Productions, care părură uluite când o văzură pe Red.

"Dacă zvonul conform căruia aș fi o țoapă oarecare s-a răspândit prin birouri, probabil că acum sunt mirați să descopere femeia sofisticată în care m-am transformat!" își spuse Red cu satisfacție.

În timp ce mergeau de la un grup la altul, Linus nu o părăsi nici o secundă. O ținea de cot, cu o atitudine posesivă și bărbații care ar fi fost tentați să se intereseze cine era nu îndrăzneau s-o facă. Pentru el seara aceea era foarte importantă, de aceea saluta pe toată lumea, pe directorii de programe ai televiziunilor, ca și pe regizori, scenariști și actori.

Strânse și Red zeci, poate sute de mâini. Schimbă câteva cuvinte politicoase cu unii și cu alții, străduindu-se să vorbească în engleză cu accentul perfect pe care îl învățase de la Felicia. De fapt, pentru

ea cel mai greu era să nu facă ochii mari de încântare atunci când se întâlneau cu vedetele.

Totuși, vremea trecea și tânăra, care toată seara nu băuse decât o cupă de șampanie, murea pur și simplu de sete.

– La ce te gândești? îi șopti Linus.

– Mai bine nu mă întreba...

– Spune!

Ea îi zâmbi ironic și-i spuse aproape în șoaptă, cu accentul ei neaoș australian:

– Îmi zâceam că aș da luna dă pă cer pentru o halbă dă bere.

Deși se aștepta ca Linus să se supere, acesta pufni în râs, apoi o bătu ușor cu degetul pe nas.

– Mai târziu. Deocamdată poartă-te frumos.

Lumina puternică a unui bliț o făcu să tresară. Fotograful le făcu cu ochiul înainte să se îndepărteze de ei. Linus păru enervat.

– S-ar putea ca poza să apară mâine în ziare!

– Credeam că tocmai de aceea m-ai adus aici, ca să mă cunoască lumea.

– Există o diferență între publicitate și cancanuri. N-am nici un chef să-ți începi cariera apărând în paginile ziarelor de scandal.

– Și, fii sincer și recunoaște că nici nu vrei ca numele tău să fie legat de al meu!

– Prefer să evit să se vorbească despre mine într-un anumit gen de presă, așa este. Din câte înțeleg, tu nu ai aceleași preferințe...

Red tocmai se pregătea să protesteze, dar nu mai avu timp pentru că se anunță în difuzoare că masa era servită. Atunci toată lumea se îndreptă spre mese, în jurul cărora se agitau deja o armată de ospătari.

Pentru Cornucopia Productions fusese rezervată o masă de douăsprezece persoane și Red se trezi așezată între Linus și cameramanul care se ocupa de reportajele consacrate marilor catastrofe naturale și care-l însoțise pe Linus ultima oară în Indonezia. Acel bărbat în vârstă de vreo patruzeci de ani avea de povestit mii de bancuri amuzante și timpul trecu foarte repede în compania lui.

– Ia spune-mi, ce părere ai despre seara asta? o întrebă Linus după o vreme.

Tânăra aruncă o privire de jur împrejurul sălii.

– E destul de ciudat... parcă ar fi un club ai cărui membri se cunosc toți între ei... Oamenii își fac complimente unii altora ca și cum ar fi prieteni dintotdeauna, dar în același timp poți să bănuiești că se dau în spectacol.

– Dar chiar despre un spectacol este vorba! Toți vor să fie văzuți și pozează pentru fotografi. Și sunt camere de luat vederi peste tot!

– Unii actori făceau tot posibilul ca să-i remarci...

Linus dădu din umeri.

– E normal! Firma mea este pe val în acest moment.

– De ce spui "în acest moment"?

– Pentru că în meseria asta nu ești niciodată sigur de nimic. E de-ajuns să faci un film prost pentru ca toată lumea să-ți întoarcă spatele.

La sfârșitul dineului, scena pe care urma să aibă loc activitatea se lumină. Se succedară apoi o serie de anunțuri pentru cel mai bun film, actor, scenarii etc. Red observă amuzată că înainte de a urca pe scenă, câștigătorul sau câștigătoarea se săruta întotdeauna cu o efuziune exagerată cu persoana de lângă ea.

Când veni rândul documentarelor, Linus deveni mai atent. În aparență era foarte relaxat, dar Red observă că degetele i se strângeau convulsiv pe piciorul paharului... Văzând că ea se uită la el, îi adresă un zâmbet complice și o luă de mână.

– Câștigătorul este...

În jurul mesei se lăsă tăcerea.

– Cornucopia Productions!

Linus se ridică în picioare. Era foarte fericit... Înainte de a se îndrepta spre scenă, se aplecă și-o sărută rapid pe buze, lucru care, evident, fusese înregistrat de camerele video.

Își primi premiul în aplauzele furtunoase ale asistenței și rosti cu o ușurință uimitoare câteva cuvinte care stârniră un val de aplauze.

După aceea, ceremonia mai dură o jumătate de oră, dar cei de la masa companiei Cornucopia Productions nu mai urmăreau ce se petrecea pe scenă. Firma câștigase și venise timpul să se veselească...

Petrecerea se prelungi până târziu. Câștigătorii erau înconjurați de invitați, iar învinșii se străduiau să facă figură frumoasă înainte s-o șteargă în mod discret.

De Red se apropie o tânără actriță pe care o cunoscuse cu ocazia cozilor la audiții.

– Tu ești! Ești chiar tu! Nu eram prea sigură, pentru că te-ai schimbat foarte mult! Și ieși împreună cu Linus Hunt! Oho! Mă prezinți și pe mine?

Red n-o putu refuza. Tânăra actriță începu apoi să-și facă numărul clipind din gene și zâmbind prostește, lucru care păru că-l enervează la culme pe Linus.

"Probabil că are parte adesea de asemenea scene, își spuse Red. Acum înțeleg de ce era atât de furios atunci când m-a angajat Felicia... Credea că mă voi agăța de el ca o lipitoare ca să obțin un rol!"

Linus se descotorosi repede de actrița pisăloagă care apoi tăbărî cu gura asupra lui Red.

– Ai un noroc chior! exclamă ea cu invidie. Eu ies cu niște rataţi... și tu, cu Linus Hunt!

– Mă ajută din punct de vedere profesional, nimic mai mult.

– Nu se poate! spuse tânăra actriță pe un ton ironic, dar sceptic.

– Serios!

– El te-a sfătuit să-ți schimbi coafura?

– Da.

– El e Svengali al tău, ce mai!

Înainte să mai apuce să-i ceară explicații, Linus veni și o luă hotărât de braț.

– Ca să sărbătorim evenimentul, ne vom încheia seara într-un bar de noapte, o anunță el.

Când ajunseră în mașină, el îi spuse pe un ton categoric:

– Să nu-mi mai faci niciodată cunoștință cu asemenea creaturi, ai înțeles? Îți spun asta o dată pentru totdeauna!

– Nu-ți place să fii lingușit?

– Există totuși niște limite! Și unele persoane sunt lipsite total de bun-simț. Am observat imediat unde voia să ajungă...

Linus îi atinse brațul tinerei, dar ea se trase brusc înapoi. Privirile li se întâlniră și amintirea a ceea ce se petrecuse între ei într-o anumită dimineață apăru brusc între ei. Era aproape tangibilă.

Red fu prima care privi în altă parte.

– Cine este Svengali? îl întrebă ea deodată.

– De ce mă întrebi?

– Cine este? insistă ea.

– N-a existat niciodată în realitate. E un personaj dintr-un roman de George du Maurier. Svengali a modelat o tânără în așa fel încât a devenit celebră. Cine ți-a vorbit despre el?

– N-are importanță.

– Cine?

– OK! Dacă insiști, află că mi-a spus cineva că tu ești un fel de Svengali pentru mine. Este adevărat?

Văzând că Linus zâmbește ușor, ea își dădu seama că va ocoli răspunsul.

– Știi să cânți? o întrebă el în cele din urmă.

– Nu.

– Atunci, nu voi putea fi niciodată un Svengali pentru tine.

***

Toată firma se adună în jurul unei sticle de șampanie de doi litri într-un bar de noapte în care o orchestră discretă acompania o cântăreață blondă îmbrăcată într-o rochie din lame. Curând, grupul se împrăștie. Câteva perechi începură să danseze pe un mic ring, iar Linus se duse la o altă masă ca să stea de vorbă cu un prieten.

Red profită de ocazie și coborî la toaletă. În timp ce se spăla pe mâini în spatele unui perete subțire format din oglinzi, auzi de partea cealaltă vocile a două femei.

– Crezi că Linus și Rachel sunt amanți?

– Nu știu. Așa se spune... Dar eu, atunci când am văzut-o prima oară la birou, mi-am spus că individa nu este deloc genul lui Linus. Era total lipsită de rafinament! Se pare însă că de atunci s-a schimbat foarte mult...

– Linus nu prea pare îndrăgostit de ea.

– Ți-ai putut da seama ce sentimente are pentru ea?

– El să aibă sentimente? Glumești! Fetele se agață de gâtul lui, el alege una dintre ele și totul durează o noapte sau două-trei zile... în cel mai bun caz câteva săptămâni și hop! sare la alta!

– Dar a sărutat-o pe Rachel în timpul ceremoniei! Chestia asta s-a văzut pe toate posturile de televiziune din lume!

– Asta îi convine de minune!

– De ce?

– Nu știi? Una din "fostele" lui face tot posibilul să se împace cu el. Probabil că tipul speră că atunci când individa va înțelege că locul este ocupat, îl va lăsa în pace.

– Sper că Rachel nu este prea îndrăgostită de el. Pare o tipă simpatică... Atunci când o va părăsi, așa cum a făcut și cu celelalte, s-ar putea să sufere cumplit, dacă ia toată povestea asta prea în serios.

– Ce vrei? Așa e viața!

După ce traseră această concluzie, cele două bârfitoare plecară. Rachel așteptă câteva minute înainte să urce și ea în bar.

Când își făcu din nou apariția, Linus veni în întâmpinarea ei și o luă de mijloc.

– Dansăm?

– Să dansăm? șopti ea ca și cum acest amănunt îi era total necunoscut.

Linus pufni în râs.

– Ai luat destule lecții în ultima vreme ca să știi cum stau lucrurile în domeniul acesta.

Tânăra aruncă o privire spre micul ring pe care dansau îmbrățișate câteva perechi în ritmul lent al unui tangou languros.

– Nu e același gen de dans, observă ea cu un aer de îndoială.

– Hai totuși să încercăm! decretă Linus împingând-o spre ring.

Atunci când el o înlănțui cu brațele lui vânjoase, Red evită în mod intenționat privirea lui. Îi era ciudă pe ea, deoarece, fără să vrea, simpla lui atingere trezea în trupul ei niște dorințe nepermise...

– Red?

Ea refuză să ridice ochii spre el și, încercând să se depărteze puțin, îi spuse cu o veselie prefăcută:

– Ce părere ai despre cântăreață? E bună, nu-i așa?

În loc de răspuns, Linus o strânse și mai tare în brațe.

– Care cântăreață? șopti el. Nu aud decât inima ta bătând lângă a mea...

– Pfff! Să vorbim serios... Felicia nu mai are nevoie de serviciile mele. Aș vrea să plec.

Mâinile lui Linus se crispară pe talia tinerei.

– De ce?

– Am chef să călătoresc puțin. Aș putea, de exemplu, să mă duc în Scoția... Din câte am auzit, este o zonă fascinantă.

– Și cariera ta?

– Îți atrag respectuos atenția că atâta vreme cât nu mă duc la nici o audiție, nu am nici o șansă să mi se ofere vreun rol!

– Ți-am mai spus că încă nu ești suficient de pregătită și nici nu ți-ai terminat cursurile. Îmi datorezi asta!

– Nu-ți datorez nimic! Ți-am plătit ieri dimineață! spuse Red cu curaj.

Linus rămase nemișcat, vizibil înfuriat la culme.

– Crezi că te-am ajutat numai ca să...

– Nu! îl opri ea. S-a întâmplat... pur și simplu, fără nici o cauză anume.

– Există o cauză pentru toate.

– Ascultă, hai să nu mai facem atâta tam-tam! N-ai decât să uiți acest episod.... ca și mine, de altfel!

– Mincinoaso! N-ai uitat absolut nimic!

Linus zâmbi ironic.

– Și, crede-mă, e nevoie să urmezi mai multe cursuri, Red, pentru că nu ești cea mai convingătoare dintre actrițe!

Îi mulțumi lui Dumnezeu că orchestra tăcu în acel moment, astfel că putură să se întoarcă la masa lor.

Petrecerea mai dură încă două ore, după care Linus propuse unei perechi de prieteni să-i ia cu mașina lui.

– Locuiești și tu în același cartier, Rachel? o întrebă femeia înainte ca Rolls-ul să se oprească în fața casei ei.

– Locuiesc împreună cu Linus...

Înțelese prea târziu ce implicații aveau vorbele ei și se grăbi să adauge:

– Vreau să spun că locuiesc în cartierul Pimlico, la mama lui Linus...

– Ah! Am înțeles, spuse femeia, amuzată.

"Începând de mâine, vestea asta se va răspândi pe toate culoarele companiei Cornucopia Productions" își spuse Red blestemându-și neatenția.

Atunci când rămase singură cu Linus în mașină, încercă să-și scuze greșeala făcută.

– Iartă-mă! Am fost obosită și m-a luat gura pe dinainte.

– Stai liniștită, asta nu are nici o importanță.

Parcurseră restul drumului fără să scoată amândoi nici un cuvânt, spre ușurarea lui Red. După ce ajunseră acasă, ea se îndreptă imediat spre scară.

– Noapte bună!

– Hei! Ai uitat ceva.

– Ce?

– Asta...

O prinse de braț, o trase spre el și o lipi de trupul lui, dar atunci când vru s-o sărute, Red îl respinse.

– Dacă îți închipui cumva că-ți stau la dispoziție ca să-ți termini tu seara într-un mod plăcut, te înșeli amarnic! îi spuse ea pe un ton indignat. Nu, mersi frumos! Dacă ai chef de prostii, adresează-te uneia din celelalte cuceriri ale tale! Eu mă duc să mă culc! Singură!

Red era atât de nervoasă, încât se temea că nu va reuși să adoarmă, dar abia se întinse pe pat și se cufundă într-un somn adânc.

Se trezi mult mai târziu decât de obicei și se grăbi să facă un duș. După ce se îmbrăcă, coborî scările în viteză și o găsi pe Felicia luându-și micul dejun.

– Ai petrecut o seară plăcută, copila mea? Trebuie neapărat să-mi povestești totul, îi spuse profesoara ei.

– Linus a câștigat!

– Am aflat, mi-a lăsat un bilet înainte să plece la birou. Spune-mi cum a fost?

Pe când Red se pregătea să-i răspundă, se auzi soneria de la intrare și Felicia se încruntă.

– Trebuie să fie prima mea elevă. A venit mai devreme. Îi deschizi tu, Red?

– Desigur.

Tânăra traversă holul și deschise ușa cu un zâmbet politicos pe buze.

Zâmbetul îi îngheță însă brusc atunci când văzu cine stătea în fața ușii.

– Tată!

Capitolul 7

Red își reveni repede și expresia ei îngrozită fu înlocuită cu un zâmbet larg.

– Tată! Ce surpriză! Ce surpriză minunată! exclamă ea ridicându-se în vârful picioarelor ca să-l sărute.

Dar George McGee nu era deloc fraier.

– Nu mai juca teatru, fata mea! mârâi el pe un ton morocănos. Știu că n-aveai nici un chef să mă vezi.

– Ce idee! protestă Red. De ce nu m-ai anunțat și pe mine că vii?

– Am vrut să văd cu ochii mei ce se petrece aici.

Red râse forțat.

– Ai făcut o călătorie atât de lungă numai pentru asta?

– Da! Deci aici stai? o întrebă George McGee ridicând ochii spre eleganta fațadă a casei Feliciei.

– Deocamdată.

– Nu mă inviți înăuntru?

– Ba da, cum să nu... spuse tânăra fără nici un chef.

Tatăl ei o urmă în holul casei. Era un bărbat în floarea vârstei, cu chipul bronzat în toate anotimpurile datorită vieții petrecute în aer liber.

– Ce mai faci, tăticule? îl întrebă Red conducându-l în salon.

– Oh! Așa și așa...

Aruncă o privire în jurul lui.

– Nu e rău deloc... Oamenii care locuiesc aici sunt plini de bani. Toate astea au costat pesemne o grămadă de dolari!

Red observase cu ușurare că tatăl ei nu avea bagaje. Însemna că nu se aștepta să i se propună să doarmă la Felicia!

– Ai luat micul dejun, tată?

– Bineînțeles! Nu te-ai uitat la ceas?

– Vrei o cafea?

– Nu, mulțumesc. Doamne sfinte! Ce s-a întâmplat cu părul tău?

– Mi-am schimbat coafura...

– Lui Ned nu-i va plăcea. Individul tău cel nou te vrea așa?

"Individul cel nou" era Linus, deoarece ea pretinsese că era îndrăgostită de el...

"Vai de mine! În ce încurcătură m-am băgat! își spuse tânăra. Asta o să mă învețe minte să nu mai mint! Dar de unde să știu că tata îmi va pica pe cap fără să mă anunțe?

– Ei bine, da, lui îi place așa, îi răspunse ea pe un ton provocator.

– Ei bine, da, lui îi place așa! repetă tatăl ei maimuțărindu-i accentul. Nu mai vorbești ca înainte! OK! Unde este individul?

– Bănuiesc că la birou. Casa asta este a mamei lui. Doamna Saint-Aubyn este profesoara mea de dicție.

George McGee ridică ochii spre cer.

– Acum îi mai trebuie și profesori de dicție! Aș vrea tare mult s-o cunosc și eu pe această doamnă Saint-Aubyn.

Văzând expresia îngrijorată de pe fața fiicei sale, spuse:

– Ai vreo obiecție?

– Nu... nu, sigur că nu, dar Felicia așteaptă o elevă și nu e chiar momentul potrivit să...

– Poftim? Tatăl logodnicei fiului ei sosește tocmai din Australia și ea nici măcar nu catadicsește să-l cunoască?

"Oh, Dumnezeule mare!" își spuse Red distrusă.

Dar cu voce tare, spuse:

– Mă... mă duc să văd. Te rog să aștepți aici.

– Stai liniștită, n-o să plec până n-o văd.

Red alergă s-o găsească pe Felicia, care era în birou. Stătea în fața calculatorului și se uita la ecran încruntată.

– Știi cum se fac tabelele? o întrebă ea. Nu reușesc să mă descurc.... și am pierdut deja jumătate din text!

– Felicia... A venit tatăl meu.

– Foarte bine! Bănuiesc că vrei să-ți iei o zi liberă ca să stai cu el, nu-i așa? Nici o problemă! Și nu-ți face griji pentru mine. Acum sunt în stare să am grijă de mine singură.

– Nu este vorba despre asta, Felicia. Tatăl meu... ăă... vrea să te cunoască.

Felicia pufni în râs.

– Ca să se asigure că sunt suficient de cuviincioasă? Ce blestemății i-ai povestit despre mine?

– Nici una, spuse Red lăsând rușinată capul în jos. În schimb, i-am vorbit despre Linus...

Felicia ghici imediat că era o problemă la mijloc.

– Spune-mi tot!

– Tatăl meu nu voia ca eu să vin în Anglia, ci să rămân în Australia și să mă mărit cu administratorul lui, Ned. Am insistat însă atât de mult încât, de gura mea, m-a lăsat să plec, dându-mi un an ca să obțin succesul. Dar un an trece repede! Atunci, ca să câștig timp i-am spus că sunt .... îndrăgostită de cineva.

Și mărturisi spășită:

– De Linus.

– De Linus!

– E o prostie, știu, cu atât mai mult cu cât nu este adevărat, evident! se grăbi ea să adauge. I-am spus asta doar ca să mă lase în pace. Nici nu mi-a dat prin cap că mă voi pomeni cu tatăl meu aici într-o bună dimineață. Acum, o să vrea să-l cunoască și pe Linus...

– Ce mai dandana! exclamă Felicia pufnind în râs.

– Vă asigur că nu e nimic de râs în toată afacerea asta! Ce să fac?

– Mai întâi mă voi duce să-l cunosc pe tatăl tău, decretă Felicia ridicându-se în picioare.

– Să nu vă uitați bastonul!

– Nu mai am nevoie de el în casă.

– Luați-l totuși. Și ar fi bine dacă ați șchiopăta puțin... astfel ca tatăl meu să-și dea seama că aveți nevoie de mine, înțelegeți?

Pe Felicia o cuprinse din nou râsul.

– În cazul acesta nu iau bastonul, ci cârjele...

Era o actriță foarte bună și atunci când intră în salon, sprijinindu-se în cârje, George McGee alergă s-o întâmpine.

– N-ar fi trebuit să vă deplasați, doamnă! De ce nu m-a condus Red la dumneavoastră?

– Nu sunt o invalidă, îl asigură Felicia zâmbind. Sunt încântată să vă cunosc, domnule McGee! Fiica dumneavoastră mi-a vorbit foarte des despre tatăl ei! Luați loc, vă rog... și dați-mi voie să vă spun cât de bucuroasă sunt că Red se află aici. Știți că ea mi-a salvat viața?

– Nu, nu știu nimic, bombăni George McGee, care părea copleșit de verva gazdei sale.

– Nu v-a povestit că m-a găsit căzută la baza scărilor? Fără prezența ei de spirit, acolo aș fi rămas tot weekendul. Ea a chemat ambulanța, poliția, și s-a strecurat printr-o fereastră de la etajul întâi ca să-mi vină în ajutor!

Felicia o bătu ușor pe mână.

– Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea!

Tatăl tinerei actrițe voia să spună ceva, dar Felicia nu-l lăsă s-o facă.

– Fiica dumneavoastră are foarte mult talent! continuă ea. În prezent, urmează niște cursuri de artă dramatică... E un lucru absolut necesar ca să poată aborda toate tipurile de roluri. Și va avea succes, vă asigur! Prevăd că o așteaptă o carieră frumoasă. Nu vi se pare că acum are un accent foarte corect?

– Tare aș vrea să știu ce i se poate reproșa accentului australian! mârâi George McGee.

– Nimic, dar dacă Red va trebui să joace în filme englezești, va trebui să se poată exprima ca o veritabilă londoneză! Săptămâna viitoare am de gând să exersez cu ea accentul american și cel francez.

Atunci se auzi soneria de la intrare.

– Ajută-mă să mă ridic, Red, dacă ești drăguță, spuse Felicia. Probabil că este eleva mea. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule McGee și sper că veți veni să luăm cina împreună într-o seară.

– Păi...ăă, da, desigur.

– Voi lua numărul dumneavoastră de telefon de la Red și vă voi suna.

Sprijinindu-se de Red, Felicia se întoarse în biroul ei. Cele două femei schimbară apoi o privire complice, abia stăpânindu-și râsul. După ce o conduse apoi și pe elevă în birou, Red se întoarse la tatăl ei.

– Doamna Saint-Aubyn este o femeie cu foarte multă personalitate! exclamă el. S-ar părea că i-ai salvat viața.

– Exagerează. Oricine ar fi venit atunci, un elev sau un vecin...

– Și fiul ei? Nu se ocupă de ea?

– Era plecat în străinătate când a avut accidentul.

Red se grăbi să revină la subiectul Felicia.

– E fermecătoare, nu-i așa?

– S-ar părea că ții foarte mult la ea.

– O ador! îl asigură ea.

Ceea ce era adevărat.

– Nu înțeleg totuși, de ce se numește Saint-Aubyn și fiul ei Hunt...

– S-a căsătorit de două ori și a rămas văduvă tot de atâtea ori.

– Păcat... Crezi că vorbea serios când spunea că vrea să mă invite la cină?

– Firește!

George McGee părea în continuare ușor dezorientat. Scoase un cartonaș din buzunar și i-l întinse fiicei sale.

– Am luat o cameră la hotelul ăsta.

– Când ai sosit?

– Acum două-trei ore. M-am dus întâi la prietena ta Jenny. Ea mi-a dat noua ta adresă... Simpatică, Jenny asta.

– Foarte simpatică. Nu ești obosit după o călătorie atât de lungă și din cauza decalajului de fus orar?

George McGee dădu din umeri.

– Deloc Sunt rezistent! De altfel, nici nu cred în poveștile astea cu fusul orar. E de-ajuns să-ți spui că nu te afectează... și nu mai simți nimic!

– Felicia mi-a spus că aș putea să-mi iau ziua liberă, ca să mi-o petrec cu tine.

– Ea are mai multă nevoie de tine decât mine! Rămâi aici, fata mea. Ah! Încă ceva... Dacă mă invită la cină, bănuiesc că o să trebuiască să mă îmbrac altfel.

– Numai un costum de culoare închisă, o cravată discretă, o cămașă albă și pantofi.

– Pantofi? Asta rămâne de văzut!

– Voiam să spun că nu e cazul să vii în cizmele de cowboy! Și nici cu pălărie de provincial.

– OK! spuse George McGee râzând. Te sun în cursul zilei. Trebuie să fac cunoștință cu Linus al tău.

– Păi... sigur că da.

La ora prânzului, Felicia fu mirată când văzu că Red era încă acasă.

– De ce n-ai plecat o dată cu tatăl tău?

– Ați jucat atât de bine rolul de invalidă, încât n-a mai vrut să vă las singură.

– N-ai făcut bine că i-ai înșirat atâtea minciuni, Red. Acum te afli într-o situație extrem de neplăcută, deoarece dacă pe moment ai reușit să îndepărtezi pericolul, asta nu-ți rezolvă problema. Vei fi nevoită să-i spui totuși adevărul, odată și odată.

– Tata vrea să-l cunoască pe Linus... Dacă ar trebui să plece în călătorie, ar fi perfect!

– Poate, dar deocamdată nu se întrevede nici o călătorie.

Tânăra se uită disperată la Felicia.

– E groaznic! Tatăl meu se va înfuria la culme când îi voi spune că l-am tras pe sfoară. Ce să fac, Felicia? Știi cât de mult îmi doresc să devin actriță! Am făcut atâtea eforturi în acest scop, Nu pot să las totul baltă și să mă întorc în Australia! Ned este un băiat bun, dar n-am nici un chef să mă mărit numai ca să-i fac tatei plăcerea de a-i dărui o droaie de nepoți!

Felicia schiță un zâmbet.

– Sper că totuși tatăl tău nu te va obliga să te măriți fără voia ta.

– Să vă audă Dumnezeu! Din păcate, atunci când lui George McGee îi intră o idee în cap, e aproape imposibil să i-o mai scoți.

După ce servi masa de prânz, Red se așeză la locul ei. Deodată, i se lumină fața.

– Am o idee, Felicia! Ce-ar fi să-i spui lui Linus că...

– Nu.

Tânăra actriță lăsă capul în jos.

– Am bănuit că n-o să vrei. Îl cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama că va refuza să-mi sară în ajutor.

– În privința asta, nu știu cum ar reacționa, dar vreau să-ți spun că tu ești singura care poți să te duci la Linus și să-i povestești cu gura ta ceea ce ți s-a întâmplat. Nu conta pe mine să-ți servesc drept intermediar.

Să-i mărturisească lui Linus că-l făcuse să treacă drept logodnicul ei? Red putea să-și imagineze deja expresia disprețuitoare de pe fața lui... și curajul o părăsi.

– Îi voi spune tatălui meu că este plecat în străinătate.

– Cum dorești, dar te avertizez că o minciună atrage după sine o alta și te poți trezi prinsă deodată într-o pânză de păianjen din care nu vei mai reuși să scapi. Cât timp stă tatăl tău la Londra?

– Habar n-am.

– Trebuie să cinezi numai tu cu el în prima seară. Eu îl voi invita mâine după-amiază.

– OK!

– Nu mai spune OK!

Lui Red îi veni cea mai strălucită idee din viața ei: îi ceruse unui anume Mathew, un actor destul de bun, să joace rolul logodnicului ei vreme de câteva ore, pe timpul cât va lua prânzul cu tatăl ei.

Mathew era la fel de înalt ca Linus și foarte arătos, dar îi lipseau prestanța și forța personalității care îi făceau pe oameni să întoarcă fascinați capul pe stradă după Linus.

Când acesta veni s-o ia de acasă cu mașina, ea era pregătită și-l studie cu un ochi critic, după care clătină din cap.

– Ai făcut bine că te-ai îmbrăcat în costum... N-ai uitat lecția?

– Nu. Sunt producător, sunt îndrăgostit de tine, tu ai un talent nemaipomenit și vei deveni o stea – cu condiția să rămâi în Anglia!

– Foarte bine!

George McGee îi aștepta plimbându-se prin holul luxos al hotelului elegant la care trăsese.

– Ai venit, Red! exclamă el. Te-am văzut la televizor...

Tânăra nu-și ascunse mirarea.

– La televizor? În serialul australian care rulează acum în Anglia? Dar eu nu mai joc în el, se presupune că am murit într-un accident de mașină!

– Te-am văzut la Hilton, cu ocazia ceremoniei decernării premiilor!

Se întoarse apoi spre bărbatul care o însoțea pe fiica lui și se încruntă.

– Cine este dumnealui?

Mathew intră imediat în rol.

– Sunt Li...

– E un prieten! îl opri Red. L-am adus cu mine pentru că Linus este ocupat. Îi pare rău...

– Ce tot spui acolo? Linus nu poate să vină? Și de ce, mă rog?

Red improviză pe loc o poveste.

– A intervenit ceva în ultima clipă. A venit cineva de la.... ăă... New York și trebuie neapărat să se întâlnească cu el.

– Bine, dar totul era aranjat cu el!

Red rămase fără grai vreme de câteva secunde.

– Cum... adică?

– L-am sunat de dimineață la birou și l-am rugat să-mi recomande un restaurant bun. M-am plictisit de cel de la hotelul meu.

– Și ce ți-a spus?

– Mi-a propus unul situat pe Fleet Street. Crede că-mi va plăcea.

– Asta e tot ce a spus?

– Ce altceva voiai să mai spună?

– Ăă... nu știu.

Red căuta cu disperare o soluție ca să iasă din capcana pe care și-o întinsese singură, dar, din nefericire, nu găsi nici una.

"Un singur lucru e sigur: dat fiind că nu mai pot spera să-l fac pe Mathew să treacă drept Linus, trebuie să scap de el cât mai repede posibil!"

– Dar uite-l și pe logodnicul tău! exclamă George McGee.

Într-adevăr, de ei se apropia chiar Linus. Îi venea să intre în pământ de rușine! Bănuind cu ușurință consternarea ei, Linus îi adresă un zâmbet ironic.

– Bună ziua, Red!

Ea vru să-i răspundă, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Linus zâmbi și mai tare.

– Sunt foarte bucuros să-l cunosc în sfârșit pe tatăl tău! Nu ne faci cunoștință?

Red reuși să spună, cu o voce lipsită de orice inflexiune:

– Tată, el e Linus.

Cei doi bărbați își strânseră mâna. Red știa că tatăl ei va profita de ocazie ca să testeze forța lui Linus... Era cunoscut în Australia pentru pumnul lui de fier. Dar Linus se prinse de intențiile lui și rezistă până ce George McGee fu cel care se declară bătut.

Apoi Red se întoarse spre cel care trebuia să joace rolul lui Linus.

– Îți mulțumesc că m-ai însoțit până aici. La revedere.

Spera că acesta va înțelege semnalul, dar Mathew n-avea de gând să lase să-i scape o asemenea ocazie. Nu i se întâmpla în fiecare zi unui actor să aibă norocul de a se trezi în fața unui producător important.

– Admir foarte mult ceea ce faceți, domnule Hunt, spuse el.

– Știți că v-am văzut toate filmele, toate serialele de televiziune produse de Cornucopia. De altfel, și eu sunt actor.

– Ah, cred că am început să înțeleg... șopti Linus aruncându-i lui Red o privire ironică.

Furioasă că stratagema ei fusese dată în vileag, tânăra îl luă pe Mathew de braț și pur și simplu îl împinse afară din clădire.

De fapt, dacă ar fi fost după ea, ar fi luat-o ea însăși pe urmele lui.

"Dar asta n-ar revolva mare lucru!" își spuse ea.

Așa că se întoarse resemnată la cei doi bărbați.

– Să luăm un taxi până în Fleet Street, propuse Linus.

Îi duse pe cei doi la un restaurant vestit pentru mâncarea lui englezească tradițională. George McGee aprecie decorul și apoi ezită între "steak and kindey pie" și pulpă de vițel cu mentă.

Lui Red însă nu prea îi ardea de mâncare! Își plimba privirea de la Linus la tatăl ei, întrebându-se de unde va veni prima lovitură.

După ce comandă în sfârșit ce dorea, George McGee se uită drept în ochii lui Linus.

– Deci așa, ești îndrăgostit de fata mea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi Linus îl întrebă:

– Așa a spus Red?

– Da. De asta sunt aici. Voiam să văd cum arăți!

– Nu e adevărat! protestă Red. Ai venit să mă forțezi să mă întorc în Australia! Ei bine, află că nu vreau!

– Doriți ca Red să se întoarcă împreună cu dumneavoastră în Australia, domnule? îl întrebă Linus.

George dădu din umeri.

– Acolo este de fapt locul ei. Speram că a înțeles că nu este făcută să fie actriță, că e gata să se potolească și...

– Din câte se pare, nu prea e cazul, i-o reteză Linus.

– Bine, văd că vrea în continuare să joace în filme, dar este pregătită să se așeze la casa ei. Vrei s-o iei de nevastă?

– Tată! exclamă Red.

– Tot Red v-a spus și asta? îl întrebă Linus.

– Nu, nu tocmai, dar, după părerea mea, dragostea și căsătoria merg mână în mână. Să trăiți doar împreună mi se pare... ridicol!

Apoi își ațintì degetul arătător spre Linus și spuse pe un ton categoric:

– Și trebuie să știi că măritișul fetei mele cu un englez nu intra în planurile mele!

Dar observațiile lui nu-l impresionă pe producător.

– Asta rămâne să hotărască fiica dumneavoastră, nu-i așa?

– Și cum această fiică este de față, cel mai bine este să n-o lăsați să vorbească, interveni Red. Îmi pare rău tată, dar rămân aici.

Tatăl său rămase tăcut vreme de câteva secunde și atunci când vorbi din nou, i se adresă lui Linus:

– Atunci când am sosit la Londra, aveam de gând să rezolv problema cu o sumă de bani. Îmi spuneam că va fi de-ajuns să-ți ofer un cec baban ca să-mi lași fata în pace...

– Asta înainte de a o cunoaște pe mama ta și apoi pe tine. Acum îmi dau seama că nu ești genul de om care poate fi cumpărat. Am dreptate sau nu?

– Tată, cum îndrăznești...

După ce își reveni din surpriză, Linus clătină din cap:

– Aveți dreptate. Nu sunt de cumpărat.

– Red este unica mea fiică. N-am nici un chef s-o pierd, am nevoie de ea acasă.

– Dar dacă ea vrea să rămână la Londra, e alegerea ei, nu-i așa?

– Vrea să rămână din cauza ta! A promis că se va întoarce acasă după un an, dacă nu va avea succes în carieră. Deocamdată, după câte văd, n-a ajuns prea departe. Din câte am înțeles, ați pus-o să facă o grămadă de cursuri: de artă dramatică, de dans, de dicție...

– Exact.

– O faci să tragă speranța că va avea succes într-o bună zi.

– Și va avea, pentru că este plină de talent.

Red rămase cu gura căscată când auzi vorbele lui Linus.

– Măritându-se cu tine poate să obțină cetățenia britanică, continuă George McGee.

De data asta, Red nu-l mai lăsă pe Linus să răspundă.

– Nu se pune problema căsătoriei! Așa că te rog să taci, tată! Lasă-ne în pace! Uneori ești foarte demodat...

– Te rog să nu-mi vorbești pe tonul ăsta! Ascultați-mă cu atenție amândoi. Dacă vă iubiți cu adevărat, n-aveți decât să vă căsătoriți.

George McGee făcu o pauză, dar deodată tresări, ca și cum i-ar fi trecut o idee prin minte. Se întoarse spre Linus, furios.

– Te-ai culcat cu fata mea?

– Nu! exclamă Red.

Linus rămase tăcut și fu necesar ca tatăl tinerei să repete întrebarea ca să se hotărască să răspundă și el.

– Da.

Din fericire, în acel moment veni ospătarul să aducă mâncarea. După răspunsul afirmativ al lui Linus, Red credea că tatăl ei va face un atac de apoplexie. Îi era teamă să nu-l prindă pe Linus de gât și... Dar spre marea ei mirare, acesta rămase foarte calm.

– Asta este! exclamă el. Sper că nu sunteți obligați să vă căsătoriți de urgență... înțelegeți ce vreau să spun...

Red îl opri.

– Cum poți să pui o asemenea întrebare, tată? Ți-am mai spus că nu se pune problema căsătoriei. Și acum, te rog să mă asculți cu

atenție: Dacă mă voi hotărî vreodată să mă mărit, o voi face cu bărbatul pe care îl voi alege eu, ai înțeles? Tu nu ai nici un cuvânt de spus în privința asta! Este vorba despre viața mea pe care vreau să mi-o trăiesc așa cum îmi place. Dacă nu vrei să accepți acest lucru, n-ai decât să te întorci în Australia și să uiți de mine.

Avea obrajii îmbujorați și ochii ca două smaralde îi străluceau intens. Cei doi bărbați o priveau vizibil impresionați. Apoi George McGee i se adresă lui Linus:

– Și totuși te înțeleg, spuse el prost dispus. Fiica mea este foarte frumoasă!

Și începu să mănânce cu poftă.

Red se forță și ea să înghită câteva îmbucături. Nu îndrăznea să se uite la Linus, dar era convinsă că acesta abia putea să-și stăpânească râsul.

"Va avea ce povesti amicilor! Iar eu voi fi de râsul lumii... După o asemenea pățanie, viața mea va deveni un infern și nu-mi va rămâne altceva de făcut decât să mă întorc în Australia".

– A fost bun! spuse George McGee după ce termină de mâncat.

După aceea reveni imediat la subiectul de discuție anterior.

– Eu nu aprob moda asta nouă ca doi tineri să trăiască împreună, dar bănuiesc că Red este destul de mare ca să știe ce face...

– Ești... de acord? întrebă tânăra, uluită.

– Bineînțeles că nu! N-am nici un chef ca fata mea să locuiască la capătul celălalt al lumii! Nu-mi place nici ideea că nu te voi mai vedea niciodată și nici că toată munca mea nu va fi de nici un folos din moment ce copiii tăi vor fi niște mici londonezi care nu vor dori niciodată să se ocupe de un ranch în Australia. Dacă m-ai iubi așa cum o fată este datoare să-și iubească...

Deodată, se opri și dădu din umeri.

– Ce rost are să mai insist? Îmi dau seama atunci când am pierdut.

– Australia nu e decât la o zi de mers cu avionul, observă Linus.

– Australia e la ani lumină distanță! spuse Red, simțindu-se dintr-o dată foarte deprimată! Numai dacă ai trăit acolo poți să-ți dai seama...

După cină, Red îi propuse tatălui ei să se întoarcă pe jos la hotel. El refuză.

– Nu vreau. Simt nevoia să fiu singur.

Și după ce insistase să achite el nota de plată, se depărtă cu pași mari. Bănuind că și Red o va șterge rapid, Linus o prinse brusc de braț, o urcă oarecum forțat într-un taxi și o duse acasă la el.

Locuia într-un apartament mare, decorat modern, dar tânăra se afla într-o asemenea stare de nervi, încât n-o interesa nimic din ce o înconjura.

– Vrei să bei ceva? o întrebă Linus.

– Nu, mulțumesc.

– Să fiu în locul tău, aș da pe gât un pahar mare de alcool, pentru că o să ai mare nevoie de el...

– OK, știu că nu trebuia să-i torn toate minciunile acelea tatălui meu, dar am considerat că asta este singura modalitate de a fi lăsată în pace. Te rog să nu iei toate întâmplările astea la modul personal... Numele tău a fost primul care mi-a trecut prin minte. Nu mi-a trecut prin cap că tatăl meu se va urca imediat într-un avion și va veni aici să vadă cum stau lucrurile.

După o pauză, adăugă:

– Îți mulțumesc, totuși că nu m-ai trădat.

– Ți-am înțeles foarte bine jocul! Aveai de gând să-l prezinți pe actorul acela ca fiind eu! Tatăl tău este un om de treabă, un om sincer și credincios care nu merită să fie trădat așa.

– Sper că nu vrei să-mi ții vreo prelegere. Nu te privește pe tine ce s-a petrecut între mine și tatăl meu.

– Și cu toate astea, tu m-ai amestecat în toată afacerea asta, draga mea.

– OK, dar rolul tău se oprește aici. Tatăl meu se va întoarce în Australia și tu nu vei mai auzi vorbindu-se niciodată despre el. Peste câteva luni îi voi scrie că ne-am despărțit...

– Încă o minciună!

– Te rog să nu-mi mai faci morală!

– Te-ai folosit de mine.

– Și vrei să spui că tu nu te-ai folosit de mine? ripostă ea furioasă.

– Aș vrea să știu și eu cum.

– M-ai făcut să cred că mă ajuți pentru că am talent, dar știu că nu acesta este adevăratul motiv...

– Ah, da? Și care ar fi "adevăratul motiv" mă rog?

– M-ai transformat într-o femeie rafinată și elegantă, m-ai luat la ceremonia decernării premiilor și m-ai sărutat în văzul întregii lumi numai ca în felul acesta să te descotorosești de o "fostă" care a devenit indezirabilă! Nu nega, știu că așa este!

– Cine ți-a mai băgat și prostia asta în cap? Chiar crezi că mi-aș fi dat osteneala să scap de o "fostă"? E pur și simplu ridicol!

– Atunci care să fie motivul pentru care ai fi vrut ca o actriță ca mine să treacă drept amanta ta? Voiai s-o ții pe fata asta la distanță,

ca pe toate celelalte care se agață de gâtul tău ca să obțină un rol... Mă aflam la îndemână, eram disponibilă, n-aveai decât să pocnești din două degete ca să vin alergând la tine! Dar cum ți s-a părut că sunt destul de bună ca să-ți stau alături, m-ai ajutat să mă schimb!

Toate aceste acuzații îl lăsară pe moment pe Linus fără grai.

– Te-am ajutat, spuse el în cele din urmă, pentru că ai talent. Da, ai un mare potențial!

– Nu te cred.

El o prinse de umeri și o zgâlțâi fără menajamente.

– Ascultă-mă cu atenție, Red. Atunci când am hotărât să mă interesez de cariera ta, această "fostă" despre care vorbești tu încă nu-și făcuse apariția. Te mai asigur că n-am avut nevoie să folosesc metode atât de alambicate ca să scap de o persoană supărătoare. Sunt în stare să spun cuiva în față să mă lase în pace. De altfel, aceste amenințări s-au produs înainte de ceremonia respectivă. Acum mă crezi?

Red se eliberă brusc din mâinile lui.

– OK, poate că n-ai făcut-o din cauza ei, dar în cazul acesta, există un alt motiv!

– Care ar fi ăsta, mă rog?

– Ai spus odată că poți să faci o stea din oricine, chiar și din mine! Iar eu te-am provocat... Probabil că ți s-a părut amuzant să răspunzi la această provocare, ca să vezi dacă poți înfăptui o minune.

Râse cu tristețe, după care mai adăugă:

– Te crezi magician? Te crezi Svengali...

Dat fiind că Linus nu spunea nimic, ea insistă:

– Am dreptate, nu-i așa?

– Așa crezi tu?

– În orice caz, nu m-ai contrazis.

– Ce rost ar fi avut? spuse el obosit. Ai fi găsit atunci o a treia ipoteză la fel de ridicolă ca și cealaltă ca să explici un lucru foarte simplu.

– Ai vrut să faci dintr-o clonă care semăna cu toți o actriță unică!

Linus dădu din umeri.

– Nu pot să neg... recunoscu el. Era o treabă interesantă, deoarece era, și încă mai este, foarte mult de muncit. Dar ca să răspund la această provocare, așa cum îi spui tu, am avut nevoie de o motivație foarte importantă.

Red se apropie încet de o fereastră și privi, fără să vadă de fapt nimic, la copacii din mica piață de jos.

– Din câte se pare, ne-am servit reciproc unul de altul, șopti ea. Probabil că ți-am părut foarte naivă... De ce ai făcut dragoste cu mine? Ca să vezi dacă nu am și în privința asta un oarecare "talent"? Un anumit "potențial"?

– Spui numai prostii!

– Ai recunoscut față de tatăl meu că suntem amanți și din acel moment el a înțeles că era inutil să mai insiste. Ai fost foarte tare... dar tu ești tare în toate, nu-i așa?

– Ascultă-mă, Red!

Dar ea era deja la ușă.

– Să te ascult! Nici nu mă gândesc!

– Red...

– OK, sunt nevoită să rămân la Felicia până când tatăl meu se întoarce în Australia, dar imediat ce-și ia zborul avionul, îmi voi face

bagajele și voi pleca. Mă voi întoarce la viața de dinainte, îmi voi lăsa părul să crească, voi purta blugi, voi mânca hamburgeri, cartofi prăjiți și ciocolată în fiecare zi dacă o să am chef... pe scurt, voi redeveni eu însămi și nu te voi mai vedea niciodată!

– Stai puțin!

Acel ordin fusese dat în mod atât de autoritar, încât ea îl ascultă imediat.

– Ți-am spus, Red, că motivul pentru care te-am ajutat este unul foarte important.

– Care este motivul?

– Dacă te simți obligată să-mi pui întrebarea asta, înseamnă că încă nu ești pregătită să mă asculți. Încearcă să găsești răspunsul singură.

Tânăra ridică ochii spre el, simțindu-se dintr-o dată nesigură pe ea. Apoi dădu din umeri, îi întoarse spatele și plecă.

Red nu ajunse în casa din cartierul Pimlico decât spre seară, la ora la care trebuia să pregătească masa. Spre surprinderea ei, îl găsi pe tatăl ei în salon, în compania Feliciei și a lui Linus.

Ea se strădui să zâmbească.

– Ia te uită! Tată! Ai venit să-ți iei rămas-bun?

– Rămas-bun! Ce idee? De ce mă întrebi?

– Nu te întorci acasă?

– N-am făcut un drum atât de lung ca să petrec numai două sau trei zile la Londra! Dacă tot sunt aici, am de gând să mă simt bine și cu puțin noroc poate o să vă conving să treceți prin fața ofițerului stării civile înainte să plec!

Capitolul 8

– Scuzați-mă! reuși să mai șoptească Red, după care se încuie în camera ei și scoase un geamăt de disperare.

"Încă un șoc ca ăsta și o să fiu bună de legat!"

Felicia avea dreptate... O minciună dusese la o alta și acum se simțea prinsă într-o pânză de păianjen. Atunci când în cele din urmă se hotărî să coboare, Felicia o întâmpină cu un zâmbet.

– Tatăl tău a venit să ne invite la cină, dar dat fiind că nu sunt liberă în seara asta, rămâne pentru mâine, o anunță ea.

– M-am gândit că am putea să-i propunem și prietenei tale Jenny să vină cu noi, sugeră George McGee.

– Bună idee... șopti Red pe un ton indiferent.

Tatăl ei se ridică în picioare.

– Deci așa rămâne... Mulțumesc pentru tratație și ne vedem mâine.

În timp ce îl conducea la ușă, Red îl întrebă:

– Vrei s-o sun pe Jenny?

– Nu. Dat fiind că n-am nimic de făcut în seara asta, o să trec eu pe la ea.

– OK! Pe mâine!

Atunci când tânăra ajunse în salon, Felicia pufni în râs.

– Micuță Red, dacă ai putea să-ți vezi fața!

– Nu e nimic de râs.

– Ba da! Dar te-am avertizat...

– Cum să-l conving să se întoarcă în Australia? Ce-ar fi să-i trimit o telegramă în care să-i scriu că i-a luat foc ferma?

– N-ar fi un pic cam exagerat?

– Nu va pleca fără un motiv serios.

Linus dădu din cap.

– E un om care știe ce vrea.

– E și ăsta un eufemism pentru a spune că e încăpățânat ca un catâr! spuse Red supărată. Trebuie să găsesc ceva... Aveți vreo idee?

– Tu ai intrat în viesparul ăsta, așa că singură trebuie să ieși din el, spuse Linus fără milă.

– Mulțumesc! Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta!

– Nu vă certați, copii! exclamă Felicia bine dispusă. Linus, mai bine du-te și cheamă un taxi.

El ieși fără să mai aștepte să fie rugat a doua oară. Imediat ce rămase singură cu Red, Felicia îi spuse:

– Are dreptate. Tu trebuie să găsești o soluție.

– Dacă ar fi așa de simplu! bombăni tânăra cu un aer îmbufnat.

Între timp, apăru Linus.

– A sosit taxiul.

O conduse afară pe mama lui, după care, spre mirarea lui Red, se întoarse câteva clipe mai târziu.

– Nu ai plecat cu Felicia? exclamă Red uluită.

– Ea se duce să joace bridge.

– Atunci... te întorci la tine acasă?

– Nu, îi răspunse el așezându-se în fața ei.

Începu să bată darabana pe mânerul fotoliului și Red, enervată, strigă la el:

– Încetează! E enervant! Nu vezi că mă gândesc cum să găsesc o soluție?

– Oh, nu-mi fac griji în privința asta, sunt convins că vei găsi! Ai resurse nebănuite...

– Se poate, dar tatăl meu este atât de încăpățânat! Dacă i-aș fi spus adevărul, m-ar fi dus cu forța în Australia.

– Ar fi fost păcat.

Deodată, îi veni o idee nemaipomenită.

– Ce-ar fi să-i spunem tatei că ne-am căsătorit? Că a fost doar o ceremonie foarte discretă...

– Tatăl tău nu e prost. Nu va crede nimic din povestea asta.

– Ai o idee mai bună?

– Momentan, nu! răspunse Linus pufnind în râs.

– Pot să știu și eu ce te amuză?

– Îmi spuneam că ai fi fost acum într-o situație foarte neplăcută dacă ai fi reușit să-l faci să te creadă că Mathew sunt eu!

– Nu fi așa sigur. N-ar fi fost mai rău decât faptul că a trebuit să pretind că sunt îndrăgostită de tine!

– De ce i-ai spus așa ceva tatălui tău?

– Ți-am mai explicat o dată! Numele tău este primul care mi-a venit în minte. Asta nu voia să însemne nimic!

– Nici faptul că am făcut dragoste... n-a însemnat nimic?

– Nu.

– Obișnuiești să sari în patul primului venit?

Red se ridică în picioare și spuse cu un aer indignat, în timp ce se îndrepta spre ușă:

– N-am auzit în viața mea o observație mai misogină și mai ridicolă!

– Stai puțin, Red. Am găsit soluția!

Ea se răsuci brusc spre el.

– Nu se poate! Spune repede!

El se prefăcu că ezită.

– De fapt, de ce ți-aș face un serviciu? Nu-l meriți.

– Linus!

– M-ai acuzat adineaori că sunt misogin. Un macho ca mine nu are nici un motiv să facă pe dracu-n patru ca să ajute o femeie neajutorată...

– Te rog, Linus, nu te juca prea mult cu nervii mei!

Pentru a mări efectul vorbelor lui, făcu o pauză înainte să spună:

– Ei bine, soluția problemei tale ar fi aceea de a te căsători de-adevăratelea cu mine.

Un val de indignare și furie o cuprinse pe Red.

– Asta-i bună! Să... să mă... căsătoresc cu tine? Ești nebun! Aș prefera să mă întorc în Australia, să mă mărit cu Ned și vreme de douăzeci de ani să-i torn câte un copil pe an.

Ieși din cameră trântind ușa în urma ei. Când ajunse în hol, începu să meargă de colo-colo și treptat furia i se mai potoli.

Se întoarse în salon și-l fixă pe Linus cu un aer provocator.

– De ce mi-ai făcut o asemenea propunere? Pentru mine ar fi foarte avantajos. Aș deveni cetățean britanic, aș putea să rămân aici fără viză și tata mă vă lăsa în pace cu Ned al lui...

– Exact.

– Ai fi gata să faci asta? îl întrebă ea neîncrezătoare.

– Da.

– De ce? Să nu-mi spui că pentru a te apăra de actrițele prea agresive! Ești în stare să înghețI oamenii cu o simplă privire, te-am văzut cu ochii mei făcând asta! De altfel, ai folosit metoda asta și cu mine.

– Dar n-a mers.

– Din cauză că eu sunt rezistentă.... așa cum ai observat personal. Atunci de ce, Linus?

El păru să ezite timp de o fracțiune de secundă, apoi dădu din umeri.

– Am cheltuit deja mulți bani cu tine.

– B... bani?

– Da! Cursurile tale au reprezentat o investiție importantă! Pe de altă parte, Felicia a pierdut o grămadă de timp cu tine. Toate astea ar fi pierdute dacă te-ai întoarce în Australia. Prefer să rămâi aici. În felul acesta, aș putea să te sfătuiesc în legătură cu un rol sau altul...

Red simți că pălește.

– La fel ca Svengali!

Fu cuprinsă din nou de furie.

– Ce te face să crezi că sunt atât de bună ca să am succes în meseria asta? Tu n-ai văzut decât rapoartele profesorilor mei și unul sau două episoade dintr-un serial prost.

– Uiți că am avut posibilitatea de a viziona casetele turnate în timpul cursurilor de artă dramatică. Ai talent, asta e sigur! Ai putea fi nemaipomenită dacă vei fi ajutată în privința alegerii rolurilor.

Tânăra zâmbi ușor.

– Trebuia să mă aștept la asta!

După o pauză, continuă:

– Așa este, ai cheltuit mulți bani cu mine și situația mea materială nu-mi permite să ți-i înapoiez, dar dacă i-aș cere tatălui meu...

– Probabil că-și va scoate imediat carnetul de cecuri, dar atunci vei fi nevoită să pleci împreună cu el.

– Așa este! Deci ești gata de orice ca să culegi roadele..... ăăă... investiției pe care ai făcut-o? Chiar să te și însori?

– Cu condiția să faci în continuare eforturi ca să reușești.

– Asta nici nu intră în discuție!

– Atunci de ce eziți?

– Știi foarte bine. Aș vrea să fiu sigură că această căsătorie nu va fi decât una de formă.

Linus izbucni în râs, ca de obicei când Red aborda un subiect cu cea mai mare seriozitate.

– Nu râde! exclamă ea enervată. Trebuie totuși să știu la ce mă înham! Dacă este un aranjament de afaceri, sunt de acord. După ce tatăl meu se va afla la celălalt capăt al lumii, vom divorța.

Linus o privi cu un aer visător.

– Ești foarte senzuală, Red. Ești sigură că nu ai.... cum să mă exprim.... că nu ai iar chef de...

Red deveni roșie ca focul la față.

– Bineînțeles că nu.

– Atunci va fi vorba exclusiv de un aranjament de afaceri. Batem palma?

– Nu înțeleg nici acum de ce faci asta, obiectă ea din nou. Toate avantajele sunt de partea mea, în timp ce tu...

– Nu-ți mai pune atâtea întrebări, din moment ce eu sunt gata să-ți fac acest serviciu. Cu atât mai mult cu cât, așa cum ai spus tu, va fi o situație temporară. Atunci așa rămâne, nu-i așa? Spunem tuturor că ne căsătorim?

Și exclamă, bine dispus:

– Haide, frumoaso! Sărută-mă ca să pecetluim târgul pe care l-am încheiat!

Ea îl sărută ușor pe obraz, dar se dădu brusc înapoi de parcă s-ar fi ars.

– Mulțumesc.... Mulțumesc foarte mult. Drăguț din partea.... ăăă.... din partea.... ăă.... din....

Linus izbucni din nou în râs.

Spre seară, Red îl sună pe tatăl ei și încercă să-l determine să fie mai rațional.

– Nu e bine să grăbești lucrurile! Lasă-ne măcar câteva luni...

– Uite ce este, ești sau nu ești îndrăgostită de Linus? Dacă îl iubești îl iei de bărbat, dacă nu, te întorci cu mine la fermă!

– Bine, fie cum zici tu!

Red se aștepta ca Felicia să-și exprime nemulțumirea când va afla vestea, dar spre mirarea ei, mama lui Linus rămase foarte calmă.

– Ce idee bună! Asta era singura soluție.... Grăbiți-vă să vă luați, pentru ca tatăl tău să se poată întoarce cât mai repede la oile lui!

– Nu e decât un aranjament temporar.

– Am înțeles foarte bine, copila mea. E perfect!

În seara aceea, așa cum fusese stabilit, Red, Felicia, Linus și Jenny se întâlniră la un restaurant elegant ales de George McGee care începea să cunoască resursele Londrei.

Linus profită de ocazie și anunță că organizase deja totul.

– Căsătoria va fi oficiată peste trei săptămâni la biserica...

Red era atât de uluită, încât nu mai auzi urmarea.

"O biserică! Ce idee, să alegi o biserică pentru o falsă căsătorie!"

Se simțea din nou prinsă în capcană. Cum ar fi putut totuși să protesteze de față cu tatăl ei?

Înainte să plece la restaurant, Jenny făcu în așa fel încât să rămână singură cu Red.

– Știam eu că Linus te place! Nu știam însă că vei reuși să-l faci să te ia de nevastă... Ești al naibii de șmecheră!

– N-am făcut nimic în privința asta. Ideea de a ne căsători a fost a lui, nu a mea!

– Dar este evident că ești îndrăgostită de el!

Red rezistă cu greu dorinței de a-i spune că în realitate nu era nimic între ei. Era mai bine să n-o informeze pe Jenny în legătură cu ceea ce se ascundea în spatele așa-zisei căsătorii!

Dar imediat ce-l prinse pe Linus singur, nu ezită să se plângă la el.

– De ce ai spus că nunta va avea loc la biserică? Ar fi fost de-ajuns și o ceremonie foarte simplă! Și ar fi fost și mai rapid...

– N-am chef să mă căsătoresc într-un birou prăfuit.

– Dar nu este o căsătorie veritabilă! E o farsă!

Linus oftă, exasperat.

– Nu știi că dacă vrei să-i convingi pe oameni trebuie să știi să te prefaci cât mai veridic? Aparențele sunt foarte importante, Red. Ca actriță, ar trebui să știi mai bine ca mine acest lucru!

La nunta care trebuia să se țină într-un cadru foarte restrâns nu trebuia invitați decât părinții viitorilor miri, dar pe măsură ce treceau zilele ea se transformase într-o mare sărbătoare.

Pentru început, Felicia spuse cu hotărâre că ținea neapărat ca familia și prietenii ei apropiați să asiste la eveniment. Apoi George îi propuse fiicei lui s-o invite la nuntă și pe Jenny și pe cei câțiva prieteni pe care și-i făcuse de când sosise în Anglia.

Linus studie lista, care era destul de lungă...

– Dacă vin prietenii lui Red, de ce să nu vină și ai mei? Și sunt obligat să-i invit și pe colaboratorii mei de la Cornucopia Productions.

Văzând că totul capătă proporții uriașe, Red protestă, dar nimeni nu voia s-o asculte.

Atâta vreme cât tatăl ei se găsea în Australia, nu se jenase să mintă, deoarece considera că acest lucru nu putea avea nici un fel de urmări, dar de când George McGee se afla la locul faptei și fusese organizată o nuntă adevărată, i se făcuse rușine.

"Nu e bine deloc, își spunea ea mereu. O nuntă falsă la biserică? Nu, nu este bine deloc. E chiar foarte rău!

Oamenii nu pot fi înșelați în halul ăsta!"

– Vreau să-ți dăruiesc o rochie de mireasă, îi spuse într-o zi Felicia.

O duse la un mare croitor care-i era prieten și.... sentimentul de vinovăție al lui Red crescu și mai mult în intensitate.

Cât despre George McGee, acesta părea foarte ocupat. Tânăra nu mai reușea să-l prindă deloc la telefon la hotelul unde trăise.

– Ce naiba faci? îl întrebă ea într-o zi când reuși în sfârșit să dea de el. De fiecare dată când te sun mi se spune că ai plecat.

El îi răspunse destul de evaziv.

– Oh, mă plimb! Vizitez Londra... Fac și eu turism, ce naiba!

După aceea, îi ceru fiicei sale să meargă cu el ca să ia împreună costumul pe care și-l comandase pentru nuntă. A fost nevoie de o mică probă și când ea îl văzu îmbrăcat într-un elegant costum englezesc, când știa că poartă numai haine de cowboy, lui Red îi veniră lacrimi în ochi.

Se grăbi apoi să-l sune pe Linus.

– Nu mai pot! Nu am curajul să mai joc într-o asemenea parodie! Mi-e rușine! Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să-i spun adevărul tatălui meu... Nu vreau să-l mint în halul ăsta!

– Vei fi nevoită să te întorci în Australia, îi aminti producătorul.

– Știu, dar nu-mi mai pasă...

La capătul celălalt al firului se lăsă tăcerea. Apoi Linus spuse:

– Uite cum facem: vino la prânz să mă iei de la birou. Vom merge împreună la un restaurant și vom sta de vorbă.

– Dacă insiști... dar asta nu va schimba mare lucru. Trebuie să-mi eliberez conștiința.

Red se afla deja în fața clădirii în care se găsea Cornucopia Productions atunci când Linus își făcu apariția. Dar nu era singur! Îl însoțea o brunetă înaltă de circa treizeci de ani. Era o femeie superbă, extrem de elegantă.

Cuprinsă deodată de o gelozie cumplită, Red strânse din pumni, apoi se forță să facă apel la rațiune spunându-și că poate era vorba despre o actriță care fusese la o audiție.

Dar atunci când văzu că prea frumoasa necunoscută se înălță pe vârful picioarelor ca să-l sărute pe Linus, furia ei nu mai cunoscu margini. Nu mai stătu mult pe gânduri și traversă strada, îndreptându-se direct spre ei.

Femeia o zări prima. Șopti câteva cuvinte la urechea lui Linus și apoi dispăru.

– Cine este duduia? îl întrebă ea pe un ton acuzator.

Linus se prefăcu la început că nu înțelege.

– Cine?

– Femeia de care te-ai despărțit adineaori.

– Ăăă... E o tipă pe care tu nu o cunoști. Dar de ce te interesează pe tine cine este?

– Cred totuși că logodnica ta are dreptul să știe pe cine săruți tu în plină stradă!

– Dar, dat fiind că, având în vedere dorința ta, logodna noastră nu reprezintă decât un aranjament de afaceri...

Linus izbucni în râs.

– Parcă ai fi geloasă pe ea!

– Geloasă? Eu? Mă faci să râd.

– Atunci, las-o baltă.

– Nu! Spune-mi cine era individa!

– O "fostă", dacă vrei neapărat să știi. Era chiar cea care voia să se împace cu mine!

Red reuși să nu rate cât era de jignită.

– Din câte am înțeles, nu voiai să mai ai de-a face cu ea...

Linus spuse indiferent, în timp ce făcea semn unui taxi:

– N-am spus că nu voiam să am de-a face cu ea, ci că nu vreau să mă însor cu ea. E o chestie de nuanță!

Red urcă în taxi. Gelozia o chinuia în continuare, ca și furia de altfel, și teama.

– Ce încerci să-mi demonstrezi? îl întrebă ea cu sufletul înghețat.

– Ceva foarte simplu! După ce mă voi însura, voi beneficia de o libertate totală. Ia gândește-te... Aș putea să-mi ofer o grămadă de aventuri picante fără să-mi fie teamă că voi fi prins în capcană.

Înnebunită de furie, tânăra ridică pumnul la el. Din fericire, Linus îi ghicise intenția și se feri la timp de lovitură, altfel s-ar fi ales cu o frumusețe de vânătaie la ochi! Ea vru să-l lovească din nou, dar el o prinse de mâini.

– De ce ești furioasă?

– Gunoiule ce ești! Doar nu-ți închipui că am de gând să mă mărit cu tine doar ca să te văd cum agăți toate femeile care îți ies în cale!

– Păi dacă tot este vorba despre o falsă căsătorie!

– O fi pentru tine, dar pentru mine nu e...

Era prea târziu. Red înțelese ce implicații aveau vorbele ei. Se făcu roșie la față, în timp ce ochii ei de culoarea smaraldului se măreau de groază.

– Oh! făcu ea uluită.

Red mormăi tăcută cu capul în jos vreme de câteva minute, apoi ridică spre Linus o privire speriată.

– Nu pot să mă mărit cu tine.

– De ce?

– Pentru că... m-am răzgândit.

El se aplecă spre ea și insistă.

– De ce, Red? Spune... Spune o dată!

– Nu... nu pot...

– Dacă asta te poate ajuta cu ceva, pot să-ți spun că eu sunt îndrăgostit de tine.

Dat fiind că tânăra nu era în tare să rostească nici un cuvânt și nici să facă vreo mișcare, el se aplecă și o sărută.

– Așadar, ai de gând să spui sau nu? îi șopti el în timp ce-și lipea buzele de ale ei.

– Te iubesc, îi mărturisi ea. Acum îmi dau seama.... sau acum pot să recunosc.

– În sfârșit! A trebuit să recurg la o mie și una de stratageme ca să te fac să înțelegi acest lucru. Nu prea ai fler!

– Mă iubești? îl întrebă ea mirată. Chiar mă iubești? Nu pot să cred...

– Prostuță mică ce ești! exclamă el cu tandrețe. E adevărat că relația noastră a început foarte prost... Nu știam cum să depășesc acest stadiu. Acum, serios, chiar crezi că te-am ajutat în carieră numai din filantropie?

– Ai afirmat că am talent.

– Așa este, nu trebuie să-ți mai repet acest lucru, dar dacă ar trebui să impulsionez toate actrițele începătoare talentate, unde aș ajunge?

Taxiul se oprise deja de câteva minute, dar ei nu observaseră. Șoferul tuși ușor.

– Am ajuns! spuse el.

Linus achită cursa și o ajută pe Red să coboare.

– Mi-e o foame de lup! spuse el.

Doar când ajunseră în lift își dădu seama unde se aflau.

– Mergem la tine? Credeam că mergem la restaurant, din moment ce ai spus că ți-e foame!

– Da, mi-e foame, dragostea mea. De tine mi-e foame.

În timp ce el vârî cheia în broască, ea îl întrebă timidă:

– E adevărat că mă iubești?

– Te iubesc și te voi iubi mereu, toată viața, spuse el serios. De aceea mi-am dorit să devii soția mea dinaintea lui Dumnezeu și a oamenilor.

– De ce... eu?

– Ce întrebare! exclamă el râzând. Te iubesc pentru că ești frumoasă, inteligentă, plină de umor și veselie... Te iubesc pentru că știi să mă faci să râd și pentru că mă simt foarte viu atunci când ești cu mine.... Pe scurt, te iubesc pentru că ești tu!

– Oh, Linus! Cât de oarbă am putut să fiu!

– Ca o cârtiță!

– Credeam că te urăsc...

Deodată, se încruntă.

– Dar femeia aceea... Bruneta cu care ai ieșit din firmă...

– Ți-am urmat exemplul.

– Cum adică?

– Am rugat-o să joace un pic teatru ca să-mi facă un serviciu.

– M-ai făcut în mod intenționat geloasă! Și a ținut!

Linus își strecură cu ochii închiși mâinile între puloverul și pielea ei.

– Din fericire, a ținut... șopti el cu o voce răgușită de dorință.

În ziua în care Red rosti "da"-ul sacru, o făcu din toată inima. De când începuse slujba, ea și Linus schimbau încontinuu priviri pline de tandrețe și iubire.

Prietenele Feliciei oftau cu nostalgie.

– Este într-adevăr o căsătorie din dragoste, șopteau ele.

George McGee, care venise împreună cu Jenny, o trase deoparte pe Red după terminarea petrecerii.

– Am ceva să-ți spun.

– Te întorci în Australia?

– Da, dar asta nu e tot. Hmm...

Red făcu ochii mari când văzu că acesta ezită, ceea ce lui nu i se întâmpla niciodată.

– Spune-mi... Ce s-a întâmplat?

– Păi... uite ce este... O iau și pe Jenny cu mine.

– Nu se poate! Se va ocupa de casă?

– Cam așa ceva... îi răspunse George McGee cu un aer stânjenit.

Aflată la câțiva pași distanță, Jenny îi privea cu o neliniște vizibilă. Atunci, Red observă că prietena ei purta la degetul drept o verighetă la fel de nouă ca a ei!

– Te-ai însurat cu ea! exclamă ea râzând. Vulpoi bătrân ce ești! Sunt încă verde, fata mea!

– Nu sunt chiar atât de bătrân! N-am decât patruzeci și cinci de ani.

Amuzată, Red se aruncă la pieptul tatălui ei.

– Oh, tăticule, sper ca tu și Jenny să fiți foarte, foarte fericiți! Cel puțin la fel de fericiți ca mine și Linus!

– Poate că vei avea și niște frați vitregi...

– Vor fi niște băieți puternici care vor conduce ferma mai târziu!

– Ești o fată bună, spuse George McGee sărutând-o! Nu prea ascultătoare... dar totuși bună.

Apoi Red se duse s-o îmbrățișeze pe Jenny.

– Te bucuri? o întrebă ea pe prietena ei, ușor neliniștită.

– Oh, da! Am deja treizeci de ani... și m-am săturat să tot merg la audiții și să nu obțin nici un rol interesant. Îmi dau seama că nu voi avea succes în meseria asta. Atunci, ce rost mai avea să perseverez?

Roși apoi ușor, înainte să adauge:

– Și tatăl tău este foarte seducător!

– N-o să-ți fie dor de Londra? Viața la o fermă e foarte diferită de cea trăită într-un oraș mare!

– O să mă obișnuiesc. George mi-a promis că vom veni o dată la doi ani în Anglia. Mi-am dorit întotdeauna să am un soț, copii... E sănătos pentru copii să crească la țară, nu-i așa?

– Da, o asigură Red cu căldură. Australia este o țară minunată pentru copii.

Linus o duse pe Red în luna de miere în Provence, unde închiriase o vilă cu o piscină de vis.

După ce își desfăcu bagajul, Red se sprijini cu toatele de balustrda balconului și se uită îndelung la dealurile albăstrui și cerul brăzdat de nuanțe violet și portocalii. Linus veni lângă ea și o îmbrățișă.

– La ce te gândești?

– Sunt bucuroasă că ai fost Svengali al meu. Crezi într-adevăr că am talent?

– De câte ori vrei să-ți spun? De altfel, am un rol pentru tine în viitorul meu film. Este vorba despre o străină care sosește în Anglia și are un accent foarte pronunțat.

– Ce fel de accent? Francez? German?

În loc să-i răspundă, Linus continuă:

– E o fată cu un trup nemaipomenit și părul roșcat și ondulat. Nu poartă decât pulovere mulate și minijupe.

– Și de unde vine, mă rog? întrebă Red, devenind brusc bănuitoare.

– Nu ți-am spus? Din Australia.

Văzând că tânăra se repede amenințătoaere spre el, pufni în râs.

– Oh! Asta-i bună! După ce m-am chinuit atât să scap de accent! Oh! Nu se poate!

Se opri și începu să râdă și ea, în timp ce Linus o strângea și mai tare în brațe și o acoperea cu sărutări.

Sfârșit